கல்லாடம்

கல்லாடம்

பதிப்பு-ஆசிரியக் குழுவினரால்
பல பிரதிகளை ஒப்புநோக்கிப் பரிசோதித்து
வெளியிடப்பெற்றது

வெளியிடுவோர்
எஸ். ராஜம்
5, தம்புச் செட்டித் தெரு
சென்னை-1

முதற் பதிப்பு—1957

விலை ரூபாய் ஒன்று
(வியாபாரிகளிடம் விற்பனை விலை ரூபாய் 1·25)

கிடைக்கும் இடம்
மர்ரே அண்டு கம்பெனி
5, தம்புச் செட்டித் தெரு
சென்னை-1

எஸ். விசுவநாதன் அவர்களால், சென்னையில்,
சென்ட்ரல் ஆர்ட் அச்சுக்கூடத்தில், பதிப்பிக்கப்பெற்றது

பதிப்புரை

'கல்லாடம்' என்பது தமிழ்-இலக்கியத்தில் உள்ள சிறந்த நூல்களுள் ஒன்று. பாயிரமும் நூலும், பதினைந்து முதல் அறுபத்தாறு அடிகள் வரையில் உள்ள நூற்றிரண்டு ஆசிரியப்பாக்களைக் கொண்ட மூவாயிரத்து நானூற்று எட்டு அடிகளில், அடங்கியுள்ளன. பாயிரத்துள், யானைமுகன் வணக்கம் ஒன்றும், முருகன் வணக்கம் ஒன்றுமாக இரண்டு பாக்களும், நூலுள், தனித் தனி ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு அகப்பொருள்-துறைக்குப் பொருந்திய நூறு பாக்களும் இருக்கின்றன. செய்யுட்கள் சொல்லால் சங்கச் செய்யுட்களைச் சார்ந்தும், பொருளால் இடைக்கால இலக்கியத்துக்கு இயைந்தும், இருக்கின்றன; சொல், செறிவுடையன; பொருள், புராணக் கலப்புடையது. திருவாதவூரடிகள் அருளிய திருக்கோவையாரின் நலத்தை உலகம் அறியச் செய்வதற்காக, அதிலிருந்து நூறு துறைகளைத் தேர்ந்து, ஒவ்வொரு துறைக்கும் ஒவ்வோர் ஆசிரியப்பா இயற்றி, தமிழறியும் பெருமானாகிய ஆலவாய் அண்ணலின் தெய்வத் திருமுன் இவ்வாசிரியர் ஓதியபோது, பாட்டுக்கு உருகும் பனிமலைவல்லி பங்கன், ஒவ்வொரு செய்யுள் முடியும்போதும், தன் திருமுடியைத் துளக்கி மகிழ்ந்தார் என்று ஒரு பழம் பேச்சு, இந் நூலின் சிறப்பைத் தெரிவிக்கும் நோக்கத்தோடு, நம் நாட்டில் வழங்கி வருகிறது.

'கல்லாடர்' என்ற ஆசிரியர் இயற்றியதால் இந் நூல் 'கல்லாடம்' எனப் பெயர் பெற்றது. தமிழ் இலக்கியத்துள், 'கல்லாடர்' என்ற பெயரால், பல ஆசிரியர்கள் விளங்கியிருக்கின்றார்கள். சங்க இலக்கியத்துள், பதினன்கு செய்யுட்கள் (அகம்-7, புறம்-5, குறுந்தொகை-2) கல்லாடர் என்ற பெயரில் காணப்பெறுகின்றன; பதினோராந் திருமுறையுள், 'திருக் கண்ணப்பதேவர் திருமறம்' என்பது கல்லாடதேவ நாயனார் அருளியது எனக் காணப்படுகிறது; 'திருவள்ளுவமாலையில்' ஒரு வெண்பா கல்லாடரை ஆசிரியராகக் கொண்டுள்ளது; தொல்காப்பியத்துக்கு உரைகண்டவருள் 'கல்லாடர்' என ஒரு பெயர் வழங்கப் பெறுகிறது; இந் நூலாசிரியரும் ஒருவர். இங்குப் பேசப் பெற்ற 'கல்லாடர்' என்ற பெயர் ஒரு புலவரையே குறிக்கக் கூடியதாக இருக்க முடியாதென்பது மேற்பார்வையாகப் பார்ப்போர்க்கும் விளங்கக் கூடியதே; குறைந்தது இரண்டு 'கல்லாடரா'வது இருந்திருக்க வேண்டும். சங்க நூலில் காணப் பெறுபவரும், ஏனையவற்றின் ஆசிரியராக வருபவரும், ஒருவராக இருக்க முடியுமா? மேலும் சங்கநூலில் காணப் பெறுபவர்தாமும் ஒருவர் என்றே சொல்லிவிடக் கூடுமா? அவ்வாறே ஏனைய நூல்களின் ஆசிரியரும் ஒருவரே என்று எவ்வாறு

சொல்லுவது? இவையெல்லாம், ஆழ்ந்து நுணுகி ஆராய்ந்தே முடிவு செய்ய வேண்டுவனவாகும்.

கல்லாடர் என்ற பெயர் ஒருவருடைய இயற்பெயர் என்று சொல்லுவதா, பிறந்த ஊரைக் கொண்டோ குடியைக்கொண்டோ வந்த சிறப்புப் பெயர் எனக் கொள்ளுவதா, என்பதும் கருத வேண்டியதே: 'கல்லாடம்' என்ற ஒரு திருப்பதி திருவாசகத்தில் போற்றப் பெறுகிறது. இதைப் பாண்டிய நாட்டுப் பழம்பதிகளுள் ஒன்று எனவும், மேற்குக் கடற்கரையில் கொல்லத்துக்கு அருகில் இருந்த ஓர் ஊர் எனவும், வேறு வேறு கூறுவர்; வீரசைவ ஞானாசிரியர்களுடைய மரபு ஒன்று 'ஹல்லட' என வழங்கப் பெறுவதாகவும், ஒருகால் 'கல்லாடர்' என்ற பெயரோடு ஒற்றுமையுடையதாக இருக்கக் கூடும் என்றும் சிலர் கருதுகின்றனர். தெய்வத் திருப்பதிகளின் பெயரை மக்களுக்கு இயற்பெயராகச் சூட்டும் மரபை ஒட்டி இது அக்காலத்து ஒரு பகுதியில் மக்களுக்கு இடப்பெற்று வந்த பெயராக இருக்கக் கூடாதோ எனக் கேட்போரும் உளர். 'மம்மட', 'பல்லட', என்ற சொற்கள் போல், இச் சொல்லும் வேற்று நாடுகளில் 'ஹல்லட' என வழங்கி, நம் நாட்டில் 'கல்லாடம்' எனத் திரிந்திருக்கலாகுமோ என ஐயுற்று, 'பல்லடன்' என்ற காஷ்மீர நாட்டுப் புலவனையும் 'பல்லடம்' என்ற தமிழ்நாட்டு ஊர் ஒன்றையும் சேர்த்து எண்ணிப் பார்ப்பார்கள்.

இந் நூலாசிரியரின் காலத்தைப் பற்றி மூன்று வகையாகக் கருதுகின்றனர். ஒரு சாரார் இவரை ஆறும் நூற்றாண்டினர் என்பர்; ஒரு சாரார் பதின்மூன்றும் நூற்றாண்டுக்குப் பிற்பட்டவர் என்பர்; மற்றொரு சாரார், இந் நூல், பதினொன்றும் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதியில் எழுந்தது எனக் கூறுவர். இம் மூன்று கொள்கைகளுள் பதினொன்றும் நூற்றாண்டின் இடைப் பகுதியில் இந் நூல் எழுந்தது என்பதைக் கொண்டு இவ்வாசிரியர் பதினொன்றும் நூற்றாண்டினர் எனக் கொள்ளுவதே பொருத்தமாகத் தெரிகிறது.

இந்த நூலில், இவ் ஆசிரியரின் அடிப்படையான நோக்கம், மக்கள் உள்ளம் வளம் பெற்று, சுருள் நீங்கி விரிவடைந்து, தெய்வ நலத்தில் ஈடுபட்டு, மேம்பாடடைய வேண்டும் என்பதே எனத் தெரிகிறது: மதுரையையும் திருப்பரங்குன்றத்தையும் புனைந்துரைக்கும் முறையில், சிவபெருமானுடைய பேரருட்பெருக்கையும், முருகனுடைய பெருமையையும், கனிவுடனும் இனிமையாகவும் விளக்கிச் சொல்வதை இந் நூல் முழுவதும் காணலாம். அளவால் சிறு நூலாக இருப்பினும், இதில், இராமாயணம், பாரதம், புராணக் கதைகள், திருவிளையாடற் கதைகள், திருத்தொண்டர் வர

லாற்றுள் சில, இசைக் கலை, நாட்டியக் கலை, வாட்போர் முறை, மணிகளின் விளக்கம், முதலியன சுருக்கமாகவும் சுவைபடவும் சொல்லப் பெற்றிருக்கின்றன. உலகியற் செய்திகளும், ஒழுகலாற்றுக்குத் துணையான உண்மைகளும், உவமை வழியாகவும், உருவகமாகவும், பழ நிகழ்ச்சிகளைக் கூறும் வழியாகவும், உள்ளம் கொள்ளுமாறு கூறப்பெற்றிருக்கின்றன.

இந் நூலில் வரும் செய்யுட்கள் யாப்பமைப்பிலும், அணியமைப்பிலும், பொருளமைப்பிலும், தனிச் சிறப்புடையன: இங்கு, ஆசிரியப்பாவுக்குள்ள சிறப்பெல்லாம் ஒருங்கே காணலாம். ஒத்த ஒலிகளும் வேற்று ஒலிகளும் இடத்துக்கேற்ப ஒருங்கு இணைந்தும், அண்மையில் இணைந்தும், இடைவிட்டுக் கூடியும், சேய்மையில் நின்றும், யானை போன்றும், குதிரை போன்றும், மயில் போன்றும், இன்னும் பலவிதமாகவும் செய்யுளை நடத்திச் செல்லும் யாப்பு வன்மை இவ் ஆசிரியரின் வித்தக விளையாட்டு எனக் கூறலாம். தாம் மேற்கொண்டுள்ள பொருள்களின் தன்மைக்கு ஏற்ப, அவற்றைப் பல்வேறு நிலைகளில் அமைத்துக் காட்டும் பொருட் சிறப்பும், அப் பொருள்களை விளக்கும்பொருட்டு ஆசிரியர் கையாண்டுள்ள பல வகை அணிகளும், இயற்கைக் காட்சிகளையும், பிற நிகழ்ச்சிகளையும் சித்திரிக்கும் சொல்-ஓவியங்களும், பலமுறை நோக்கி நோக்கி இன்புறத்தக்கனவாம். அருகிய வழக்குள்ள சொற்கள் பெரிதும் பயில்வதாலும், செறிந்த சொல் அமைப்பாலும், இச் செய்யுட்கள் கற்போரை முதலில் வெருட்டினும், ஒரு முறை பயின்றவர்களைப் பலமுறையும் படித்து மகிழுவதற்குத் தம்பால் அழைக்கும் இயல்புடையனவாகும்.

ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன் வரையில் இந் நூல், தமிழ்ப் புலமைக்கு இன்றியமையாதது என்னுங் கருத்தில் தமிழ்ப் புலமையில் விருப்பமுடையோர் பலராலும் பயிலப்பெற்று வந்தது. இந் நூலை நன்கு பயின்றவர்களுக்கு ஒரு சிறப்பும் இருந்தது; 'கல்லாடம் கற்றவனோடு சொல்லாடாதே' என்ற பழமொழியும் வழங்கி வந்தது. 'கல்லாடம் கற்றவனோடு மல்லாடாதே' என்ற பழமொழி இந் நூலில் வரும் வாட்போர்ப் பயிற்சியின் விளக்கம் குறித்து எழுந்தது போலும். 'பாட்டும் தொகையும்' பரவுவதற்கு முன்பு அந்த இடத்தை இந்த நூலே நிறைத்து வந்தது.

திருவாவடுதுறை மகாவித்துவான் தாண்டவராயத் தம்பிரான் சுவாமிகள், சென்ற நூற்றுண்டின் முற்பகுதியில், இந்த நூலை மயிலேறும்பெருமாள் பிள்ளை உரையுடன் செப்பம் செய்து வைத்திருந்தார் என்றும், அதை அச்சிட்டு வெளியிடுவதற்குத் தாண்டவராய முதலியார் முயன்றுர் என்றும் தெரிகிறது. பெரும்பான்மையும் இப்போது கிடைக்கக் கூடியனவான சுவடிகள் இந்தச் சுவடி

யின் படிகளே என்று எண்ண வேண்டியும் இருக்கிறது. மகா வித்துவான் மீனுட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் இந்த நூலை (மூலம்) 1868ஆம் ஆண்டு அச்சிட்டு வெளியிட்டார்கள். பின்னர், 1872ஆம் ஆண்டு புதுவை க. சுப்பராய முதலியாரவர்கள், இந் நூல் மூலமும், 37 செய்யுட்களுக்கு மயிலேறும் பெருமாள் பிள்ளை உரையும், மூன்று செய்யுள் நீங்கலாக மற்றவைகளுக்குத் தாம் எழுதிய உரையுமாகச் சேர்த்து வெளியிட்டார்கள். அதன் பின்னர், 1911ஆம் ஆண்டு, காஞ்சீபுரம் வித்வான் இராமசாமிநாயுடு அவர்கள் முன்னுரைகளுடன் ஒரு அகலவுரையும் எழுதிச் சேர்த்து வெளியிட்டார்கள். இம் மூன்று பதிப்புக்களே இதுவரை வெளிவந்துள்ளன. இந்த மூற் பதிப்புக்களும், சென்னை அரசாங்கச் சுவடி நிலையத்தில் கிடைத்த ஆறு ஏடுகளும், சென்னை அடையாற்றில் இருக்கும் டாக்டர் உ.வே. சாமிநாதையர் நூல் நிலையத்தில் உள்ள ஏழு ஏடுகளும், இப் பதிப்பிற்குப் பயன்படுத்தப் பெற்றன. இவற்றை ஒப்பு நோக்கிப் பரிசோதித்ததில் பல பாட பேதங்கள் கிடைத்தன. அவற்றுள் தக்க பாடங்களைத் தேர்ந்து அமைத்து, சொல்-தொடர் விளக்கம், கதைக் குறிப்புக்கள், முதலியவற்றுடன் இப் பதிப்பு வெளி வருகின்றது.

இந் நூலின் மூலபாடத்தைப் பரிசோதித்துத் தக்க பாடங்களைத் தேர்ந்தும், பதிப்பிற்கு உரிய மூலப் பிரதியைத் தயாரித்தும், சொல்-தொடர் விளக்கம், கதைக் குறிப்புக்கள் முதலியவற்றைத் தக்க வகையில் அமைத்து எழுதியும், உபகரித்தவர்கள் திருவாளர் பள்ளியக்கிரகாரம் நீ. கந்தசாமிப் பிள்ளை அவர்களாவர். நூலை அச்சியற்றுங் காலத்தில் திரு. பிள்ளையவர்களோடு திருவாளர்கள் பெ.நா. அப்புஸ்வாமி, பி.ஸ்ரீ., வி.மு. சுப்பிரமணியம், மு.சண்முகம், ஆகியவர்களும் பதிப்புக் குழுவில் உடனிருந்து, நல்ல முறையில் இதனைப் பதிப்பித்துள்ளார்கள். இவர்களுக்கு எமது உளம் கனிந்த நன்றி உரியதாகுக.

சங்க நூற்களின் அடிச்சுவட்டில் எழுந்த இந்த இடைக்கால இலக்கியத்தைத் தமிழன்பர்கள் பெரிதும் மகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்றுப் போற்றி இன்புறுவார்கள் என்று நம்புகிறேம்.

மர்ரே அண்டு கம்பெனி,
சென்னை 11-9-57.

வெளியிடுவோர்

உள்ளுறை

சிறப்புப் பாயிரம்

வடிவு எடுத்து வேதம் அன்பின் பாடிடவும்
மறிந்து அறியாவண்ணம் வைகும்
பொடி அணியும் திருமேனிப் புனிதன், மதுரைக்கு
இறைவன் புகழ்-இன் பாடல்,
நெடிய கவி, கல்லாடர், பொருள்-துறையை
நிகழ்த்துதொறும், திங்கள் சூடும்
முடி அசைத்து, 'நன்று நன்று ஈது' என மகிழும்
எனின், நிகரா மொழிவது யாதே? 1

செவ்வி திகழ் பொகுட்டுச் செந்தாமரை வதனக்
கொவ்வை எழில் செவ் வாய்க் குறத்தேனை, நவ்வி
விழி யானையை, புணரும் வேளை—மதவெள்ளம்
பொழி யானையை—மனமே போற்று. 2

வாய்ந்த பொருட்கு ஒரு பொருளாய், கலைவாணிக்கு அருள் கொழிக்கும்
மனமாய், பாரின்
ஆய்ந்த முது தமிழ் வடித்து, 'கல்லாடம்' என ஒரு நூல்
அருளியிட்டார்—
தேய்ந்த மதிச் சடைப் பரமர் கருணைபெற, சங்க முது
செல்வர் வாழ்த்த,
காய்ந்த புலன் அடக்கி, உயர் பெரு ஞானம் பழுத்தருள்
கல்லாடனுரே. 3

கல்லாடர் செய் பனுவல்-கல்லாடம் நூறும், நூல்-
வல்லார் சங்கத்தில் வதிந்தருளி, சொல் ஆயும்
மா மதுரை ஈசர் மனம் உவந்து கேட்டு, முடி
தாம் அசைத்தார் நூறு தரம். 4

துறை அகராதி

பாயிரம்

வேழமுகக் கடவுள் வணக்கம்

திங்கள் முடி பொறுத்த பொன்மலை அருவி
கரு மணி கொழித்த தோற்றம் போல,
இரு கவுள் கவிழ்த்த மதநதி உவட்டின்
வண்டினம் புரளும் வயங்கு புகர் முகத்த!
செங் கதிர்த் திரள் எழு கருங் கடல் போல,
முக் கண்மேல் பொங்கும் வெள்ளம் எறி கடத்த
பெரு மலைச் சென்னியில் சிறுமதி கிடந்தென,
கண் அருள் நிறைந்த கவின் பெறும் எயிற்ற!
ஆறு-இரண்டு அருக்கர் அவிர் கதிர்க் கனலும்,
வெள்ளை மதி முடித்த செஞ் சடை ஒருத்தன்
உலகு உயிர் ஆட ஆடுறும் அனலமும்,
தென் கீழ்த் திசையோன் தெறுதரு தீயும்,
ஊழித் தீப் படர்ந்து உடற்றுபு சிகையும்,
பாசக் கரகம் விதியுடை முக்கோல்
முறிக்கலைச் சுருக்குக் கரம் பெறு முனிவர்
விழிபடும் எரியும், சாபவாய் நெருப்பும்,
நிலை விட்டுப் படராது காணியில் நிலைக்கச்
சிறு காற்று உழலும் அசை குழைச் செவிய!
ஆம்பல்-முக அரக்கன் கிளையொடு மறியப்
பெருங் காற்று விடுத்த நெடும் புழைக் கரத்த!
கரு மிடற்றுக் கடவுளை, செங் கனி வேண்டி,
இடம் கொள் ஞாலத்து, வலம் கொளும் பதத்த!
குண்டு நீர் உடுத்த நெடும் பார் எண்ணமும்,
எண்ணு இலக்கமொடு நண்ணிடு துயரமும்,
அளந்துகொடு முடித்தல் நின் கடன் ஆதலின்—
வரி உடல் சூழக் குடம்பை நூல் தெற்றிய
போக்கு வழி படையாது உள் உயிர் விடுத்தலின்
அறிவு புறம்போய உலண்டு-அது போல,
கடல்-திரை சிறுக மலக்கு துயர் காட்டும்
உடல் எனும், வாயில், சிறை நடுவு புக்கு,
போகாது அணங்குறும் வெள்ளறிவேமும்,
ஆரணம் போற்றும் நின் கால் உற வணங்குதும்—
கால் முகம் ஏற்ற துளை கொள் வாய்க் கறங்கும்,
விசைத்த நடை போகும் சகடக் காலும்,
நீட்டி வலி தள்ளிய நெடுங் கயிற்று ஊசலும்

அலமரு காலும், அலகைத் தேரும்,
குறை தரு பிறவியின் நிறை தரு கலக்கமும்,
என் மனத்து எழுந்த புன்மொழித் தொடையும்,
அருள் பொழி கடைக்கண் தாக்கி,
தெருள் உற, ஐய! முடிப்பை, இன்று, எனவே.

வேலன் வணக்கம்

பாய் திரை உடுத்த ஞால முடிவு என்ன,
முடங்குளை முகத்துப் பல் தோள் அவுணனொடு,
மிடை உடு உதிர, செங்களம் பொருது;
ஞாட்பினுள் மறைந்து, நடுவு அறு வரத்தால்;
வடவை நெடு நாக்கின் கிளைகள் விரிந்தென்ன,
செந் துகிர் படரும் திரைக் கடல் புக்கு,
கிடந்து எரி வடவையின் தளிர்முகம் ஈன்று,
திரை எறி மலைகளின் கவடு பல போக்கி,
கல் செறி பாசியின் சினைக்குழை பொதுளி,
அகல்திரைப் பரப்பின், சடை அலைந்து அலையாது,
கீழ் இணர் நின்ற மேற்பகை மாவின்
ஓர் உடல் இரண்டு கூறுபட விடுத்த
அழியாப் பேர் அளி உமை கண்ணின்று
தன் பெயர் புணர்த்திக் கற்பினொடு கொடுத்த,
அமையா வென்றி அரத்த நெடு வேலோய்!
கீழ்மேல் நின்ற அக் கொடுந் தொழிற் கொக்கின்
கூறு இரண்டு ஆய ஒரு பங்கு எழுந்து
மாயாப் பெரு வரத்து ஒரு மயில் ஆகி,
புடவி வைத்து ஆற்றிய பல் தலைப் பாந்தள்
மண் சிறுக விரித்த மணிப் படம் தூக்கி,
விழுங்கிய பல் கதிர் வாய்தொறும் உமிழ்ந்தென,
மணி நிரை சிந்தி மண் புக அலைப்ப;
கார் விரிந்து, ஓங்கிய மலைத்தலைக் கதிர் என,
ஓ அறப் போகிய சிறை விரி முதுகில்,
புவனம் காணப் பொருளொடு பொலிந்தோய்!
போழ்படக் கிடந்த ஒரு பங்கு எழுந்து,
மின்னின் மாண்ட கவிர் அலர் பூத்த
சென்னி வாரணக் கொடும் பகை ஆகி,
தேவர் மெய் பனிப்புற வான் மிடை உடுத்திரள்
பொரியின் கொறிப்ப, புரிந்த பொருள் நாடித்
தாமரை பழித்த கை மருங்கு அமைத்தோய்!
ஒருமையுள் ஒருங்கி, இரு கை நெய் வார்த்து,
நாரதன் ஓம்பிய செந்தீக் கொடுத்த

திருகு புரி கோட்டுத் தகர் வரு மதியோய்!
முலை என இரண்டு முரண் குவடு மரீஇக்
குழற்காடு சுமந்த யானைமகட் புணர்ந்தோய்!
செங் கண் குறவர் கருங் காட்டு வளர்த்த
பைங் கொடி வள்ளி படர்ந்த புய மலையோய்!
இமயம் பூத்த சுனை மாண் தொட்டில்
அறிவின் தங்கி, அறு தாய் முலை உண்டு
உழல்மதில் சுட்ட தழல்நகைப் பெருமான்
வணங்கி நின்று ஏத்த, குரு மொழி வைத்தோய்!
'ஓம்' எனும் எழுத்தின் பிரமம் பேசிய
நான்மறை விதியை, நடுங்கு சிறை வைத்து,
படைப்பு முதல் மாய, வான்முதல் கூடித்
தாதையும் இரப்ப, தளை-அது விடுத்தோய்!
கூடம் சுமந்த நெடு முடி நேரி
விண் தடையாது, மண் புகப் புதைத்த
குறுமுனி தேற, நெடு மறை விரித்தோய்!
ஆறு திரு எழுத்தும் கூறு நிலை கண்டு,
நின் தாள் புகழுநர் கண்ணுள் பொலிந்தோய்!
மணிக்கால் அறிஞர் பெருங் குடித் தோன்றி,
இறையோன் பொருட்குப் பரணர் முதல் கேட்ப,
பெருந் தமிழ் விரித்த அருந் தமிழ்ப் புலவனும்,
பாய் பார் அறிய, நீயே: ஆதலின்,
வெட்சி மலர் சூழ்ந்த நின் இரு கழற் கால்
குழந்தை அன்பினொடு சென்னிதலைக் கொள்ளுதும்
அறிவு நிலை கூடாச் சில் மொழி கொண்டு,
கடவுள் கூறு உலவா அருத்தியும்,
சனனப் பீழையும், தள்ளாக் காமமும்,
அதன் படுதுயரமும் அடைவு கெட்டு இறத்தலும்,
தென்புலக் கோமகன் தீத் தெறு தண்டமும்,
நரகொடு துறக்கத்து உழல்வரு பீழையும்
நீளாது இம்பரின் முடித்து,
மீளாக் காட்சி தருதி, இன்று எனவே.

பாயிரம் முற்றும்

தமிழ் இலக்கியச் செல்வம்

(*புதுமுறைப் பதிப்புக்கள்)

1. முதலாயிரம்
2. பெரிய திருமொழி
3. இயற்பா
4. திருவாய்மொழி
5. திருவாசகம்
6. சிலப்பதிகாரம்
7. மணிமேகலை
8. அஷ்டப் பிரபந்தம்
9. கல்லாடம்

அச்சில் இருப்பவை :

(சங்க இலக்கியம்)

10. பத்துப் பாட்டு
11. நற்றிணை
12. குறுந்தொகை
13. ஐங்குறுநூறு
14. பதிற்றுப்பத்து
15. பரிபாடல்
16. கலித்தொகை
17. அகநானூறு
18. புறநானூறு
19. பாட்டும் தொகையும்
    (பத்துப் பாட்டிலும் எட்டுத் தொகைகளிலும் வரும் பாடினோர், பாடப்பட்டோர், கதைக் குறிப்புக்கள், வரலாற்றுக் குறிப்புக்கள், முதலிய பலவகை ஆராய்ச்சிக் குறிப்புக்களும், சொல்-தொடர் விளக்கமும்)
20. பதினெண் கீழ்க்கணக்கு (முதல்-தொகுதி)
21. பதினெண் கீழ்க்கணக்கு (இரண்டாம்-தொகுதி)

* வெளியிடுவோரிடம் ஒவ்வொன்றும் ஒரு ரூபாய்க்குக் கிடைக்கும்; வியாபாரிகளிடம் விற்பனை விலை ஒரு ரூபாய் இருபத்தைந்து நயே பைசே. (அச்சில் இருக்கும் நூல்கள் யாவும் ஒரு சேர, ஒரே சமயத்தில் வெளியிடப் பெறும்.)

கல்லாடம்

1. தமர் நினைவு கூறி வரைவு கடாதல்

அமுதமும் தருவும் பணிவரப் படைத்த
உடலக்கண்ணன் உலகு கவர்ந்து உண்ட
களவுடை நெடுஞ் சூர்க் கிளை, களம் விட்டு ஒளித்த—
அருள் நிறைந்து அமைந்த கல்வியர் உளம் எனத்
தேக்கிய தேனுடன் இருல் மதி கிடக்கும்—
எழு மலை பொடித்த கதிர் இலை நெடு வேல்
வள்ளி துணைக் கேள்வன் புள்ளுடன் மகிழ்ந்த
கறங்கு கால் அருவிப் பரங்குன்று உடுத்த
பொன் நகர்க் கூடல் சென்னி அம் பிறையோன்
(பொதியப் பொருப்பன் மதியக் கருத்தினை,
'கொங்கு தேர் வாழ்க்கை'ச் செந்தமிழ் கூறி,
பொற்குவை தருமிக்கு அற்புடன் உதவி,
என் உளம் குடிகொண்டு இரும் பயன் அளிக்கும்
கள் அவிழ் குழல் சேர் கருணை எம்பெருமான்)
மலர்ப்பதம் நீங்கா உளப் பெருஞ் சிலம்ப!
கல்லாக் கயவர்க்கு அரு நூல் கிளை மறை
சொல்லினர் தோம் என, துணை முலை பருத்தன;
பல உடம்பு அழிக்கும் பழி ஊன் உணவினர்
தவம் என, தேய்ந்தது, துடி எனும் நுசுப்பே;
கடவுள் கூருர் உளம் என, குழலும்,
கொன்றை புறவு அகற்றி, நின்ற இருள் காட்டின;
சுரும்பு படிந்து உண்ணும் கழுநீர் போல,
கறுத்துச் சிவந்தன கண் இணை மலரே;
ஈங்கு இவை நிற்க: சீறூர், பெருந் தமர்,
இல்லில் செறிக்கும் சொல்லுடன், சில் மொழி
விள்ளும்; தமியில் கூறினர்,
உள்ளம் கறுத்துக் கண் சிவந்து உருத்தே.

2. தாய் அறிவு கூறி வரைவு கடாதல்

'பூ', 'மணி', 'யானை', 'பொன்', என எடுத்து,
திங்களும், புயலும், பரிதியும், சுமந்த
மலை வரும் காட்சிக்கு உரியஆகலின்,
நிறையுடைக் கல்வி பெறு மதி மாந்தர்
ஈன்ற செங் கவி எனத் தோன்றி, நனி பரந்து,

பாரிடை இன்பம் நீளிடைப் பயக்கும்
பெரு நீர் வையை வளை நீர்க் கூடல்
உடல், உயிர், என்ன உறைதரு நாயகன்
(கடுக்கை மலர் மாற்றி வேப்பலர் சூடி,
ஐவாய்க் காப்பு விட்டு அணி பூண் அணிந்து,
விரிசடை மறைத்து மணி முடி கவித்து,
விடைக்கொடி நிறுத்திக் கயற்கொடி எடுத்து,
வழுதி ஆகி முழுது உலகு அளிக்கும்,
பேர் அருள் நாயகன்) சீர் அருள் போல,
மணத்துடன் விரிந்த கைதைஅம் கானல்,
நலத் தொடர் வென்றிப் பொலம் பூண் குரிசில்
சின்னம் கிடந்த கொடிஞ்சி மான் தேர்,
நொச்சிப் பூ உதிர் நள் இருள் நடு நாள்,
விண்ணம் சுமந்து தோற்றம் செய்தென,
தன் கண்போலும் என்கண் நோக்கி,
கள்வரைக் காணும் உள்ளம் போலச்
செம் மனம் திருகி, உள்ளம் துடித்து,
புறன் வழங்காது, நெஞ்சொடு கொதித்தனள்,
மாறுக் கற்பின் அன்னை—
கூறு ஆம் மதியத் திரு நுதற் கொடியே!

3. பாங்கி அஞ்சி அச்சுறுத்தல்

பகையுடன் கிடந்த நிலை பிரி வழக்கினைப்
பொருத்தலும், பிரித்தலும், பொருபகை காட்டலும்,
உட்பகை அமைத்தலும், உணர்த்து சொல் பொருத்தலும்,
ஒரு தொழிற்கு இரு பகை தீராது வளர்த்தலும்,
செய்யா அமைச்சுடன் சேரா அரசன்
நாடு கரிந்தன்ன காடு கடந்து இயங்கி—
இடும்பை நிரப்பினர்க்கு ஈதலின்—இறந்தோர்க்கு,
இதழ் நிறை மதுவம் தாமரை துளித்தென,
விழி சொரி நீருடன் பழங்கண் கொண்டால்,
(உலகு இயல் நிறுத்தும் பொருள் மரபு ஒடுங்க,
மாறனும் புலவரும் மயங்குறு காலை,
முந்துறும் பெரு மறை முளைத்தருள் வாக்கால்,
'அன்பின் ஐந்திணை' என்று அறுபது சூத்திரம்,
கடல் அமுது எடுத்துக் கரையில் வைத்ததுபோல்,
பரப்பின் தமிழ்ச் சுவை திரட்டி, மற்று அவர்க்குத்
தெளிதரக் கொடுத்த தென் தமிழ்க் கடவுள்,
தழற்கண் தரக்கின் சரும ஆடையன்
கூடல் அம் பெரும் பதி கூறார் கிளை என)

'நிறை நீர்க் கயத்துள் ஒரு தாள் நின்று,
தாமரை, தவம் செய்து, அளியுடன் பெற்ற
திருமகட்கு அடுத்தது என்?' என்று,
ஒருமை காண்குவர்—துகிர்க் கிளைக் கொடியே!

4. பிரிவு அருமை கூறி வரைவு கடாதல்

அண்டம் ஈன்று அளித்த கன்னி முனிவாக,
திரு நுதல் முளைத்த கனல் தெறு நோக்கினில்,
ஆயிர மணிக் கரத்து அமைத்த வான் படையுடன்
சயம் பெறு வீரனைத் தந்து, அவன்தன்னால்,
உள்ளத்து அருளும் தெய்வமும் விடுத்த
இருள் மனத் தக்கன் பெரு மகம் உண்ணப்
புக்க தேவர்கள் பொரு கடற்படையினை
ஆரிய ஊமன் கனவு என ஆக்கிய
கூடல் பெருமான் பொதியப் பொருப்பகத்து—
அருவிஅம் சாரல் இருவிஅம் புனத்தினும்,
மயிலும், கிளியும், குருவியும், 'நன்றி
செய்குநர்ப் பிழைத்தோர்க்கு உய்வு இல' என்னும்
குன்று வாய்மை நின்று நிலை காட்டித்
தங்குவன கண்டும், வலி மனம் கூடி,
ஏகவும் துணிந்தனம்—எம் பெரும் படிறு
சிறிது நின்று இயம்ப, உழையினம்! கேண்மின்: இன்று,
ஊற்று எழும் இரு கவுட் பெரு மதக் கொலை மலைக்
கும்பம் மூழ்கி, உடல் குளித்து ஓட,
பிறை மதி அன்ன கொடுமரம் வாங்கி,
தோகையர் கண் எனச் சுடு சரம் துரக்கும்
எம்முடைக் குன்றவர்தம் மனம் புகுத, இப்
புனக் குடிக் கணியர் தம் மலர்க்கை ஏடு அவிழ்த்து,
வரிப்புற அணில் வாற் கருந் தினை வளை குரல்
கொய்யும் காலமும் நாள்பெறக் குறித்து,
நிழலும் கொடுத்து, அவர் ஈன்ற
மழலை மகார்க்கும் பொன் அணிந்தனரே.

5. இளமை கூறி மறுத்தல்

இரண்டு உடல் ஒன்றாய்க் கரைந்து, கண் படாமல்,
அளவு இயல் மண் நிலை பரப்பும் காலம்
தளை கரை கடந்த காமக்கடலுள்
புல் நுனிப் பனி என மன்னுதல் இன்றி,
பீரம் மலர்ந்த வயாவு நோய் நிலையாது,

வளை காய் விட்ட புளி அருந்தாது,
செவ் வாய் திரிந்து வெள் வாய் பயவாது,
மனை புகையுண்ட கரு மண் இடந்து
பவளவாயில் சுவை காணுது,
பொற்குட முகட்டுக் கரு மணி அமைத்தெனக்
குங்குமக் கொங்கையும் தலைக்கண் கருது,
மலர அவிழ்ந்த தாமரைக் கயல் என
வரி கொடு மதர்த்த கண் குழியாது,
குறி படு திங்கள் ஒருபதும் புகாது,
பொன் பெயர் உடையோன்தன் பெயர் கெடுப்ப,
தூணம் பயந்த மாண் அமர் குழவிக்கு,
அரக்கர் கூட்டத்து அமர் விளையாட,
நெருப்பு உமிழ் ஆழி ஈந்தருள் நிமலன்
(கூடல் மாநகர், ஆட எடுத்த
விரித்த தாமரை குவித்த தாளோன்)
பேர் அருள் விளையாச் சீர்-இலர் போல,
துலங்கிய அமுதம் கலங்கியதென்ன,
இதழ் குவித்துப் பணித்த குதலை தெரியாது;
முருந்து நிரைத்த திருந்து பல் தோன்றுது;
தெய்வம் கொள்ளார் திணி மனம் என்ன,
விரிதரு கூழையும் திரு முடி கூடாது;
துணை மீன் காட்சியின் விளை கரு என்ன,
பார்வையின் தொழில்கள் கூர்விழி கொள்ளாது;
மறு புலத்து இடுபகை வேந்து அடக்கியது என,
வடுத்து எழு கொலை முலை பொடித்தில அன்றே:
செம் மகள் மாலை இம் முறை என்றால்,
வழுத்தலும் வருதலும் தவிர்தி—
மொழிக் குறி கூடாச் செவ் வேலோயே!

6. சுவடு கண்டு இரங்கல்

நிணம், உயிர் உண்ட, புலவு பொருது,
தலை உடல் அசைத்து, சாணை வாய் துடைத்து,
நெய் குளித்து அகற்றும் நெடு வேல் விடலை—
அந்தணர் உகும் நீர்க்கு அருட்கரு இருந்து
கோடா மறை மொழி நீடுறக் காணும்
கதிர் உடல் வழி போய்க் கல்லுழை நின்றோர்
நெருப்பு உருத்தன்ன செருத் திறல் வரைந்த
வாசகம் கண்டு மகிழ்ந்ததும் இவனே;
துணை விளக்கு எரியும் நிலைவிழிப் பேழ்வாய்த்
தோகை மண் புடைக்கும் காய்புலி மாய்க்க

வாய் செறித்திட்ட மாக் கடிப்பு இதுவே;
செடித்தலைக் கார் உடல் இடிக் குரற் கிராதர்
மறைந்து கண்டு அக் கொலை மகிழ் உழி இந் நிலை;
தவ நதி போகும் அரு மறைத் தாபதர்
நன்னர் கொள் ஆசி நாட்டியது இவ் உழை;
கறை அணல் புயங்கன் எரி தழல் விடத்தை
மலை மறை அதகம் மாற்றிய அதுபோல்,
கொடுமரக் கொலைஞர் ஆற்றிடைக் கவர,
எண்ணுது கிடைத்த புண் எழு செரு நிலைக்
கை வளர் கொழுந்து மெய் பொடியாகென
சிற்றிடைப் பெரு முலைப் பொற்றெடி மடந்தை தன்
கவைஇய கற்பினைக் காட்டுஉழி இதுவே;
குரவம் சுமந்த குழல் விரித்து இருந்து
பாடலம் புனைந்த கற் பதுக்கை இவ் இடனே;
ஒட்டு விட்டு உலறிய பராரை நெட்டாக் கோட்டு,
உதிர் பறை எருவை உணவு ஊன் தட்டி,
வளை வாய்க் கரும் பருந்து இடை பறித்து உண்ணக்
கண்டு நின்று உவந்த காட்சியும் இதுவே;
செம்மணிச் சிலம்பும் மரகதப் பொருப்பும்,
குடுமி அம் தழலும் அவண் இருட் குவையும்,
முளை வரும் பகனும் அதனிடை மேகமும்,
சேயிதழ் முளரியும் கார் இதழ்க் குவளையும்,
ஓர் உழைக் கண்ட உவகையது என்ன,
எவ் உயிர் நிறைந்த செவ்வி கொள் மேனியின்
அண்டப் பெருந் திரள் அடைவு ஈன்று அளித்த
கன்னி கொண்டு இருந்த மன் அருட் கடவுள்
(மலை உருக் கொண்ட உடல் வாள் அரக்கர்
வெள்ளமும், சூரும், புள் இயல் பொருப்பும்,
நெடுங் கடற்கிடங்கும், ஒருங்கு உயிர் பருகிய
மணி வேற் குமரன் முதல்நிலை வாழும்
குன்று உடுத்து ஓங்கிய கூடல் அம் பதியோன்)
தாள் தலை தரித்த கோளினர் போல,
நெடுஞ் சுரம் நீங்கத் தம் கால்
அடும் தழல் மாற்றிய கால் குறி இவணே.

7. நற்றாய் வருந்தல்

பொடித்து அரும்பாத சின் முலைக் கொடிமடந்தையள்,
மணி மிளிர் பெருங் கட்கு இமை காப்பு என்ன,
விழித்துழி விழித்தும், அடங்குழி அடங்கியும்,
தன்னை நின்று அளித்த என்னையும் ஒருவுக;
பல் மணிக் கலன்கள் உடற்கு அழகு அளித்தென,

சுற்று உடுத்து ஓங்கிய ஆயமும் துறக்குக;
பிணிமுக-மஞ்ஞை செருமுகத்து ஏந்திய
மூ-இரு திருமுகத்து ஒரு வேலவற்கு,
வான் உற நிமிர்ந்த மலைத்தலை முன்றிலின்,
மனவு அணி மடந்தை, வெறியாட்டாளன்,
வேல்மகன், குறத்தி, மா மதி முதியோள்—
தொண்டகம் துவைப்ப, முருகு-இயம் கறங்க—
ஒருங்கு வந்து, இமையா அருங் கடன் முற்றிய
பின்னர், நின்று ஏற்ற கைத்தாயையும் பிழைக்குக;
கருந் தலைச் சாரிகை, செவ் வாய்ப் பசுங்கிளி,
தூவி அம் தோகை, வெள் ஓதிமம், தொடர் உழை,
இவையுடன் இன்பமும் ஒருவழி இழக்குக;
(சேயிதழ் இலவத்து உடைகாய்ப் பஞ்சி
புகை முரிந்து எழுந்தென விண்ணத்து அலமர,
குழை பொடி கூவையின் சிறை, சிறை தீந்த
பருந்தும் ஆந்தையும் பார்ப்புடன் தவழ,
உடை கவட்டு ஓமை உலர் சினை இருக்கும்
வளை கட் கூகையும் மயங்கி வாய் குழற,
ஆசையின் தணியா அழல் பசி தணிக்கக்
காளிமுன் காவல் காட்டி வைத்து ஏகும்
குழிகட் கரும் பேய் மகவு கண் முகிழ்ப்ப,
வேம் உடல் சின்னம் வெள்ளிடை தெறிப்ப,
நெடுந் தாட் குற்றிலை வாகை நெற்று ஒலிப்ப,
திசை நின்று எழாது, தழல் முகம் தெறிப்ப,
சுடலையில், சூறை இடை இடை அடிக்கும்
பேர் அழற் கானினும், நாடும் என் உளத்தினும்,
ஒரு பால் பசுங்கொடி நிறை பாட்டு அயர,
பாரிடம் குனிப்ப, ஆடிய பெருமான்)
வையகத்து உருவினர் மலர் ஆவறிவினைப்
புலன் நிரை மறைத்த புணர்ப்பு-அதுபோல,
குளிர் கொண்டு உறையும் தெளிநீர் வாவியை
வள்ளை, செங்கமலம், கள் அவிழ் ஆம்பல்,
பாசடை மறைக்கும் கூடல் பெருமான்
செந் தாள் விடுத்து உறை அந்தர்கள்தம்மினும்,
மூவாத் தனி நிலைக்கு இருவரும் ஓர் உயிர்
இரண்டு எனக் கவைத்த நல் அரண் தரு தோழியை,
செரு விழும் இச்சையர், தமது உடல் பெற்ற
இன்புகள் நோக்கா இயல்பு-அது போல,
மருங்கு பின் நோக்காது, ஒருங்கு விட்டு அகல,
பொருந்தியது, எப்படி, உள்ளம்—
அருந் தழற் சுரத்தின் ஒருவன் அன்பு எடுத்தே?

8. செலவு நினைந்து உரைத்தல்

உயிர் புகும் சட்டகம் உழிதொறும்உழிதொறும்
பழவினை புகுந்த, பாடகம் போல,
முதிர் புயல் குளிறும் எழு மலை புக்க
கட்டுடைச் சூர் உடல் காமம் கொண்டு
பற்றி உட்புகுந்து , பசுங் கடல் கண்டு,
மாவொடும் கொன்ற மணி நெடுந் திரு வேல்
சேவல்அம் கொடியோன் காவல் கொண்டிருந்த
குன்றம் உடுத்த கூடல் அம் பதி இறை,
தொடர்ந்து உயிர் வவ்விய விடம் கெழு மிடற்றோன்
(புண்ணியம் தழைத்த முன் ஓர் நாளில்,
இரு விரல் நிமிர்த்துப் புரிவொடு சேர்த்தி,
குழை உடல் தலை விரி கைத்திரி கறங்க;
ஒரு விரல் தெறித்தும், ஐவிரல் குவித்தும்,
பெரு வாய் ஒரு முகப் படகம் பெருக்க;
தடா உடல் உம்பர்த் தலை பெறும் முழவம்
நான் முகம் தட்டி, நடு முகம் உரப்ப;
ஒரு வாய் திறந்து உள் கடிப்பு உடல் விசித்த
சல்லரி அங்கைத் தலை விரல் தாக்க;
கயந்தலை அடி என, கயிறு அமை கைத்திரி,
இரு விரல் உயர்த்திச் செரு நிலை, இரட்ட;
இரு தலை குவிந்த நெட்டுடல்-தண்ணுமை
ஒரு முகம் தாழ்த்தி, இரு கடிப்பு ஒலிப்ப;
திருமலர் எழுதிய வரை இருபத்தைந்து
அங்குலி இரண்டு இரண்டு அணைத்து விளர் நிறீஇ,
மும் முகக் கயலுடன் மயிர்க் கயிறு விசித்த
கல்லவடத் திரள் விரல்-தலை கறங்க;
மரக்கால் அன்ன ஒருவாய்க்கோதை
முகத்தினும் தட்ட, மூக்கினும் தாக்க;
நாடு இரு முனிவர்க்கு ஆடிய பெருமான்)
திருவடி வினவாக் கரு உறை மாக்கள்
நெஞ்சினும் கிடந்து நீண்ட வல் இரவில்,
செல்லவும் உரியம், தோழி, நில்லாது—
எம் எதிர்வு இன்றி, இருந்து எதிர்ப்பட்டு,
மறைவழி ஒழுகா மன்னவன் வாழும்
பழி நாட்டு ஆர்ந்த பாவம் போலச்
சேர மறைத்த கூர் இருள் நடு நாள்,
'அரிதின் போந்தனிர்.' என்று, ஓர்
பெரிது இன் வாய்மை வெற்பனின் பெறினே!

எதிர்மின்; இறைஞ்சுமின்; ஏத்துமின்; இயங்குமின்;
கருப்புரம் துதைந்த கல் உயர் மணித் தோள்
வாசம் படரும் மருத்தினும் உறுமின்;
பெருங் கவின், முன்நாள், பேணிய அருந் தவம்
கண்ணிடை, உளத்திடை, காண்மின்; கருதுமின்;
பூவும் சுண்ணமும் புகழ்ந்து எதிர் எறிமின்;
யாழில் பரவுமின்; ஈங்கு, இவை அன்றி,
'கலத்தும்' என்று எழுமின்; கண்ணளி காண்மின்—
வெண்சுடர் செஞ்சுடர், ஆகிய விண்ணொடு,
புவி, புனல், அனல், கால், மதி புலவோன், என,
முழுதும் நிறைந்த முக்கட் பெருமான்
(பனிக் கதிர்க் குலவன் பயந்தருள் பாவையைத்
திருப் பெரு வதுவை பொருந்திய அந் நாள்,
சொன்றிப் பெரு மலை தின்று நனி தொலைத்த,
கார் உடல் சிறு நகைக் குறுந் தாட் பாரிடம்
ஆற்ருது அலந்த நீர் நசை அடக்க,
மறிதிரைப் பெரு நதி வரவழைத்தருளிய
கூடல் அம் பதி உறை குணப் பெருங் கடவுள்)
முண்டகம் அலர்த்தும் முதிராச் சேவடி
தரித்த உள்ளத் தாமரை ஊரன்
பொன் துணர்த் தாமம் புரிந்து ஒளிர் மணித் தேர்,
வீதி வந்தது; வரலான் நும்
ஏதம் தீர இரு மருங்கு எழுந்தே.

12. கல்வி நலம் கூறல்

நிலையினின் சலியா நிலைமையானும்,
பல உலகு எடுத்த ஒரு திறத்தானும்,
நிறையும் பொறையும் பெறும் நிலையானும்,
தேவர் மூவரும் காவலானும்,
தமனியப் பராரைச் சயிலம் ஆகியும்;
அளக்க என்று அமையாப் பரப்பினதானும்,
அமுதமும் திருவும் உதவுதலானும்,
பல துறைமுகத்தொடு பயிலுதலானும்,
முள்ளுடைக் கோட்டு முனை எறி சுறவம்
அதிர் வளை தடியும் அளக்கர் ஆகியும்;
நிறை உளம் கருதி நிகழ்பவை நிகழ்பவை
தருதலின், வானத் தரு ஐந்து ஆகியும்;
மறை வெளிப்படுத்தலின், கலைமகள் இருத்தலின்,
அகமலர் வாழ்தலின், பிரமன் ஆகியும்;
உயிர் பரிந்து அளித்தலின், புலமிசை போக்கலின்,

படி முழுது அளந்த நெடியோன் ஆகியும்;
இறுதியில் சலியாது இருத்தலானும்,
மறுமை தந்து உதவும் இருமையானும்,
பெண் இடம் கலந்த புண்ணியன் ஆகியும்;
அருள் வழி காட்டலின், இரு விழி ஆகியும்;
கொள்ளுநர் கொள்ளக் குறையாதுஆதலின்,
நிறை உளம் நீங்காது, உறை அருள் ஆகியும்;
இவை முதல் ஆகி, இரு வினை கெடுக்கும்—
புண்ணியக் கல்வி உள் நிகழ் மாக்கள்,
'பரிபுரக் கம்பலை இரு செவி உண்ணும்
குடக் கோச் சேரன் கிடைத்து, இது, காண்க' என,
'மதி மலி புரிசை'த் திருமுகம் கூறி,
'அன்பு உருத் தரித்த இன்பு இசைப் பாணன்
பெற நிதி கொடுக்க' என உற விடுத்தருளிய,
மாதவர் வழுத்தும் கூடற்கு இறைவன்
இரு சரண் பெறுகுநர் போல,
பெரு மதி நீடுவர்; சிறுமதி நுதலே!

13. முன் நிகழ்வு உரைத்து ஊடல் தீர்த்தல்

குரவம் மலர்ந்த குவை இருட் குழலீ!
இருவேம், ஒருகால், எரி அதர் இறந்து,
விரிதலை, தோல்முலை, வெள் வாய், எயிற்றியர்க்கு
அரும் புது விருந்து எனப் பொருந்தி, மற்று-அவர் தரும்
இடியும் துய்த்து, சுரைக் குடம் எடுத்து
நீள் நிலைக் கூவல் தெளிபுனல் உண்டும்,
பழம் புற் குரம்பையிடம் புக்கு இருந்தும்,
முடங்கு அதள் உறுத்த, முகிழ்நகை எய்தியும்,
உடன்உடன் பயந்த கட ஒலி ஏற்றும்,
நடைமலை எயிற்றினிடைத் தலை வைத்தும்,
உயர்ந்த இன்பு-அதற்கு, ஒன்று உவமமும் உண்டு எனின்,
(முலை மூன்று அணைந்த சிலைநுதல்-திருவினை
அரு மறை விதிக்கத் திருமணம் புணர்ந்து,
மதிக் குலம் வாய்த்த மன்னவன் ஆகி,
மேதினி புரக்கும் விதியுடை நல் நாள்,
நடுவூர் நகர் செய்து, அடுபவம் துடைக்கும்
அருட்குறி நிறுவி, அருச்சனை செய்த
தேவ நாயகன்) கூடல் வாழ் இறைவன்
முண்டகம் மலர்த்தி, முருகு அவிழ் இரு தாள்
உறைகுநர் உண்ணும் இன்பமே
அறையல் அன்றி ,மற்றொன்றினும் அடாதே!

14. நிலவு வெளிப்பட வருந்தல்

நண்ணிய பாதி பெண்ணினர்க்கு அமுதம்
அடு மடைப்பள்ளியின் நடு அவதரித்தும்,
திரு வடிவு எட்டனுள் ஒரு வடிவு ஆகியும்,
முக்கணில் அருட்கண் முறைபெற முயங்கியும்,
படி இது என்னு அடி முடி கண்டும்,
புண்ணிய நீறு எனப் பொலி கதிர் காற்றியும்,
நின்றனே; பெரு மதி! நின்-தொழுதேற்கும்
நன்னரின் செய்குறும் நன்றி ஒன்று உளதால்;
ஆயிரம் தழற்கரத்து இருட்பகை மண்டிலத்து,
ஒரொரு பனிக் கலே ஒடுங்கி நின்று அடைதலின்—
கொலே நுதி எயிறு என்று இரு பிறை முளைத்த
புகர்முகப் புழைக் கை ஒரு விசை தடிந்தும்,
மது இதழ்க் குவளே என்று அடுகண் மலர்ந்த
நெடுஞ் சுனே புதைய, புகுந்து எடுத்து அளித்தும்;
செறிபிறப்பு, இறப்பு, என இரு வகை திரியும்
நெடுங் கயிற்று ஊசல் பரிந்து கலுழ் காலே,
முன்னேயின் புனேந்தும், முகமன் அளித்தும்;
தந்த எம் குரிசில், தனி வந்து , எமது
கண் எனக் கிடைத்து, எம் கண் எதிர் நடு நாள்—
(சமயக் கணக்கர் மதி வழி கூருது,
உலகியல் கூறி, 'பொருள் இது' என்ற
வள்ளுவன்தனக்கு, வளர் கவிப் புலவர்முன்,
முதற்கவி பாடிய முக்கட் பெருமான்)
மாதுடன் தோன்றிக் கூடலுள் நிறைந்தோன்-
தன்னே நின்று உணர்ந்து, தாமும் ஒன்று இன்றி,
அடங்கினர் போல, நீயும்,
ஒடுங்கி நின்று அமைதி, இந் நிலே அறிந்தே!

15. தேர் வரவு கூறல்

சலியாப் பராரைத் தமனியப் பொருப்பு எனும்
ஒரு கால் சுமந்த விண் படர் பந்தரின்,
மூடிய நால் திசை முகில்-துகில் விரித்து;
பொற்சிலே வளேத்து, வாயில் போக்கி;
சுருப்பு அணி நிரைத்த கடுக்கை அம் பொலந் தார்
நிரைநிரை நாற்றி; நெடுங் காய் மயிர் அமைத்து;
ஊதையில் அலகு இட்டு; உறை புயல் தெளித்து;
போற்றுறு திருவம் நால் திசைப் பொலிய;
மரகதத் தண்டின் தோன்றி விளக்கு எடுப்ப;
குடத்தியர் இழுக்கிய அளே சிதறிய போல்

கிடந்தன ஆம்பி பரந்தன மறைப்ப,
பிடவு அலர் பரப்பிப் பூவை பூ இட;
[உயர் வான் அண்டர் கிளை வியப்பு எய்த,]
உறவு, இணை, நட்பு, கிளை, வியப்பு எய்த,
முகில் முழவு அதிர; ஏழ் இசை முகக்கும்
முல்லை யாழொடு சுருதி வண்டு அலம்ப;
களவு அலர் சூடி, புறவு பாட்டு எடுப்ப;
பசுந் தழை பரப்பிக் கண மயில் ஆல;
முல்லை அம் திருமகள், கோபம் வாய் மலர்ந்து,
நல் மணம் எடுத்து, நாள் அமைத்து அழைக்க—
வரி வளை முன்கை வரவர இறப்பப்
போன நம் தனி நமர், புள் இயல் மான் தேர்,
கடு விசை துரந்த கான் யாற்று ஒலியின்,
எள்ளினர் உட்க, வள் இனம் மடக்கி, முன்
தோன்றினர் : ஆகலின், நீயே, மடமகள்!
(முன் ஒரு காலத்து, அடுகொலைக்கு அணைந்த
முகில் உருப் பெறும் ஓர் கொடுமரக் கிராதன்,
அரு மறைத் தாபதன் அமைத்திடு செம்மலை,
செருப்புடைத் தாளால், விருப்புடன் தள்ளி,
வாய் எனும் குடத்தில் வரம்பு அற எடுத்த
அமுது கடல் தள்ளும் மணி நீர் ஆட்டி,
பின்னல் விட்டு அமைத்த தன் தலை மயிர் அணை
திரு மலர் விண் புக மணி முடி நிறைத்து,
வெள் வாய் குதட்டிய விழுதுடைக் கருந் தடி
வைத்து அமையாமுன் மகிழ்ந்து அமுது உண்டு, அவன்
மிச்சிலுக்கு இன்னும் இச்சை செய் பெருமான்)
கூடல் நின்று ஏத்தினர் குலக் கிளை போலத்
துணர்ப் பெறு கோதையும் ஆரமும் புனைக;
புதைஇருள் துரக்கும் வெயில் மணித் திருவும்,
தண்ணம் பிறையும், தலை பெற நிறுத்துக;
இறை இருந்து உதவா நிறை வளைக் குலனும்;
பெருஞ் சூடகமும், ஒருங்கு பெற்று அணிக;
நட்டுப் பகையினர் உட்குடி போல,
உறவுசெய்து ஒன்ற நகை தரும் உளத்தையும்,
கொலையினர் நெஞ்சம் கூண்ட வல் இருள் எனும்
ஐம் பால் குழலையும், அணி நிலை கூட்டுக;
விருந்து கொண்டு உண்ணும் பெருந் தவர் போல,
நீங்காத் திருவுடை நலனும்
பாங்கில் கூட்டுக, இன்பத்தில் பொலிந்தே!

16. அழுங்கு தாய்க்கு உரைத்தல்

கல் உயர் வரைத்தோட் செம் மனக் குரிசிலும்,
கல்லாதவர் உளம் புல்லிய குழலும்,
இம் மனை நிறை புகுந்து, எழில் மணம் புணர,
கோளொடு குறித்து வரும் வழி கூறிய
மறை வாய்ப் பார்ப்பான்மகனும் பழுது இலன்;
சோதிடக் கலைமகள் தோற்றம் போல,
சொரி வெள் அலகரும் பழுது இல் வாய்மையர்;
உடல் தொடு குறியின், வரும் வழி குறித்த
மூது அறி பெண்டிரும் 'தீது இலர்' என்ப;
பெருந் திரட்கண்ணுள் பேச்சு நின்று ஓர்ந்து,
வாய்ச் சொல் கேட்ட நல் மதியரும் பெரியர்;
ஆய் மலர் தெரிந்து இட்டு, வான் பலி தூவி,
தெய்வம் பராய மெய்யரும் திருவினர்:
(கருங் கொடி அடம்பும் கண்டலும் சூழ்ந்த
பனைக் குடிப் பரதவர் கலத்தொடும் மறிய,
சுரிமுகச் செவ் வாய்ச் சூல் வளை தெறிப்ப,
கழுக் கடை அன்ன கூர்வாய்ப் பெருங் கண்
பனை கிடந்தன்ன உடல் முதல் துணிய,
ஆர் உயிர் கவரும், கார் உடல் செங் கண்,
கூற்றம் உருத்து எழுந்த கொள்கை போல,
நெட்டுடல் பேழ்வாய்ப் பெருஞ் சுறவு தடியும்—
வரை நிரை கிடந்த திரை உவர் புகுந்து,
நெடுஞ் சடைக் கிடந்த குறும் பிறைக் கொழுந்தும்,
கரு முகில் வெளுத்த திரு மிடற்று இருளும்,
நுதல் மதி கிழித்த அழல் அவிர் நோக்கமும்,
மறைத்து ஒரு சிறுகுடிப் பரதவன் ஆகி,
பொன் தலைப்புணர் வலை கொடுங் கரம் ஆக்கி—
நெடுங் கடல் கலக்கும் ஒரு மீன், படுத்த)
நிறை அருள் நாயகன் உறைதரு கூடல்
வணங்கார் இனம் என மாழ்கி,
குணம் குடிபோய்வித்த ஆய் உளம் தவறே.

17. வெறி விலக்கல்

உழைநின்றீரும், பிழை அறிந்தீரும்,
பழங் குறி கண்ட நெடுங் கண் மாதரும்—
ஒன்று கிளக்க, நின்று, இவை கேண்மின்:
(ஒரு பால் பசுங்கொடி திருநுதல் பொடித்த
குறு வெயர்ப்பு ஒழுக்கு எனப் பிறை அமுது எடுக்க.

படிறர் சொல் எனக் கடுவு நஞ்சு இறைப்ப,
அண்டப் பொற் சுவர் கொண்ட அழுக்கை
இறைத்துக் கழுவுவதென்னக் கங்கைத்
துறை கொள் ஆயிரம் முகமும் சுழல,
அப் பெருங் கங்கை கக்கிய திரை எனக்
கொக்கின் தூவல் அப்புறம் ஆக,
மாணிக்கத்தின் வளைத்த சுவர் எனப்
பாணிக்குள் பெய் செந் தழல் பரப்ப,
தன்னால் படைத்த பொன் அணி அண்டம்
எண் திக்கு அளந்து கொண்டன என்னப்
புரிந்த செஞ் சடை நிமிர்ந்து சுழல,
மேருவின் முடி சூழ் சூரியர் என்னத்
தங்கிய மூன்று கண் எங்கணும் ஆக—
கூடல் மாநகர் ஆடிய அமுதை
உண்டு களித்த தொண்டர்கள் என்ன)
இம் மது உண்ண உம்மையின் உடையோர்
முருகு நாறப் பருகுதல் செய்க;
வேலனும் வெறிக்களன் ஏறுதல் ஆக;
அணங்கு ஆட்டு முதியோள் முறம் கொள் நெல் எடுக்க;
பிணிதர விசித்த முருகு-இயம் துவைக்க;
ஐயவி அழலொடு செய்யிடம் புகைக்க;
இன்னும் பல தொழிற்கு, இந் நிலை நின்று,
மாறுபாடு கூறுதல் இலனே:
ஈங்கு இவை நிற்க—யாங்கள் அவ் அருவியில்
ஒழுக, புக்குத் தழுவி எடுத்தும்,
ஒரு மதி முறித்து, ஆண்டு, இரு கவுட் செருகிய
ஏந்து கோட்டு உம்பல் பூம் புனம், எம் உயிர்,
அழிக்கப் புகுந்த கடைக்கொள் நாளில்,
நெடுங் கை வேலால் அடும் தொழில் செய்து,
பெறும் உயிர் தந்து மருவி அளித்த
பொன் நெடுங் குன்றம் மன்னிய தோளன்
செவ்வே தந்தமை துயர் இருப்ப,
கூறு பெயரொடு வேறு பெயர் இட்டு,
மறி உயிர் உண்ணக் குறுகி வந்திருந்த
தெய்வம் கற்ற அறிவை
உய்யக் கூறில், ஓர் நெஞ்சு இடம் பொறாதே.

18. உலகியல்பு உரைத்தல்

‘பழமை நீண்ட குன்றக் குடியினள்,
வருந்தாது வளர்த்தும், குடங்கை துயிற்றியும்,

மானின் குழவியொடு கெடவரல் வருத்தியும்,
பந்து பயிற்றியும், பொற்கழங்கு உந்தவும்,
பாவை சூட்டவும், பூவை கேட்கவும்,
உடைமை செய்த மடமையள் யான்' என,
எம் எதிர் கூறிய இம் மொழிதனக்குப்
பெருமை நோக்கின் சிறுமை-அது உண்டே:
செறி திரைப் பாற்கடல் வயிறு நொந்து ஈன்ற
செம்மகள் கரியோற்கு அறுதிபோக,
மகவின் இன்பம் கடல் சென்றிலவால்;
அன்றியும், விடிமீன் முளைத்த தரளம்,
வவ்வினரிடத்தும் அவ்வழி ஆன;
திரைக் கடல் குடித்த கரத்த மா முனிக்கும்,
திங்கள் வாழ் குலம் தங்கும் வேந்தற்கும்,
அமுத ஊற்று எழுந்து நெஞ்சம் களிக்கும்
தமிழ் எனும் கடலைக் காணி கொடுத்த
பொதியப் பொருப்பும், நெடு முதுகு வருந்திப்
பெற்று வளர்த்த கல் புடை ஆரம்
அணியும் மா மகிழ்நர் பதி உறை புகுந்தால்,
உண்டோ சென்றது? கண்டது உரைக்க:
பள்ளிக் கணக்கர் உள்ளத்துப் பெற்ற
புறம் ஆர் கல்வி, அற மா மகளைக்
கொண்டு வாழுநர்க் கண்டு அருகு இடத்தும்,
அவர் மனஅன்னை கவரக் கண்டிலம்;
பெருஞ் சேற்றுக் கழனி கரும்பு பெறு காலை,
கொள்வோர்க்கு அன்றி அவ் வயல் சாயா;
பூம் பணை திரிந்து பொதி அவிழ் முளரியில்,
காம்பு பொதி நறவம் விளரியோடு அருந்தி,
கந்தித் தண்டலை வந்து வீற்றிருந்து,
கடி மலர்ப் பொழிலில் சிறிது கண் படுத்து,
மயக்கம் நிறை காமத்து இயக்கம் கொண்டு,
நின்ற நாரணன் பரந்த மார்பில்
கலவாக் குங்குமம் நிலவியதென்னக்
கார் வான் தந்த பேர் கொள் செக்கரில்,
வீதி வாய்த் தென்றல் மெல்லென்று இயங்கும்
மூதூர்க் கூடல் வந்தருள் முக்கணன்
(காமனை, அயனை, நாமக் காலனை,
கண்ணால், உகிரால், மலர் கொள் காலால்,
சுட்டும், கொய்தும், உதைத்தும், துணித்த
விட்டு ஒளிர் மாணிக்க மலையின்) ஒரு பால்,
அடங்கப் படர்ந்த பசுங்கொடி-அதனை

வளர்த்த சேண் மலை, உளைத் துயர் கொண்டு
தொடர்ந்ததும் இலை: கீழ் நடந்த சொல் கிடக்க—
பாலைக்கிழத்தி திருமுன் நாட்டிய
சூலத் தலையின் தொடர்ந்து சிகை படர்ந்து
விடுதழல் உச்சம் படு கதிர் தாக்க,
பாடல்சால் பச்சைக் கோடகக் காற்றை,
மை இல் காட்சிக் கொய் உளை நிற்ப,
வயிற்றில் இருந்து வாய் முளைத்தென்ன
இரு கால் முகனிற்கு அருகா, துரந்து,
படும் அழல் நீக்கக் குட கடல் குளிக்கும்
நா-வாய் குறியாத் தீ வாய் பாலையில்—
தம்மில் இன்பம் சூளுடன் கூடி,
ஒன்றி விழைந்து சென்றாட்கு உடைந்து,
பொன் பதி நீங்கி, உண்பது மடங்கி,
முழங்கப் பெருங் குரல் கூஉய்ப்
பழங்கண் எய்தியது பேதைமை அறிவே.

19. மகிழ்ந்து உரைத்தல்

குங்குமக் கோட்டு அலர் உணங்கல் கடுக்கும்
பங்குடைச் செங் கால் பாட்டு அளி அரிபிடர்க்
குரு, வில், தோய்ந்த அரி கெழு மரகதக்
'கல்' எனக் கிடப்பச் சொல்லிய மேனித்
திரு நெடுமாலுக்கு, ஒரு விசை, புரிந்து
சோதி வளர் பாகம் ஈந்தருள் நித்தன்;
முனிவர் ஏமுற வெள்ளிஅம் பொதுவில்,
மனமும் கண்ணும் கனியக் குனிக்கும்
புதிய நாயகன்; பழ மறைத் தலையோன்;
கைஞ்ஞின்றவன்—செங் கால் கண்டனர் போல,
விளக்கமும், புதுமையும், அளப்பு இல் காட்சியும்,
வேறு ஒப்பு எடுத்துக் கூறுவது நீக்கமும்,
அறிவோர் காணும் குறியாய் இருந்தன—
(இருந் திண் போர்வைப் பிணி விசி முரசம்,
முன்னம் எள்ளினர் நெஞ்சு கெடத் துவைப்ப;
மணம் கொள் பேர் அணி பெருங் கவின் மறைத்தது என்று,
எழுமதி குறைத்த முழுமதிக் கருங் கயல்,
வண்டு மருவி உண்டு களியாது,
மற்று, அது பூத்த பொன் திகழ் தாமரை
இரண்டு முகிழ் செய்து நெஞ்சுறப் பெருகும்,

வற்ரு மேனி வெள்ளத்துள் மறிய;
நுனித்தலே அந்தணர் கதழ் எரி வளர்த்துச்
சிவந்த வாய்தோறும் வெண் பொரி சிதறிச்
செம்மாந்து மிணத்த வளரிய கூர் எரி
மும் முறை சுழன்று, தாயர் உள் மகிழ;
இல் உறை கல்லின், வெண்மலர் பரப்பி,
இலவு அலர் வாட்டிய செங் கால் பிடித்து,
களி தூங்கு உளத்தொடும் மெல்லெனச் சேர்த்தி;
இரண்டு பெயர் காத்த தோலாக் கற்பு
முகன் உறக் காணும் கரியோர் போல,
இடப்பால் நிறுத்தி, பக்கம் சூழ
வடமீன் காட்டி; விளக்கு அணி எடுத்துக்
குலவாழ்த்து விம்ம, மண அணிப் பக்கம்
கட்புலம் கொண்ட இப் பணி அளவும்)
வாடி நிலே நின்றும், ஊடி ஏமாந்தும்,
என் முகம் அளக்கும் காலக் குறியைத்
தாமரைக் கண்ணுல் உட்புக அறிந்தும்,
'உலகம் மூன்றும் பெறுதற்கு அரியது' என்று,
எண்ணு வாய்மை எண்ணிக் கூறியும்,
கல் உயர் நெடுந் தோள் அண்ணல்
மல் உறத் தந்த ஈர்ந் தழைதானே.

20. பிறை தொழுக என்றல்

நெடு வளி உயிர்த்து, மழைமதம் ஒழுக்கி,
எழுமலே விழுமலே புடைமணி ஆக,
மீன்புகர் நிறைந்த வான்குஞ்சர முகம்
வால் பெற முளேத்த கூன் கோடுஆனும்;
பேச நீண்ட பல் மீன் நிலேஇய
வானக்கடலில் தோணி-அதுஆனும்;
கொழுநர் கூடும் காம-உததியைக்
கரைவிட உகையும் நாவாய்ஆனும்;
கள் அமர் கோதையர், வெள்ளணி-விழவில்,
ஐங்கணேக் கிழவன் காட்சி உள் மகிழ
இழைத்து வளேத்த கருப்பு வில்ஆனும்—
நெடியோன் முதலாம் தேவர் கூடி,
வாங்கிக் கடைந்த தேம் படு கடலில்,
அமுதுடன் தோன்றிய உரிமையானும்;
நின் திரு நுதலே ஒளி விசும்பு உடலில்

ஆடி நிழல் காட்டிய பீடு-அதுவானும்;
கரை அற அணியும் மானக் கலனுள்
தலை பெற இருந்த நிலைபுகழானும்;
மண்அகம் அனைத்தும் நிறைந்த பல் உயிர்கட்கு
ஆயா அமுதம் ஈகுதலானும்;
(பாற்கடல் உறங்கும் மாயவன் போல,
தவள மாடத்து அகல் முதுகு பற்றி,
நெடுங் கார் கிடந்து படும் புனல் பிழியும்
கூடல் வீற்றிருந்த நாடகக் கடவுள்
பொன்சுடர் விரித்த கொத்து அலர் கொன்றையும்,
தாளியும், அறுகும், வால் உளை எருக்கமும்,
கரந்தையும், வன்னியும், மிடைந்த செஞ் சடையில்,
இரண்டு-ஐஞ்ஞூறு திரண்ட முகம் எடுத்து,
மண், பிலன், அகழ்ந்து, திக்கு நிலை மயக்கி,
புரியாக் கதமோடு ஒருபால் அடங்கும்)
கங்கையில் படிந்த பொங்கு தவத்தானும்;
அந் நெடு வேணியின் கண்ணி என இருந்து,
தூற்றும் மறு ஒழிந்த ஏற்றத்தானும்—
மணி வான் பெற்ற இப் பிறையைப்
பணிவாய், புரிந்து, தாமரைமகளே!

21. ஆற்றாமை கூறல்

பொருப்பு மலி தோளினும், நெருப்பு உமிழ் வேலினும்,
செந் திருமகளை, செயம் கொள் மங்கையை,
வற்றாக் காதலின் கொண்ட மதி அன்றி—
களவு அலர் தூற்ற, தளவு கொடி நடுங்க,
வேயுளம் பட்டுப் பூவை கறுக்க,
தண்டா மயல்கொடு வண்டு பரந்து அரற்ற,
காலம் கருதித் தோன்றி கை குலைப்ப,
துன்பு பசப்பு ஊரும் கண் நிழல்தன்னைத்
திரு மலர் எடுத்துக் கொன்றை காட்ட,
'இறை வளை நில்லாது' என்பன நிலைக்க,
கோடல் வளைந்த வள் அலர் உகுப்ப;
கண் துளி துளிக்கும் சாயாப் பையுளை,
கூறு பட நாடி ஆசையொடு மயங்கி,
கருவிளை மலர், நீர், அருகு நின்று, உகுப்ப;
பேர் அழல் வாடை ஆர் உயிர் தடவ,
விளைக்கும் காலம் முளைத்த காலை—
அன்பும், சூளும், நண்பும், நடுநிலையும்,

தடையா அறிவும், உடையோய் நீயே!
எழுந்து காட்டிப் பாடு செய் கதிர்போல்,
தோன்றி நில்லா நிலைப் பொருள் செய்ய,
மருங்கில் பாதி தரும் துகில் புனைந்தும்,
விளைவயல் ஒடுங்கும் முதிர்நெல் உணவினும்
தம்மில் வீழுநர்க்கு இன்பம் என்று அறிந்தும்,
(தண் மதி, கடுஞ் சுடர், வெவ் அழல், கண் வைத்து;
அளவாப் பாதம், மண் பரப்பு, ஆக;
தனி நெடு விசும்பு திரு உடல் ஆக;
இருந் திசைப் போக்குப் பெருந் தோள் ஆக;
வழு அறு திருமறை ஓசைகள் அனைத்தும்,
மொழிதர நிகழும் வார்த்தை ஆக;
உள் நிறைந்து உழலும் பாடு இரண்டு உயிர்ப்பும்,
பகல் இரவு ஒடுங்கா விடுவளி ஆக—
அடுபடைப் பூழியன் கடு முரண் பற்றி,
இட்ட வெங் கொடுஞ் சிறைப் பட்ட கார்க் குலம்
தளையொடு நிறைநீர் விடுவன போல,
புரைசையொடு பாசம் அற உடல் நிமிர்ந்து,
கூடமும் கந்தும் சேறு நின்று அலைப்ப,
மூன்று மத நெடும் புனல் கான்று, மயல் உவட்டி,
ஏழ் உயர் கரித்திரள் கதமொடு பிளிறும்
பெரு நகர்க் கூடல்—உறைதரு கடவுளை
நிறையப் பேசாக் குறையுளர் போலவும்)
கல்லா மனனினும், செல்லுதி, பெரும!
இளமையும், இன்பமும், வளனும், காட்சியும்,
பின்புற, நேடின், முன்பவை அன்றால்,
நுனித்த மேனித் திருவினட்கு: அடைத்த
வினை தரும் அடைவின் அல்லது,
புனையக் காணேன், சொல் ஆயினவே.

22. தன்னுள் கையாறு எய்திடு கிளவி

நீர் நிலை நின்று, கால் கறுத்து எழுந்து,
திக்கு நிலை படர்ந்த முகில்-பாசடையும்;
இடை இடை உகளும் மின் ஆம் மீனும்;
செம் முகில் பழ நுரை, வெண் முகில் புது நுரை,
எங்கும் சிதறிப் பொங்கி எழு வனப்பும்;
பல தலை வைத்து முடியாது பாயும்,
எங்கும், முகம் வைத்த கங்கைக் காலும்;
கொண்டு குளிர் பரந்த மங்குல்-வாவிக்குள்—
முயல் எனும் வண்டு உண அமுத நறவு ஒழுக்கி,
தேவர்-மங்கையர் மலர்முகம் பழித்து,

குறையாப் பாண்டில் வெண்மையின் மலர்ந்த
மதித் தாமரையே! மயங்கிய ஒருவேன்,
நின்பால் கேட்கும் அளி மொழி ஒன்று உள:
மீன் பாய்ந்து மறிக்கத் திரையிடை மயங்கி,
சூல் வயிறு உளைந்து, வளை கிடந்து முரலும்
புன்னைஅம் பொதும்பரில்—தம்முடை நெஞ்சமும்;
மீன் உணவு உள்ளி இருந்த வெண் குருகு எனச்
சோறு நறை கான்ற கைதைய மலரும்;
பல தலை அரக்கர் பேர் அணிபோல,
மருங்கு கூண்டு எழுந்து, கருங் காய் நெருங்கி,
விளை கள் சுமந்த தலை விரி பெண்ணையும்;
இன்னும் காணுக் காட்சி கொண்டு இருந்த
அன்னத் திரளும்; பெருங் கரியாக,
சொல்லா இன்பமும் உயிருறத் தந்து,
நாள் இழைத்திருக்கும் செயிர் கொள் அற்றத்து—
மெய்யுறத் தணந்த பொய்யினர், இன்று,
(நெடு மலை பெற்ற ஒரு மகள் காண,
நான்முக-விதியே தாளம் தாக்க,
அந்த நான்முகனை உந்தி பூத்தோன்
விசித்து மிறை பாசத்து இடக்கை விசிப்ப,
மூன்று புரத்து ஒன்றில் அரசுடை வாணன்
மேருக் கிளைத்த தோள் ஆயிரத்தொடும்,
எழு கடல் கிளர்ந்த திரள் கலி அடங்க,
முகம் வேறு இசைக்கும் குடமுழவு இரட்ட;
புட் கால் தும்புரு, மணக் கந்திருவர்,
நான்மறைப் பயன் ஆம் ஏழ் இசை அமைத்து,
சருக்கரைக் குன்றில் தேன்மழை நான்றென;
ஏழு முனிவர்கள் தாழும் மாதவர்,
அன்பினர் உள்ளமொடு என்பு கரைந்து உருக;
விரல் நான்கு அமைத்த அணி குரல் வீங்காது,
நான் மறை துள்ளும் வாய் பிளவாது,
காட்டி உள் உணர்த்தும் நோக்கம் ஆடாது,
பிதிர் கனல் மணி சூழ் முடி நடுக்காது,
வயிறு குழி வாங்கி, அழு முகம் காட்டாது;
நாசி, காகுளி, வெடிகுரல், வெள்ளை,
பேசாக் கீழ்-இசை, ஒருபுறம் ஒட்டல்,
நெட்டுயிர்ப்பு எறிதல், எறிந்து நின்று இரட்டல்,
ஓசை இழைத்தல், கழி போக்கு, என்னப்
பேசுறு குற்றம் ஆசொடும் மாற்றி;
வண்டின் தாரியும், கஞ்ச நாதமும்,

சிரல் வான்நிலையும், கழை இலை வீழ்வதும்,
அருவி ஓசையும், முழவின் முழக்கமும்,
வலம்புரிச் சத்தமும், வெருகின் புணர்ச்சியும்,
இன்னும் என்று இசைப்பப் பன்னிய விதியொடு;
மந்தரம், மத்திமம், தாரம், இவை மூன்றில்,
துள்ளல், தூங்கல், தெள்ளிதின் மெலிதல்,
கூடிய கானம் அன்பொடு பரவ,
பூதம் துள்ள, பேய் கைமறிப்ப,
எங்கு உள உயிரும் இன்பம் நிறைந்து ஆட,
நாடக-விதியொடு ஆடிய பெருமான்,
மதுரை மாநகர்ப் பூழியன் ஆகி,
கதிர் முடி கவித்த இறைவன் மா மணிக்
கால் தலைக் கொள்ளாக் கையினர் போல)
நீங்கினர்; போக்கும், ஈங்குழி வருவதும்,
கண்டது கூறுதி ஆயின்;
எண்தகப் போற்றி, நின் கால் வணங்குதுமே.

23. வேறுபடுத்துக் கூறல்

கண்ட காட்சி, சேணின், குறியோ?
என்னுழி நிலையா உள்ளத்தின் மதியோ?
சூர்ப்பகை-உலகில் தோன்றினர்க்கு அழகு
விதிக்கும் அடங்கா என்பன விதியோ?
என்னுடைக் கண்ணும் உயிரும் ஆகி,
உள் நிகழ் இன்பம் உள்ளாள் ஒருத்தி—
மலைக்குஞ்சரத்தின் கடக் குழி ஆகி,
நெடு மலை விழித்த கண்ணே ஆகி,
அம் மலைத் திருநுதற்கு அழியாது அமைத்த
வெள்ளைகொள் சிந்துர நல் அணி ஆகி,
தூர நடந்த தாள் எய்ப்பு ஆறி
அமுதொடு கிடக்கும் நிறைமதிப் பக்கம்
ஒருபால் கிடந்த துணை மதி ஆகி,
அருவி வீசப் பறவை குடிபோகி
விண்டு நறவு ஒழுக்கும் பாண்டில் இருல் ஆய்,
இளமை நீங்காது காவல் கொள் அமுதம்
வரையரமாதர் குழுவுடன் அருந்த
ஆக்கியிடப் பதித்த வள்ளமும் ஆகி,
இடை வளி போகாது நெருங்கு முலைக் கொடிச்சியர்
சிறு முகம் காணும் ஆடி ஆகி,
சிறந்தன, ஒரு சுனை, இம் மலை—ஆட,
அளவாக் காதல் கைம்மிக்கு அணைந்தனள்:

அவளே நீயாய், என் கண் குறித்த
தெருமரல் தந்த அறிவு நிலை கிடக்க;
சிறிது, நின் குறு வெயர் பெறும் அணங்கு ஆறி,
ஒரு கணன் நிலைக்க மருவுதி ஆயின்,
இந் நிலை பெயர உன்னும் அக் கணத்தில்,
தூண்டா விளக்கின், ஈண்டு, அவள் உதவும்:
அவ்வுழி, உறவு மெய் பெறக் கலந்து, இன்று,
ஒரு கடல் இரண்டு திருப் பயந்தாங்கு,
வளைத்த நெடுங் கார்ப் புனத்து, இருவீரும்—
மணி நிற ஊசல் அணி பெற உகைத்தும்;
கருங் கால் கவணிடைச் செம்மணி வைத்து,
பெருந்தேன் இருலொடு குறி விழ எறிந்தும்;
வெண் துகில் நுடங்கி, பொன் கொழித்து, இழியும்
அருவி ஏற்றும்; முழை மலை கூஉயும்;
பெருஞ் சுனை விழித்த நீலம் கொய்தும்;
கொடுமரம் பற்றி, நெட்டிதண் பொலிந்து,
தினைக் குரல் அறையும் கிளிக் கணம் கடிதிர்:
(வெள்ளி, இரும்பு, பொன், எனப் பெற்ற
மூன்று புரம் வேவ, திருநகை விளையாட்டு,
ஒரு நாள், கண்ட பெருமான், இறைவன்,
மாதுடன் ஒன்றி, என் மனம் புகுந்து,
பேணு உள்ளம் காணுது நடந்து,
கொலை களவு என்னும் பழுமரம் பிடுங்கி,
பவச் சுவர் இடித்துப் புதுக்கக் கட்டி,
அன்புகொடு மேய்ந்த நெஞ்சமண்டபத்து,
பாங்குடன் காணத் தோன்றி, உள் நின்று,
பொன் மலர்ச் சோலை விம்மிய பெரு மலர்
இமையோர் புரத்தை நிறை மணம் காட்டும்
கூடல்அம் பதியகம் பீடுபெற இருந்தோன்
இரு தாள் பெற்றவர் பெருந் திருப் போல)
மருவிய பண்ணை இன்பமொடு விளைநலம்
சொல்லுடன் அமராது ஈங்கு—
வில்லுடன் பகைத்த செந் திரு நுதலே!

24. காமம் மிக்க கழிபடர் கிளவி

வானவர்க்கு இறைவன், நிலம் கிடை கொண்டு,
திரு உடல் நிறை விழி ஆயிரத் திரளும்
இமையாது விழித்த தோற்றம்போல,
கஞ்சக் கொள்ளை இடையற மலர்ந்து,
மணம் சூழ் கிடந்த நீள் கருங் கழியே!

கருங் கழி கொடுக்கும் வெள் இறவு அருந்தக்
கை பார்த்திருக்கும் மடப் பெடைக் குருகே!
பெடைக் குருகு அணங்கின் விடுத்த வெண் சினையொடு
காவல் அடைகிடக்கும் கைதைஅம் பொழிலே!
வெம்மையொடு கூடியும், தண்மையொடு பொருந்தியும்,
உலக இருள் துரக்கும் செஞ்சுடர், வெண்சுடர்,
காலம் கோடா முறைமுறை தோற்ற
மணி நிரை குயிற்றிய மண்டபம் ஆகி;
பொறை மாண்டு உயிர்க்கும் தாயாம் மண்மகள்
களையாது உடுக்கும் பைந் துகில் ஆகி;
வேனிற்கிழவன் பேர் அணி மகிழ,
முழக்காது தழங்கும் வார் முரசு ஆகி;
நெடியோன் துயிலா அறிவொடு துயில,
பாயற்கு அமைந்த பள்ளியறை ஆகி;
சலபதி ஆய்ந்து, சேமநிலை, வைத்த
முத்து மணி கிடக்கும் சேற்று இருள் அரங்காய்;
புலவு உடற் பரதவர் தம் குடி ஓம்ப,
நாளும் விளைக்கும் பெரு வயல் ஆகி;
கலம் எனும் நெடுந் தேர் தொலையாது ஓட,
அளப்பு அறப் பரந்த வீதி ஆகி;
சுறவ வேந்து நெடும் படை செய்ய
முழக்கமொடு வளைத்த அமர்க்களம் ஆகி;
மகரத் தெய்வம் நாள் நிறைந்து உறைய,
மணி விளக்கு நிறைந்த ஆலயம் ஆகி;
நீர் நெய் வார்த்துச் சகரர் அமைத்த
தீ வளர் வட்டக் குண்டம் ஆகி;
எண் திகழ் பகுவாய் இன மணிப் பாந்தள்-
தண்டில் நின்று எரியும் தகளி ஆகி;
பஞ்சவன் நிறைந்த அன்புடன் வேண்ட,
மாறிக் குனித்த நீறு அணி பெருமாற்கு
அமுத-போனகம் கதுமென உதவும்
அடும் தீ மாறா மடைப்பள்ளி ஆகி;
இன்னும் பலவாய் மன்னும் கடலே!
நுங்கள் இன்பம் பெருந் துணை என்றால்,
தண்ணம் துறைவற்கு இன்று இவள் ஒருத்தி,
நெருப்பு உறு மெழுகின் உள்ளம் வாடியும்,
அருவி தூங்கக் கண்ணீர் கொண்டும்,
அரவின் வாய் அரியின் பலவும் நினைந்தும்,
நிலையாச் சூளின் நிலையா நெஞ்சம்
கொண்டனள் என் என, என் முகம் நாடி,

உறற வாய்மை சற்றும் தருகிலீர்
அன்று எனின், நும்மின் ஒன்று பட்டு, ஒருகால்,
'இவளோ துயரம் பெறுவது என்?' என்று
வினவாது இருக்கும் கேண்மை,
மனனுல் நாடின், கொலையினும் கொடிதே!

25. இடம் அணித்து என்றல்

பொருப்பு வளன் வேண்டி, மழைக்கண் திறப்ப,
குருகு பெயர்க் குன்றத்து உடல் பக எறிந்த
நெடு வேற் கடவுள் மயில், கொடி, முன்றில்
பெருங்கிளை கூண்டு, வெட்சி மலர் பரப்பி,
இருல் நறவு அளாய செந் தினை வெள் இடி,
தேக்கு இலை விரித்து, நால் திசை வைத்து,
மனவு அணி முதியோள், வரை அணங்கு அயர்ந்து,
மூன்று காலமும் தோன்றக் கூற,
வேலன் சுழன்று குறு மறி அறுப்ப,
கருவி நுதிகொள் நெறி இலை ஈந்தின்
முற்றிய பெரு நறவு எண்ணுடன் குடித்து,
நெட்டிலை அரம்பைக் குறுங் காய் மானும்
உளியம் தணித்த கணை கொள் வாய்த் திரிகல்
ஒப்பு உடைத்தாய வட்ட வாய்த் தொண்டகம்,
கோல் தலை பனிப்ப, வான்விடு பெருங் குரல்
வீயாது துவைக்கும் கடன் மலை நாடர்
வருந்தி ஏற்று எடுத்த செந்திரு மட மகள்!
ஒருவுக, உளத்துப் பெருகிய நடுக்கம்:
எம் ஊர்ச் சேணும், நும் ஊர்க் குன்றமும்,
பெருந் தவர் குழுவும், அருங் கதி இருப்பும்;
பொதியமும், களிப்ப விரிதரு தென்றலும்;
கனைகடல் குடித்த முனிவனும், தமிழும்;
மேருவும், மூவர்க்கு ஓதிய புரமும்;
உலகம் ஈன்று அளித்த உமையும், மா அறனும்;
தேவர்க்கு அரசனும், காவல் தருவும்;
வழுவா விதியும், எழுதா மறையும்;
செங்கோல் வேந்தும், தங்கிய குடியும்;
தவம் சூழ் இமயமும், கமஞ் சூல் மழையும்:
எல்லையில் ஈங்கு இவை சொல்லிய அன்றி,
கண்ணன் கரமும் வெண்ணெயும் போலப்
பாசடை புதைத்த நெட்டாற்று ஏரியுள்,
பூத்து அலர் விரித்த சேப் படு தாமரை-
உள் வளை உறங்கும் வள்ளை வாய்க் கூடல்

நிறைந்து உறை முக் கண் பெருந் திறல் அடிகள்,
அடியவர்க்கு எவ்வளவு? அது ஆம்—
கொடி புரை நுசுப்பின் பெரு முலையோளே!

26. நின் குறை நீயே சென்று உரை என்றல்

வேற்றுப் பிடி புணர்ந்த தீராப் புலவி
சுற்றமொடு தீர்க்க உய்த்த காதலின்,
கருங் கை வெண் கோட்டுச் சிறு கட் பெருங் களிறு,
உளத்து நின்று அளிக்கும் திருத்தகும் அரு நூல்
பள்ளிக் கணக்கர்பால் பட்டாங்கு,
குறிஞ்சிப் பெருந் தேன் இருலொடு சிதைத்து,
மென் நடைப் பிடிக்குக் கைபிடித்து உதவி,
அடிக்கடி வணங்கும் சாரல் நாட!
(அந்தணர் இருக்கை அகல்வோர் சூழ்ந்தென,
நல் நயம் கிடந்த பொன்னகர் மூடிப்
புலை செய்து, உடன்று, நிலைநிலை தேய்க்கும்
தள்ளா மொய்ம்பின், உள் உடைந்து, ஒருகால்,
வேதியன் முதலா அமரரும் அரசனும்
போது தூய் இரப்ப, புணரா மயக்கம்
நாரணன் நடித்த பெரு வாய்த் தருக்கத்து
அறிவு நிலை போகி, அருச்சனை விடுத்த
வெள்ள முரண் அரக்கர் கள்ள மதில் மூன்றும்,
அடுக்கு நிலை சுமந்த வலித் தடப் பொன்மலை
கடு முரண் குடிக்கும் நெடு வில் கூட்டி,
ஆயிரம் தீ வாய் அரவு நாண் கொளீஇ,
மாதவன், அங்கி, வளி, குதை, எழு நுனி,
செஞ்சரம்; பேர் உருள், அருக்கன், மதி ஆக;
தேர் வரை வையம் ஆகத் திருத்தி,
சென்னி மலை ஈன்ற கன்னி விற் பிடிப்ப;
ஒரு கால் முன் வைத்து, இரு கால் வளைப்ப,
வளைத்த வில் வட்டம் கிடைத்தது கண்டு,
சிறு நகை கொண்ட ஒரு பெருந் தீயின்,
ஏழ் உயர்வானம் பூழிபடக் கருக்கி;
அருச்சனை விடாது, அங்கு, ஒருப்படும் மூவரில்
இருவரைக் காவல் மருவுதல் ஈந்து,
மற்று ஒருவற்கு வைத்த நடம் அறிந்து
குடமுழவு இசைப்பப் பெறும் அருள் நல்கி,
ஒரு நாள் அருச்சனை புரிந்திடா அவர்க்கும்
அரும்பெறல் உளது ஆம் பெரும் பதம் காட்டி,
எரியிடை மாய்ந்த கனல்விழி அரக்கர்க்கு

உலவாப் பொன்னுலகு அடைதரவைத்த
சுந்தரக் கடவுள், கந்தரக் கறையோன்,
மாமி ஆடப் புணரி அழைத்த
காமர் கூடற்கு இறைவன் கழல் இணை,
களிப்புடை அடியர்க்கு வெளிப்பட்டு என்ன)
ஒரு நீ தானே மருவுதல் கிடைத்து,
கள்ளமும் வெளியும் உள்ள முறை அனைத்தும்
விரித்துக் கூறி, பொருத்தமும் காண்டி—
ஈயா மாந்தர் பொருள் தேய்ந்தென்ன
நுண் இடை சுமந்து ஆற்றாது
கண்ணிய சுணங்கின் பெரு முலையோட்கே!

27. இரவுக் குறி வேண்டல்

வள்ளியோர் ஈதல் வரையாது போல,
எண் திசை கரு இருந்து, இன மழை கான்றது;
வெண் நகைக் கருங் குழல் செந் தளிர்ச் சீறடி
மங்கையர் உளம் என, கங்குலும் பரந்தது;
தெய்வம் கருதாப் பொய்யினர்க்கு உரைத்த
நல் வழி மான, புல் வழி புரண்டது;
காலம் முடிய, கணக்கின் படியே,
மறலி விடுக்க வந்த தூதுவர்
உயிர்தொறும் வளைந்தென, உயிர் சுமந்து உழலும்
புகர்மலை இயங்காவகை அரி சூழ்ந்தன;
(வெள் உடற் பேழ்வாய்த் தழல் விழி மடங்கல்-
உரிவை மூடி, கரித் தோல் விரித்து,
புள்ளி பரந்த வள் உகிர்த் தரக்கின்
அதள் பியற்கு இட்டு, குதி பாய் நவ்வியின்
சருமம் உடுத்து, கரும் பாம்பு கட்டி,
முன்பு உகுவிதிகள் என்பு குரல் பூண்டு,
கருமா எயிறு திரு மார்பு தூக்கி,
வையகத் துயரின் வழக்கு அறல் கருதி—
தொய்யில் ஆடும் கடனுடைக் கன்னியர்
அண்ணாந்த வன முலைச் சுண்ணமும் அளறும்,
எழிலி வான் சுழலப் பிளிறு குரற் பகட்டினம்
துறை நீர் ஆடப் பரந்த கார் மதமும்;
பொய்கையும், கிடங்கும், செய்யினும் புகுந்து;
சிஞ்சை இடங்கரை, பைஞ் சிலைச் சேலை,
உடற் புலவு மாற்றும் படத்திரை வையை
நிறைநீர் வளைக்கும் புகழ் நீர்க் கூடல்—
வெள்ளிஅம் பொதுவில், கள் அவிழ் குழலொடும்

இன்ப நடம் புரியும் தெய்வ நாயகன்)
அருவி உடற் கயிறும், சுனை மதக் குழியும்,
பெருந்தேன் செவியும், கருந் தேன் தொடர்ச்சியும்,
ஓவா, பெரு மலைக் குஞ்சரம் மணக்க,
வளம் தரும் உங்கள் தொல் குடிச் சீறூர்க்கு,
அண்ணிய விருந்தினன் ஆகி
நண்ணுவன்—சிறு நுதற் பெரு விழியோளே!

28. நகர் அணிமை கூறல்

புயற்கார்ப் பாசடை, எண்படப் படர்ந்த,
வெள்ளப் பெரு நதி கொள்ளை முகம் வைத்து,
நீட, நிறை பாயும் வான வாவிக்குள்
ஒரு செந்தாமரை நடு மலர்ந்தென்ன,
மூஅடி வழக்கிற்கு ஓர் அடி மண் கொண்டு,
ஒரு தாள் விண்ணத்து இருமை பெற நீட்டிய
கருங் கடல் வண்ணன் செங் கருங் கரத்து
ஒன்றால் இரு மலை அன்று ஏந்தியதென,
உந்தி ஒழுக்கு ஏந்திய வன முலையாட்டியும்
வரை பொரும் மருமத்து ஒரு திறன் நீயும்,
முழை வாய் அரக்கர் பாடு கிடந்தொத்த
நிறை கிடைப் பொற்றை வரை கடந்து இறந்தால்—
எரி தழற் குஞ்சி, பொறி விழி, பிறழ் எயிற்று,
இருள் உடல் அந்தகன் மருள் கொள உதைத்த
மூவாத் திருப் பதத்து ஒரு தனிப் பெருமான்,
எண்ணில் பெருத அண்டப் பெருந் திரள்
அடைவு ஈன்றளித்த பிறை நுதற் கன்னியொடும்
அளவாக் கற்பம் அளி வைத்து நிலைஇய—
பாசடை நெடுங் காடு காணிகொள் நீர்நாய்,
வானவில் நிறத்த நெட்டுடல் வாளைப்
பேழ்வாய் ஒளிப்ப, வேட்டுவப்பெயர் அளி-
இடை உறழ் நுசுப்பின் குரவை வாய்க் கடைசியர்
களை கடுந் தொழில் விடுத்து, உழவு செறு மண்ட,
பண்கால் உழவர் பகடு பிடர் பூண்ட
முடப் புது நாஞ்சில் அள்ளல் புக நிறுத்தி,
சூடு நிலை உயர்த்தும் கடுங் குலை ஏற,
பைங் குவளை துய்க்கும் செங் கட் கவரி
நாகொடு வெருண்டு கழைக் கரும்பு உழக்க,
அமுத வாய் மொழிச்சியர் நச்சுவிழி போல
நெடுங் குழை கிழிப்பக் கடுங் கயல் பாயும்

தண்ணம் பழனம் சூழ்ந்த—
கண் இவர் கூடல் பெரு வளம் பதியே!

29. அறியாள் போன்று நினைவு கேட்டல்

பற்றலர்த் தெறுதலும், உவந்தோர்ப் பரித்தலும்,
வெஞ் சுடர், தண் மதி, எனப் புகழ் நிறீஇய
நெட்டிலைக் குறும் புகர்க் குருதி வேலவ!
(வேதியன் படைக்க, மாலவன் காக்கப்
பெருதது ஓர் திரு உருத் தான் பெரிது நிறுத்தி,
அமுது அயில் வாழ்க்கைத் தேவர்கோன் இழிச்சிய,
மதமலை இரு-நான்கு பிடர் சுமந்து ஓங்கிச்
செம் பொன் மணி குயிற்றிய சிகரக் கோயிலுள்,
அமையாத் தண்ணளி உமையுடன் நிறைந்த
ஆலவாய் உறைதரும் மூலக் கொழுஞ் சுடர்)
கருவி வானம் அடிக்கடி பொழியும்,
கூடம் சூழ்ந்த நெடு முடிப் பொதியத்து—
கண் நுழையாது காட்சிகொடு தோற்றிய
வெறி வீச் சந்தின் நிரை இடை எறிந்து,
மற்று அது வேலி கொள வளைத்து, வளர் ஏனல்
நெடுங் கால், குற்றுழி, இதணுழை காத்தும்;
தேவர்கோமான் சிறை அரி புண்ணினுக்கு
ஆற்ருது, பெரு முழை வாய் விட்டுக் கலுழ்ந்தென,
கமஞ் சூற் கொண்மூ, முதுகு குடியிருந்து,
வான் உட்க முரற்றும் மலைச் சுனை குடைந்தும்;
பிரசமும், வண்டும், இரவி தெறு மணியும்,
வயிரமும், பொன்னும், நிரைநிரை கொழித்து,
துகில் நான்று நுடங்கும் அருவி ஏற்றும்;
மறு அறு செம்மணி கால் கவண் நிறுத்தி,
நிறைமதி கிடக்கும் இருல் விழ எறிந்தும்;
எதிர் சொல் கேட்பக் கால் புகத் திகைத்த
நெருக்கு பொழில் புக்கு, நெடு மலை கூயும்;
நுசுப்பின் பகைக்கு நூபுரம் அரற்றப்
பைங் காடு நகைத்த வெண் மலர் கொய்தும்;
மனத்தொடு கண்ணும் அடிக்கடி கொடுபோம்
செம் பொன் செய்த வரிப் பந்து துரந்தும்;
இனைய, பல் நெறிப் பண்ணை இயங்கும்
அளவாக் கன்னியர் - அவருள்,
உளம் ஆம் வேட்கையள் 'இன்னள்' என்று உரையே.

30. சுடரோடு இரத்தல்

ஈன்ற என் உளமும், தோன்றும் மொழி பயின்ற
வளை வாய்க் கிள்ளையும், வரிப் புனை பந்தும்,
பூவையும், கோங்கின் பொன் மலர் சூட்டிய
பாவையும், மானும்—தெருள்பவர் ஊரும்,
நெடுந் திசை நடக்கும் பொருள் நிறை கலத்தினைப்
பெரு வளி மலக்க, செயல் மறுமறந்தாங்கு—
சேர மறுக, முதுக்குறை உறுத்தி,
எரி தெறும் கொடுஞ் சுரத்து இறந்தனளாக,
(நதி மதம், தறுகண், புகர், கொலை, மறுத்த
கல் இபம்-அதனைக் கரும்பு கொள வைத்த
ஆலவாய் அமர்ந்த நீலம் நிறை கண்டன்,
மறிதிரைப் பரவைப் புடை வயிறு குழம்பத்
துலக்கு மலை ஒரு நாள் கலக்குவ போல,
உழுவை உகிர் உழக்கும் ஏந்து கோட்டு உம்பல்,
உரிவை மூடி ஒளியினை மறைத்து,
தரை படு மறுக்கம் தடைந்தன போல)
விண் உற விரித்த கரு முகிற்படாம் கொடு,
மண்ணகம் உருகக் கனற்றும் அழல் மேனியை—
எடுத்து மூடி, எறிதிரைப் பழனத்துப்
பனிச் சிறுமை கொள்ளா முள் அரை முளரி
வண்டொடு மலர்ந்த வண்ணம் போல,
கண்ணும் மனமும் களிவர மலர்த்துதி—
மலர்தலை உலகத்து இருள் எறி விளக்கும்,
மன் உயிர் விழிக்கக் கண்ணிய கண்ணும்,
மறை உகு நீர்க்குக் கருவும், கரியும்,
வடிவம் எட்டனுள் வந்த ஒன்றும்,
சேண் குளம் மலர்ந்த செந்தாமரையும்,
சோற்றுக் கடன் கழிக்கப் போற்று உயிர் அழிக்கும்
ஆசைச் செருநர்க்கு அடைந்து செல் வழியும்,
அருளும் பொருளும், ஆகித்
திரு உலகு அளிக்கும் பருதி வானவனே!

31. இன்னல் எய்தல்

வள் உறை கழித்துத் துளக்கு வேல்-மகனும்,
மனவு மயிற்கழுத்து மாலையாட்டியும்,
நெல் பிடித்து உரைக்கும் குறியினோளும்,
நடுங்கு அஞர் உற்ற பழங்கண் அன்னையரும்,
அயரும் வெறியில் தண்டா அரு நோய்,

ஈயாது உண்ணுநர் நெடும் பழி போலப்
போகாக் காலை புணர்க்குவது என்னோ?
(நான்கு எயிற்று ஒருத்தல் பிடர்ப் பொலி வரைப்பகை
அறுகால் குளிக்கும் மதுத் தொடை ஏந்த,
முள்-தாட் செம்மலர் நான்முகத்து ஒருவன்
எண்ணி நெய் இறைத்து மண அழல் ஓம்ப,
புவி அளந்து உண்ட திரு நெடு மாலோன்
இரு கரம் அடுக்கிப் பெரு நீர் வார்ப்ப,
ஒற்றை-ஆழியன், முயல் உடல் தண்சுடர்,
அண்டம் விளர்ப்பப் பெரு விளக்கு எடுப்ப,
அளவாப் புலன் கொள, விஞ்சையர் எண்மரும்,
வள்ளையில் கருவியில் பெரும் புகழ் விளைப்ப,
முனிவர் செங் கரம் சென்னி ஆக,
உருப்பசி முதலோர் முன் வாழ்த்து எடுப்ப,
மும் முலை ஒருத்தியை மணந்து உலகு ஆண்ட)
கூடற்கு இறைவன் இரு தாள் இருத்தும்
கவையா வென்றி நெஞ்சினர் நோக்க,
பிறவியும் கூற்றமும் பிரிந்தன போலப்
பீரமும் நோயும் மாறில்,
வாரித் துறைவற்கு என் ஆதும்மே?

32. நெஞ்சொடு நோதல்

பொருள் செயல் அருத்தியின், எண் வழி தடைந்து,
நால் திசை நடக்கும், அணங்கின் அவயவத்து,
அலை தரு தட்டைக் கரும் புறம், மலை, மடல்,
கடல் திரை உகளும் குறுங் கயல் மானும்
கடுங் கான் தள்ளி, தடைதரு நெஞ்சம்!
(கயிலைத் தென்பால் கானகம், தனித்த
தேவர் நெஞ்சு உடைக்கும், தாமரை யோகின்,
மணக் கோல் துரந்த குணக்கோ மதனை,
திருக் குளம் முளைத்த கண் தாமரை கொடு
தென் கீழ்த் திசையோன் ஆக்கிய தனிமுதல்
திரு மா மதுரை எனும்) திருப் பொற்றொடி,
என் உயிர் அடைத்த பொன் முலைச் செப்பின்
மாளா இன்பம் கருதியோ? அன்றி,
புறன் பயன் கொடுக்கும் பொருட்கோ? வாழி!
வளர் முலை இன்பு எனின், மறித்து நோக்குமதி:
பெரும்-பொருள் இன்பு எனின், பெரிது தடை இன்றே:
யாதினைக் கருதியது? ஒன்றை
ஓதல் வேண்டும்; வாழிய பெரிதே!

33. அல்லகுறி அறிவித்தல்

வற்றிய நரம்பு, நெடுங் குரல், பேழ்வாய்,
குழிவிழி, பிறழ்பல், தெற்றற் கருங் கால்,
தாளிப் போந்தின் தரு மயிர்ப் பெருந் தலே,
விண் புடைத்து அப்புறம் விளங்கு உடற் குணங்கினம்
கானம் பாடிச் சுற்றி நின்று ஆட,
சுழல் விழி, சிறு நகை, குடவயிற்று, இரு குழைச்
சங்கக் குறுந் தாட் பாரிடம் குனிப்ப;
தேவர் கண் பனிப்ப; முனிவர் வாய் குழற;
கல்லவடத் திரள், மடி வாய்த் தண்ணுமை,
மொந்தை, கல்லலகு, துத்தரி, ஏங்க;
கட்செவி சுழல; தாழ்சடை நெறிப்ப;
இதழி தாது உதிர்ப்ப; பிறை அமுது உகுக்க;
வெள்ளி அம்பலத்துள் துள்ளிய பெருமான்
கூடல் மாநகர் அன்ன, பொற்கொடி!
இரவிக்கு அணிய வைகறைகாறும்
அலமரல் என்னே கொல்? அறிந்திலம் யாமே!—
வெண் முத்து அரும்பி, பசும் பொன் மலர்ந்து,
கடைந்த செம் பவளத் தொத்துடன் காட்டும்
இரும்பு கவைத்தன்ன கருங் கோட்டுப் புன்னேச்
சினே முகம் ஏந்திய இணர்கொள் வாய்க் குடம்பையின்,
எக்கர்ப் புள்ளினம் வெண்மை இடம் மறைக்கும்
சிறை விரி தூவிச் செங் கால் அன்னம்,
குறும் பார்ப்பு அணேக்கும் பெடையொடு வெரீஇ,
சேவலும் இனமும் சூழும்
காவில் மாறித் துயில் அழுங்குதற்கே.

34. வேழம் வினுதல்

தன் உடல் அன்றிப் பிறிது உண் கனே இருள்
பகல் வலிக்கு ஒதுங்கிய தோற்றம் போல,
பெரு நிலவு கான்ற நீறு கெழு பரப்பில்—
அண்ட நாடவர்க்கு ஆர் உயிர் கொடுத்த
கண்டக் கறையோன், கண்தரு நுதலோன்,
முன் ஒரு நாளில் நால் படை உடன்று
செழியன் அடைத்த சென்னி பாட
எள் அருங் கருணேயின், நள் இருள் நடு நாள்,
அவன் எனத் தோன்றி அருஞ் சிறை விடுத்த
முன்னவன் கூடல் மூதூர் அன்ன—

வெண் நகைச் செவ் வாய்க் கருங் குழல் மகளிர்!
செம்மணி கிடந்த நும் பசும் புனத்து உழையால்,
வாய் சொரி மழைமதத் தழைசெவிப் புழைக் கைக்
குழிகண் பரூஉத் தாள் கூர்ங் கோட்டு ஒருத்தல்,
சினை தழை விளைத்த பழுமரம் என்ன,
அறுகால் கணமும், பறவையும், கணையும்,
மேகமும், பிடியும், தொடர
ஏகியது உண்டேல், கூறுவிர் புரிந்தே.

35. நலம் புனைந்து உரைத்தல்

அருள் தரும் கேள்வி அமையத் தேக்க,
பற்பல ஆசான் பாங்கு செல்பவர் போல்,
மூன்று வகை அடுத்த தேன் தரு கொழு மலர்
கொழுதிப் பாடும் குணச் சுரும்பினங்காள்!
உளத்து வேறு அடக்கி, முகமன் கூறுது,
வேட்கையின் நீயிர் வீழ் நாள்-பூவினத்துள்—
கார் உடல் பிறை எயிற்று அரக்கனைக் கொன்று
வச்சிரத் தடக்கை வரைப் பகை சுமந்த
பழ உடல் காட்டும் தீராப் பெரும் பழி,
பனி மலை பயந்த மாதுடன், தீர்த்தருள்
பெம்மான் வாழும் பெரு நகர்க் கூடல்
ஒப்புறு பொற்றொடிச் சிற்றிடை மடந்தைதன்—
கொலையினர் உள்ளமும் குறைகொள இருண்டு,
நானம் நீவி, நாள்மலர் மிலைந்து,
கூடி உண்ணும் குணத்தினர் கிளைபோல்
நீடிச் செறிந்து, நெய்த்து உடல் குளிர்ந்த
கருங் குழற் பெரு மணம் போல
ஒருங்கும் உண்டோ? பேசுவிர் எமக்கே!

36. உலகின்மேல் வைத்து உரைத்தல்

இருளொடு தாரகை இரண்டினை மயக்கி,
குழல் என, மலர் என, மயல்வரச் சுமந்து;
வில்லினைக் குனித்து, கணையினை வாங்கி,
புருவம், கண் என, உயிர் விடப் பயிற்றி;
மலையினைத் தாங்கி, அமுதினைக் கடைந்து,
முலை என, சொல் என, அவா வர வைத்து;
மெய்யினைப் பரப்பி, பொய்யினைக் காட்டி,
அல்குல், இடை என, நெஞ்சு உழலக் கொடுத்து;
முண்டகம் மலர்த்தி, மாந் தளிர் மூடி,
அடி என, உடல் என, அலமரல் உறீஇ—

(மூரி வீழ்ந்த நெறிச் சடை முனிவர்,
சருக்கம் காட்டும் அரு மறை சொல்லி,
உள்ளம் கறுத்து, கண் சிவந்து, இட்ட
மந்திரத்து, அழல் குழி தொடு வயிறு வருந்தி,
முன்பின் ஈன்ற, பேழ்வாய்ப் புலியினை,
கைதை முள் செறித்த கூர்எயிற்று அரவினை,
கார் உடல் பெற்ற தீ விழிக் குறளினை—
உரி செய்து உடுத்து, செங்கரம் தரித்து,
செம்மலர் பழித்த தாட் கீழ்க் கிடத்தி,
திருநடம் புரிந்த தெய்வ நாயகன்,
ஒரு நாள், மூன்று புரம் தீக் கொளுவ,
பொன்மலை பிடுங்கி, கார்முகம் என்ன
வளைத்த ஞான்று, நெடு விண் தடையக்
கால் கொடுத்தன்ன கந்திகள் நிமிர்ந்து,
நெருக்கு பொழில் கூடல் அன்ன) செம் மகளிர்
கண் எனும் தெய்வக் காட்சியுள் பட்டோர்,
வெண்பொடி, எருக்கம், என்பு, பனை, கிழியினை,
பூசி, அணிந்து, பூண்டு, பரி கடவி,
கரத்தது ஆக்கி, அந் நோ
அருத்தி மீட்பர்—நிலை வல்லோரே.

37. நாண் இழந்து வருந்தல்

மை குழைத்தன்ன தொள்ளிஅம் செறுவில்,
கூர்வாய்ப் பறை தபு பெருங் கிழ நாரை,
வஞ்சனை தூங்கி, ஆரல் உண்ணும்
நீங்காப் பழனப் பெரு நகர்க் கூடல்,
கரம் மான் தரித்த பெருமான் இறைவன்
பொன் பழித்து எடுத்த இன்புறு திருவடி
உளம் விழுங்காத களவினர் போல, என்
உயிரொடும் வளர்ந்த பெரு நாண்-தறியினை,
வெற்பன் காதற்கால் உலை வேலையின்—
வலி உடைக் கற்பின் நெடு வளி சுழற்றிக்
கட்புலன் காணாது, காட்டை கெட உந்தலின்;
என்போல், இந் நிலை, ஆறுவரப் படைக்கும்
பேறு, ஆங்கு ஒழிக: பெரு நாண் கற்பினர்
என் பேறு உடையர் ஆயின்,
கற்பில் தோன்றுக் கடன் ஆகுகவே.

38. தோழி இயற்பழித்து உரைத்தல்

வடமீன் கற்பின் எம் பீடு கெழு மடந்தை,
பெருங் கடல் முகந்து வயிறு நிறை நெடுங் கார்

விண் திரிந்து முழங்கி வீழாதாகக்
கருவொடு வாடும் பைங் கூழ்போல,
கற்பு நாண் மூடிப் பழங்கண் கொள்ள—
உயர்மரம் முளைத்த ஊரி போல,
ஓர் உடல் செய்து மறு மனம் காட்டும்
மாணிழை-மகளிர்வயின் வைகுதலால்,
(கரு முகிற் கனி நிறத் தழற்கண் பிறை எயிற்று
அரி தரு குட்டி ஆய பன்னிரண்டினை,
செங்கோல் முளை இட்டு, அருள்நீர் தேக்கி,
கொலை களவு என்னும் படர் களை கட்டு,
தீப் படர் ஆணை வேலி கோலி,
தருமப் பெரும் பயிர் உலகு பெற விளைக்கும்
நால் படை வன்னியர் ஆக்கிய பெருமான்—
முள் உடைப் பேழ்வாய்ச் செங் கண் வராலினம்
வளை வாய்த் தூண்டிற் கருங் கயிறு பரிந்து,
குவளைப் பாசடை முண்டகம், உழக்கி,
நெடுங் கால் பாய்ந்து, படுத்த ஒண் தொழில்
சுருங்கை வழி அடைக்கும் பெருங் கழிப் பழனக்
கூடற்கு இறைவன்—இரு தாள் விடுத்த
பொய்யினர் செய்யும் புல்லம் போல,)
பேரா வாய்மை ஊரன்,
தாரொடு மயங்கி, பெருமையும் இலனே.

39. பொழுது கண்டு இரங்கல்

கோடிய கோலினன் செருமுகம் போல,
கனைகதிர் திருகிக் கல் சேர்ந்து முறை புக;
பதினெண் கிளவி ஊர் துஞ்சியபோல்,
புட் குலம் பொய்கைவாய் தாழ்க்கொள்ள;
வேள் சரத்து உடைகுநர் கோலம் நோக்கி,
இருள்மகள் கொண்ட குறுநகை போல,
முல்லையும் மௌவலும், முருகு உயிர்த்து, அவிழ;
தணந்தோர் உளத்தில் காமத்தீப் புக;
மணந்தோர் நெஞ்சத்து அமுத நீர் விட;
அன்றில் புற் சேக்கை புக்கு, அலகு பெடை அணைய;
அந்தணர் அருமறை அருங்கிடை அடங்க;
முது கனி, மூலம், முனிக்கணம் மறுப்ப;
கலவையும், பூவும், தோள், முடி, கமழ;
விரிவலை நுளையர் நெய்தல் ஏந்தி,
துத்தம், கைக்கிளை, அளவையின் விளைப்ப;

நீரரமகளிர் செவ் வாய் காட்டிப்
பசுந் தாட் சேக் கொள் ஆம்பல் மலர,
(தோளும் இசையும், கூறிடும் கலையும்,
அருள்-திரு எழுத்தும், பொருள்-திரு மறையும்,
விரும்பிய குணமும், அருந் திரு உருவும்,
முதல் என் கிளவியும், விதமுடன் நிரையே—
எட்டும், ஏழும், சொற்றன ஆறும்,
ஐந்தும், நான்கும், அணிதரு மூன்றும்
துஞ்சல் இல் இரண்டும், சொல் அரும் ஒன்றும்—
ஆர் உயிர் வாழ அருள் வர நிறுத்திய,
பேர் அருட் கூடல் பெரும்பதி நிறைந்த)
முக்கட் கடவுள் முதல்வனை வணங்கார்
தொக்க தீப் பெரு வினை சூழ்ந்தன போலவும்;
துறவால், அறனால், பெறல் இல் மாந்தர்
விள்ளா அறிவும் உள்ளமும் என்னவும்;
செக்கர்த் தீயொடு புக்க நல் மாலை!
என் உயிர் வளைந்த தோற்றம் போல,
நாற் படை வேந்தன் பாசறை-
யோர்க்கும் உளையோ? மனத் திறன் ஓதுகவே.

40. மா விரதியரொடு கூறல்

நிலவு பகல் கான்ற புண்ணிய அருட்பொடி
இரு வினை துரந்த திருவுடல் மூழ்கி,
நடு உடல் வரிந்த கொடிக்காய்ப் பத்தர்,
சுத்தி அமர் நீறுடன், தோள்வலன் பூண்டு,
முடங்கு வீழ் அன்ன வேணி முடி கட்டி,
இரு மூன்று குற்றம் அடியறக் காய்ந்து, இவ்
ஆறு எதிர்ப்பட்ட அருந் தவத் திருவினிர்!
'தணியாக் கொடுஞ் சுரம் தரும் தழல் தாவிப்
பொன்-உடல் தேவர் ஒக்கலொடு மயங்கி,
கொண்மூப் பல் திரைப் புனலுடன் தாழ்த்தி,
பொதுளிய தருவினுள் புகுந்து, இமையாது,
மருந்து பகுத்து உண்டு, வல் உயிர் தாங்கும்
வட்டை வந்தனை!' என, வழங்கு மொழி நிற்க:
'தாய் கால் தாழ்ந்தனள்; ஆயம் வினவினள்;
பாங்கியைப் புல்லினள்; அயலும் சொற்றனள்;
மக்கட் பறவை பரிந்து உளம் மாழ்கினள்;
பாடலப் புதுத் தார்க் காளைபின் ஒன்றால்
தள்ளா விதியின் செல்குநள்' என்று—

தழல்விழிப் பேழ்வாய்த் தரக்கின் துளி முலே,
பைங் கண் புல்வாய், பால் உணக் கண்ட
அருள் நிறை பெருமான், இருள் நிறை மிடற்றோன்,
மங்குல் நிரை பூத்த மணி உடுக் கணம் எனப்
புன்னேஅம் பொதும்பர்ப் பூ நிறை கூடல், நும்
பொன் அடி வருந்தியும் கூடி—
அன்னேயர்க்கு உதவல் வேண்டும் இக் குறியே.

41. ஆடு இடந்து உய்த்தல்

முன்னி ஆடுக; முன்னி ஆடுக—
குமுதமும், வள்ளேயும், நீலமும், குமிழும்,
தாமரை ஒன்றில் தடைந்து வளர் செய்த
முளரி நிறை செம்மகள்! முன்னி ஆடுக:
நிற் பெறு தவத்தினே முற்றிய யானும்,
(பல குறி பெற்று இவ் உலகு, உயிர், அளித்த
பஞ்சின் மெல் அடிப் பாவை கூறு ஆகி,
கருங்குருவிக்குக் கண்ணருள் கொடுத்த
வெண் திரு நீற்றுச் செக்கர் மேனியன்—
கிடையில் தாபதர் தொடை மறை முழக்கும்,
பொங்கர்க் கிடந்த சூற் கார்க் குளிறலும்,
வல்லியில் பரியும் பகடு விடு குரலும்,
யாணர்க் கொடிஞ்சி நெடுந் தேர் இசைப்பும்,
ஒன்றி அழுங்க, நின்ற நிலே பெருகி,
மாதிரக் களிற்றினேச் செவிடுபடுக்கும்
புண்ணியக் கூடல் உள் நிறை பெருமான்—
திருவடி சுமந்த அருளினர் போல)
கருந் தேன் உடைத்துச் செம்மணி சிதறி,
பாகற் கோட்டில் படர்கறி வணக்கி,
கல்லென்று இழிந்து, கொல்லேயில் பரக்கும்
கறங்கு இசை அருவிஅம் சாரல்
புறம்பு தோன்றி, நின்கண் ஆகுவனே.

42. இயல் இடம் கூறல்

வீதி குத்திய குறுந் தாட் பாரிடம்
விண் தலே உடைத்துப் பிறை வாய் வைப்ப,
குணங்கினம் துள்ள, கூளியும் கொட்ப;
மத்தியந்தணன் வரம் சொலி விடுப்பத்
தில்லே கண்ட புலிக்கால் முனிவனும்,

சூயை கை விடப் பதஞ்சலி ஆகிய
ஆயிரம் பணாடவி அருந்தவத்து ஒருவனும்,
கண்ணால் வாங்கி, நெஞ்சுஅறை நிறைப்ப;
திருநடம் நவின்ற உலகு உயிர்ப் பெருமான்;
(கடல் மாக் கொன்ற தீப் படர் நெடு வேல்
உருள்இணர்க் கடம்பின் நெடுந் தார்க் கண்ணியன்,
அரி-மகள் விரும்பிப் பாகம் செய்து,
களியுடன் நிறைந்த ஒரு பரங்குன்றமும்;
பொன்அம் தோகையும், மணி அரிச் சிலம்பும்,
நிரைத் தலைச் சுடிகை நெருப்பு உமிழ் ஆரமும்,
வண்டு கிளை முரற்றிய பாசிலைத் துளவும்,
மரகதம் உடற்றிய வடிவொடு மயங்க,
மரக்கால் ஆடி அரக்கர்க் கொன்ற
கவைத் தலை மணி வேல் பிறைத் தலைக் கன்னி
வடபால் பரிந்த பலி மணக் கோட்டமும்;
சூடகம், தோள்வளை, கிடந்து வில் வீச,
யாவர்தம் பகையும், யாவையின் பகையும்,
வளனின் காத்து, வருவன அருளும்,
ஊழியும் கணம் என, உயர் மகன் பள்ளியும்;
உவா மதி கிடக்கும் குண்டு கடல் கலக்கி,
மருந்து கைக் கொண்டு வானவர்க்கு ஊட்டிய,
பாகப்பக்க நெடியோன் உறையுளும்;
தும்பி உண்ணாத் தொங்கல்-தேவர்
மக்களொடு நெருங்கிய வீதிப் புறமும்;
மது நிறை பிலிற்றிய பூவொடு நெருங்கி,
சூரரக்கன்னியர் உடல் பனி செய்யும்
கடைக்கால் மடியும் பொங்கர்ப் பக்கமும்;
ஊடி ஆடுநர்த் திரையொடு பிணங்கித்
தோழியின் தீர்க்கும் வையைத் துழனியும்;
அளவா ஊழி மெய்யொடு சூழ்ந்து,
நின்றுநின்று ஓங்கி, நிலை அறம் பெருக்கும்
ஆனாப் பெரும் புகழ் அருள் நகர்க் கூடல்)
பெண் உடல் பெற்ற சென்னிஅம் பிறையோன்;
பொற்றகடு பரப்பிய கருமணி நிரை என,
வண்டும், தேனும், மருள் கிளை முரற்றி,
உடைந்து உமிழ் நறவு உண்டு, உறங்கு தார்க் கொன்றையன்—
திருவடி புகழுநர் செல்வம் போலும்,
அண்ணாந்து எடுத்த அணி உறு வன முலை;
அவன் கழல் சொல்லுநர் அரு வினை மானும்,
மலை முலைப் பகை அட மாழ்குறும் நுசுப்பு;

மற்று-அவன் அசைத்த மாசுணம் பரப்பி
அமைத்தது கடுக்கும், அணிப் பாம்பு அல்குல்;
ஆங்கு-அவன் தரித்த கலைமான் கடுக்கும்,
இரு குழை கிழிக்கும் அரிமதர் மலர்க் கண்—
புகர் முகப் புழைக்கை துயில் தரு கனவில்
முடங்குளை கண்ட பெருந் துயர் போல,
உயிரினும் நுனித்த அவ் உருக் கொண்டு,
பொன்மலை பனிப்பினும் பனியா
என் உயிர் வாட்டிய தொடி இளங்கொடிக்கே.

43. அன்னத்தோடு அழிதல்

கவைத் துகிர், வடவையின், திரள் சிகை பரப்பி,
அரை பெறப் பிணித்த கல் குளி மாக்கள்
உள்ளம் தீக்கும் உவர்க் கடல் உடுத்த
நாவல்அம் தண் பொழில் இன்புடன் துயில;
உலகு அற விழுங்கிய நள்ளென் கங்குல்,
துயிலாக் கேளுடன், உயிர் இரை தேரும்
நெட்டுடல் பேழ்வாய்க் கழுதும் உறங்க;
பிள்ளையும் பெடையும் பறைவாய்த் தழீஇச்
சுற்றமும் சூழக் குருகு கண்படுப்ப;
கீழ் அரும்பு அணைத்த முள் அரை முளரி
இதழ்க் கதவு அடைத்து மலர்க்கண் துயில;
விரிசினை பொதுளிய பாசிலை ஒடுக்கி,
பூவொடும், வண்டொடும், பொங்கரும், உறங்க—
(பால் முகக் களவின் குறுங் காய்ப் பச்சிணர்,
புட்கால்-பாட்டினர்க்கு உறையுள் கொடுத்த,
மயிர் குறை கருவித் துணைக் குழை அலைப்ப;
வரிந்த இந்தனச் சுமை, மதி, அரவு, இதழி,
அகன்று கட்டு அவிழ்ந்த சேகரத்து, இருத்தி;
வீதியும், கவலையும், மிக வளம் புகன்று;
பொழுது கண் மறைந்த தீவாய்ச் செக்கர்
த்ணந்தோர் உள்ளத்துள் உறப் புகுந்த பின்,
கார் உடல் காட்டி, கண்ட கண் புதைய,
அல் எனும் மங்கை மெல்லெனப் பார்க்க,
முரன்று எழு கானம் முயன்று, வாது இயைந்த
வட புல விஞ்சையன் வைகு இடத்து அகன் கடை,
'தென் திசைப் பாணன் அடிமை யான்' என,
போகா விறகுடன் தலைக் கடை பொருந்தி;
உந்தித் தோற்றம் ஓசை நின்று ஒடுங்க,
பாலையில் எழுப்பி, அமர் இசை பயிற்றி,

தூங்கலும் துள்ளலும், சுண்டி நின்று எழுதலும்,
தாரியில் காட்டித் தரும் சாதாரி,
உலகு உயிர் உள்ளமும் ஒன்றுபட்டு ஒடுங்க,
இசை விதி பாடி, இசைப்பகை துரந்த
கூடற்கு இறையோன் தாள் விடுத்தோர் என)
என் கண் துஞ்சா நீர்மை
முன் கண்டு ஓதாது அவர்க்கு, இளங் குருகே.

44. தலைவற்குப் பாங்கி தலைவி வருத்தம் கூறல்

ஈன்ற செஞ் சூழல், கவர்வழி பிழைத்த
வெறிவிழிப் பிணர் மருப்பு ஆமான் கன்றினை,
மென் நடைக் குழைசெவி பெரு, வெறுங் கரும் பிடி,
கணிப் பணைக் கவட்டும், மணற் சுனைப் புறத்தும்,
தழைக் குற மங்கையர் ஐவனம் அவைக்கும்
உரற்குழி நிரைத்த கல் அறைப் பரப்பும்,
மானிட மாக்கள் அரக்கி கைப்பட்டென,
நாச் சுவை அடுக்கும் உணவு உவவாது
வைத்துவைத்து எடுக்கும் சாரல் நாடன்
அறிவும், பொறையும், பொருள் அறி கல்வியும்,
ஒழுக்கமும், குலனும், அழுக்கு அறு தவமும்,
இனிமையும், பண்பும், ஈண்டவும் நன்றே!—
வெடிவால் பைங் கண் குறு நரியினத்தினை,
ஏழ் இடம் தோன்றி, இனன் நூற்கு இயைந்து,
வீதி போகிய வால் உளைப் புரவி
ஆக்கிய விஞ்சைப் பிறை முடி அந்தணன்,
(கொண்டோற்கு ஏகும் குறியுடை நல் நாள்,
அன்னையர் இல்லத்து, அணி மட மங்கையர்
கண்டன கவரும் காட்சி போல,
வேலன் பேசி, மறி செகுத்து, ஓம்பிய,
காலம் கோடா வரை வளர் பண்டம்
வருவன வாரி; வண்டினம் தொடர,
கண் கயல் விழித்து; பூத்துகில் மூடி;
குறத்தியர், குடத்தியர்; வழி விட நடந்து;
கருங்கால் மள்ளர், உழவச் சேடியர்,
நிரை நிரை வணங்கி மதகு எதிர்கொள்ள;
தண்ணடைக் கணவற் பண்புடன் புணரும்
வையை மா மாது மணத்துடன் சூழ்ந்த)
கூடல் பெருமான், பொன் பிறழ் திருவடி
நெஞ்சு இருத்தாத வஞ்சகர் போல,

சலியாச் சார்பு நிலை அற நீங்கி,
அரந்தையுற்று, நீடநின்று இரங்கும்—
முருந்து எயிற்று, இளம் பிறைக் கோலம்
திருந்திய திரு நுதல் துகிர் இளங்கொடியே.

45. சொல்லாது ஏகல்

இலது எனின், உளது என்று, உள்ளமொடு விதித்தும்
சொல்லா நிலை பெறும்; சூளுறின், மயங்கிச்
செய் குறிக் குணனும் சிந்தையுள் திரிவும்;
உழை நின்று அறிந்து, பழங்கண் கவர்ந்தும்;
கண் எதிர் வைகி, முகன் கொளின் கலங்கியும்;
வழங்குறு கிளவியின், 'திசை' என, மாழ்கியும்;
ஒரு திசை நோக்கினும், இருக்கினும், உடைந்தும்;
'போக்கு' என உழையர், அயர்ப்பிடைக் கிளப்பினும்,
முலைக் குவட்டு ஒழுக்கிய அருவி தண் தரளம்
செம்மணி கரிந்து தீத்தர, உயிர்த்தும்;
'போம்' என வாய்ச் சொல் கேட்பினும், புகைந்தும்;
கொள்ளார் அறுதியும், கொண்டோர் இசைத்தலும்,
ஈது எனக் காட்டிய மயல் மடவரற்கு—
(முன், ஒரு வணிகன், மகப் பேறு இன்மையின்,
மருமான்தன்னை மகவு எனச் சடங்கு செய்து,
உள்ளமும் கரணமும் அவனுழி ஒருக்கி,
முக்கவர்த் திருநதி துணையுடன் மூழ்கி,
அப் புலத்து உயிர் கொடுத்து, அருட்பொருள் கொண்டபின்;
மற்று அவன் தாயம் வவ்வுறு மாக்கள்,
காணி கைக்கொண்ட மறு நிலை மைந்தனை,
நிரைத்துக் கிளை கொள் நெடு வழக்கு உய்த்தலும்,
மைந்தனும், கேளிரும், 'மதி முடிக் கடவுள்! நின்
புந்தி ஒன்று இன்றிப் புகல் இலம்' என்று அயர்
அவ்வுழி; ஒரு சார், அவன் மாதுலன் என,
அறிவு-ஒளி நிறைவே ஓர் உருத் தரித்து வந்து,
அருள் வழக்கு ஏறி, அவர் வழக்கு உடைத்த
கூடல் நாயகன் தாள் பணியார் என)
எவ்வழிக் கிளவியின் கூறிச்
செவ்விதின் செல்லும் திறன், இனி யானே?

46. தெளிதல்

நின்று அறி கல்வி ஒன்றிய மாந்தர்
புனை பெருங் கவியுள் தருபொருள் என்ன
ஓங்கி, புடை பரந்து, அமுதம் உள் ஊறி,

காண் குறி பெருத்து, கச்சு-அவை கடிந்தே,
எழுத்து, மணி, பொன், பூ, மலை, என யாப்புற்று
அணி பெரு முலைமேல் கோதையும் ஒடுங்கின;
செங்கோல் அரசன் முறைத் தொழில் போல,
அமுதமும், கடுவும், வாளும், படைத்த
மதர் விழித் தாமரை மலர்ந்து, இமைத்து, அமர்த்தன;
செய் குறை முடிப்பவர் சென்மம் போலப்
பதமலர் மண்மிசைப் பற்றிப் பரந்தன;
அமுதம் பொடித்த முழுமதி என்ன
முகம் வியர்ப்பு உறுத்தின; உள்ளமும் சுழன்றன—
(இதழியும், தும்பையும், மதியமும், கரந்து
வளை விலை மாக்கள் வடிவு எடுத்தருளி,
முத்தமிழ் நான்மறை முளைத்தருள் வாக்கால்
வீதி கூறி, விதித்த முன் வரத்தால்—
கரு முகில் விளர்ப்ப, அறல் நீர் குளிப்ப,
கண் புகை யாப்புத் திணி இருள் விடிய,
உடல்தொறும் பிணித்த பாவமும் புலர,
கண்ட நீள் கதுப்பினர் கை குவி பிடித்து—
குருகு அணி செறித்த தனி முதல் நாயகன்,
குருகும் அன்னமும் வால் வளைக் குப்பையை.
'அண்டமும் பார்ப்பும் ஆம்' என அணைக்கும்,
அலை நீர்ப் பழன முது நகர்க்) கூடல்
ஒப்புடைத்து ஆய இப் பொற்றொடி மடந்தை,
'அணங்கினள் ஆம்' என நினையல்,
பிணங்கி வீழ்ந்து மாழ்குறும் மனனே! .

47. மெலிவு கண்டு செவிலி கூறல்

(கதிர் நிரை பரப்பும் மணி முடித் தேவர்கள்
கனவிலும் காணாப் புனைவு அருந் திருவடி
மா நிலம் தோய்ந்து ஓர் வணிகன் ஆகி,
எழுகதிர் விரிக்கும் திரு மணி எடுத்து—
வரையாக் கற்புடன் நான்கு எனப் பெயர் பெற்று,
ஆங்குஆங்கு, ஆயிர கோடி சாகைகள்
மிடலொடு விரித்து, சருக்கம், பாழி,
வியா அந்தம் பதம், நிரை நாதம்,
மறைப்பு, புள்ளி, மந்திரம், ஒடுக்கம், என்று
இனையவை விரித்துப் பல பொருள் கூறும்—
வேதம் முளைத்த ஏதம் இல் வாக்கால்
குடுமிச் சேகரச் சமன் ஒளி சூழ்ந்த

நிறை மதி நான்கின் நிகழ்ந்தன குறியும்;
குருவிந்தம், சௌகந்தி, கோவாங்கு,
சாதரங்கம், எனும் சாதிகள் நான்கும்;
தேக்கின், நெருப்பின், சேர்க்கின், அங்கையின்,
தூக்கின், தகட்டின், சுடர்வாய் வெயிலின்,
குச்சையின், மத்தகக் குறியின், ஓரத்தின்,
நெய்த்துப் பார்வையின், நேர்ந்து சிவந்து, ஆங்கு,
ஒத்த நற்குணம் உடைய பன்னிரண்டும்;
கருகி நொய்து ஆதல், காற்று, வெகுளி,
திருகல், முரணே, செம்மண், இறுகல்,
மத்தகக் குழிவு, காசம், இலேச்சுமி,
எச்சம், பொரிவு, புகைதல், புடாயம்,
சந்தை, நெய்ப்பு இலி, எனத் தரு பதினாறு
முந்திய நூலில் மொழிந்தன குற்றமும்;
சாதகப்புட் கண், தாமரை, கழுநீர்,
கோபம், மின்மினி, கொடுங்கதிர், விளக்கு,
வன்னி, மாதுளம் பூ, விதை, என்னப்
பன்னு சாதரங்க ஒளிக் குணம் பத்தும்;
செம்பஞ்சு, அரத்தம், திலகம், உலோத்திரம்,
முயலின் சோரி, சிந்துரம், குன்றி,
கவிர் அலர், என்னக் கவர் நிறம் எட்டும்;
குருவிந்தத்தில் குறித்தன நிறமும்;
அசோகப் பல்லவம், அலரி, செம்பஞ்சு,
கோகிலக் கண், நீடு இலவு அலர், செம்பு, எனத்
தரு சௌகந்திதன் நிறம் ஆறும்;
செங்கல், குராமலர், மஞ்சள், கோவை,
குங்குமம், அஞ்சில் கோவாங்கு, நிறமும்;
திட்டை, ஏறு, சிவந்த விதாயம்,
ஒக்கல், புற்று ஆம் குருதி, தொழுனே,
மணி, கோகனகம், கற்பம், பாடி,
மாங்கிசகந்தி, வளர் காஞ்சு, உண்டை, என்று
ஆங்கு ஒரு பதின் மூன்று அடைந்தன குற்றமும்;
இவை எனக் கூறிய நிறை அருட் கடவுள்
கூடல் கூடா குணத்தினர் போல)
முன்னேயள் அல்லள்! முன்னேயள் அல்லள்!
அமுத வாய்க் கடு விழிக் குறுந் தொடி நெடுங் குழற்
பெருந் தோட் சிறுநகை முன்னேயள் அல்லள்!
உலகியல் மறந்த கதியினர் போல
நம்முள் பார்வையும் வேறு வேறு ஆயின;
பகழி செய் கம்மியர் உள்ளம் போல

ஐம் புலக் கேளும் ஒரு வாய்ப் புக்கன;
அதிர் உவர்க் கொக்கின் களவு உயிர் குடித்த
புகர் இலை நெடு வேல் அறுமுகக் குளவன்,
தகரம் கமழும் நெடு வரைக் காட்சி
உற்றனள் ஆதல் வேண்டும்,
சிற்றிடைப் பெருந் தோள் தேமொழிதானே!

48. பருவம் கண்டு பெருமகள் புலம்பல்

பசி மயல் பிணித்த பிள்ளை வண்டு அரற்ற,
ஆசையின் செறிந்த பொங்கர்க் குலத்தாய்
அருப்புமுலைக் கண் திறந்து உமிழ் மதுப் பால்,
சினை மலர்த் துணைக் கரத்து அன்புடன் அணைத்து,
தேக்கிட அருத்தி, அலர்மலர்த் தொட்டில்
காப்புறத் துயிற்றும் கடி நகர்க் கூடல்
அருளுடன் நிறைந்த கரு உயிர் நாயகன்
(குரவு அரும்பு உடுத்த வால் எயிற்று அழல்விழிப்
பகுவாய்ப் பாம்பு முடங்கல் ஆக,
ஆலவாய் பொதிந்த மதிமுடித் தனி முதல்)
சேக்கொள் முளரி அலர்த்திய திருவடி
கண் பருகாத களவினர் உளம் போல்,
காருடன் மிடைந்த குளிறு குரல் கண முகில்
எம் உயிர் அன்றி இடை கண்டோர்க்கும்
நெஞ்சு அறை பெருந் துயர் ஓவாது உடற்றக்
கவையா நெஞ்சமொடு பொருவினைச் சென்றோர்
கண்ணினும் கவரும் கொல்லோ—
உள் நிறைந்து இருந்து வாழிய மனனே?

49. முகிலொடு கூறல்

கருங் குழற் செவ் வாய்ச் சிற்றிடை மடந்தைக்கு
உளத்துயர் ஈந்து, கண் துயில் வாங்கிய
ஆறு இன்னல் அழிபடக் காண்பான்,
(விரிபொரி சிந்தி, மண மலர் பரப்பி,
தெய்வக் குலப் புகை விண்ணொடும் விம்ம,
இரு-நால் திசையும், உண்பலி தூவி,
நல் நூல் மாக்கள் நணிக் குறி சொற்று,
பக்கம் சூழ்ந்த நெடு நகர் முன்றில்
கோடு அகழ்ந்து எடுத்த மறி நீர்க் காலும்,
வெங்கார் பெய்து நாள் குறித்து உழுநரும்,

சூல் நிறைந்து உளையும் சுரி வளைச் சாத்தும்,
இனக் கயல் உண்ணும் களிக் குருகினமும்,
வரைப் பறை அரிந்த வாசவன்-தொழுது
நிரைநிரை விளம்பி வழி முடி நடுநரும்,
நாறு கழி துற்ற சகடு ஈர்க்குநரும்,
தாமரை பாடும் அறுகால்-கிளையும்,
உறைத்து எழு கம்பலை உம்பரைத் தாவி
முடித்தலை திமிர்ப்ப அடிக்கடி கொடுக்கும்
அள்ளற் பழனத்து அணிநகர்க்) கூடல்
நீங்காது உறையும் நிமிர்சடைப் பெருமான்—
உரகன் வாய் கீண்ட மாதவன் போல
மண் அகழ்ந்து எடுத்து வருபுனல் வையைக்
கூலம் சுமக்கக் கொற்றாள் ஆகி,
நரைத் தலை முதியோள் இடித்து அடு கூலி கொண்டு
அடைப்பது போல, உடைப்பது நோக்கி,
கோமகன் அடிக்க, அவன் அடி வாங்கி,
எவ் உயிர், எவ் உலகு, எத் துறைக்கு எல்லாம்,
அவ் அடி கொடுத்த அருள் நிறை நாயகன்—
திரு மிடற்று இருள் எனச் செறிதரும் மா முகில்!
எனது கண் கடந்து நீங்கித்
துணைவுடன் செல்லல், ஒருங்குபு புரிந்தே.

50. தழை விருப்பு உரைத்தல்

அறுகும் தும்பையும் அணிந்த செஞ் சடையும்,
கலைமான், கணிச்சியும், கட்டிய அரவமும்,
பிறிதும் கரந்து, ஒரு கானவன் ஆகி,
அருச்சுனன் அருந் தவம் அழித்து அமர் செய்து, அவன்
கொடுமரத் தழும்பு திருமுடிக்கு அணிந்து,
பொன்னுடை ஆவம் தொலையாது சுரக்கப்
பாசுபதக் கணை பரிந்து அருள் செய்தோன்—
வாசவன் மகட் புணர்ந்து, மூன்று எரி வாழ,
தென் கடல் நடுத் திடர் செய்து உறைந்து இமையவர்
ஊர் உடைத்து உண்ணும் சூர் உடல் துணித்த
மணி வேற் குமரன் களிமகிழ் செய்த
பேர் அருட் குன்றம் ஒரு பால் பொலிந்த
அறப் பெருங் கூடல் பிறைச் சடைப் பெருமான்—
திருவடிப் பெருந்தேன் பருகுநர் போல,
மணமுடன் பொதுளிய வாடா மலர்த் தழை
ஒரு நீ விடுத்தனை; யான் அது கொடுத்தனன்;
அவ்வழிக் கூறின்; அத் தழை வந்து

கண் மலர் கவர்ந்தும், கைமலர் குவித்தும்,
நெட்டுயிர்ப்பு எறிந்தும் முலேமுகம் நெருக்கியும்,
ஊடியும், வணங்கியும், உவந்து அளி கூறியும்,
பொறை அழி காட்சியள் ஆகி
நிறை அழிந்தவட்கு நீ ஆயினவே!

51. விரவிக் கூறல்

வெயர்-அமுது அரும்பி, முயல் கண் கறுத்து,
தண்ணம் நின்று உதவலின், நிறைமதி ஆகி;
பொன்அம் பொகுட்டுத் தாமரை குவித்து,
நிறை அளி புரக்கும் புது முகத்து அணங்கு!—நின்
ஒளி வளர் நோக்கம் உற்றனே ஆயின்,
இன் உயிர் வாழ்க்கை உடலொடும் புரக்கலே:
(ஒரு தனி அடியாற்கு உதவுதல் வேண்டி,
மண்ணவர் காண, வட்டணே, வாள், எடுத்து,
ஆதி சாரணே, அடர் நிலேப் பார்வை,
வாளொடு நெருக்கல், மார்பொடு முனேத்தல்,
பற்றி நின்று அடர்த்தல், உள்-கையின் முறித்தல்,
ஆனனத்து ஒட்டல், அணி மயிற் புரோகம்,
உள் கலந்து எடுத்தல், ஒசிந்து இடம் அழைத்தல் ,
கையொடு கட்டல் ,கடிந்து உள் அழைத்தல், என்று
இவ்வகைப் பிறவும், எதிர் அமர் ஏறி,
அவன் பகை முறித்த அருட் பெருங் கடவுள்
கூடல் அம் கானல்) பெடையுடன் புல்லி,
சேவல் அன்னம், திருமலர்க் கள்ளினே,
அம் மலர் வள்ளம் ஆக நின்று உதவுதல்
கண்டுகண்டு, ஒருவன் மாழ்கி,
விண்டு உயிர் சோர்ந்த குறி நிலே மயக்கே.

52. ஊடல் தணித்தல்

அவ்வுழிஅவ்வுழிப் பெய் உணவு உன்னி,
முகன் பெறும் இரு செயல் அகன் பெறக் கொளுவும்
புல்லப் பாண்மகன் சில்லேயும் இன்றி;
இன்பக் கிளவி அன்பினர்ப் போக்கி;
முடித்தலே மன்னர் செருக்கு நிலே ஒருவி;
பொன்னுறு ஞாழற் பூவுடன் கடுக்கும்
பேழ்வாய்ப் புலி உகிர் சிறு குரல் விளங்க,
அமுதம் துளிக்கும் குமுதவாய் குதட்டிப்
பழம் கோள் தத்தை வழங்கு சொல் போலும்
மழலேக் கிளவியும், இரு நிலத்து இன்பமும்,

ஒருவழி அளிக்கும் இருங் கதிர்ச் சிறுவனை,
தழல் விழி மடங்கல் கொலை அரிக் குருளையைப்
பொன்மலை கண்ட பொலிவு போல,
மணிகெழு மார்பத்து அணிபெறப் புகுதலின்;
(கறங்கு இசை அருவி அறைந்து நிமிர் திவலையும்,
துருத்தி வாய் அதுக்கிய குங்குமக் காண்டமும்,
குற மகார் கொழிக்கும் கழை நித்திலமும்,
நெடு நிலை அரங்கில் பரிபெறு தரளமும்,
புனம் பட எறிந்த கார் அகில் தூமமும்,
அந்தணர் பெருக்கிய செந் தீப் புகையும்,
வேங்கையின் தாதுடன் விரும்பிய சுரும்பும்,
கந்தி விரி படிந்த மென் சிறை வண்டும்,
சந்தனப் பொங்கர்த் தழைச் சிறை மயிலும்,
முன்றில் அம் பெண்ணைக் குடம்பை கொள் அன்றிலும்,
ஒன்றினொடு ஒன்று சென்று தலை மயங்கும்
குளவன் குன்றக் கூடல் அம் பதி நிறை,
மஞ்சு அடை குழல் பெறு செஞ் சடைப் பெருமான்—
அருந் தமிழ்க் கீரன் பெருந் தமிழ்ப் பனுவல்
வாவியில் கேட்ட காவிஅம் களத்தினன்—
திருக்கண் கண்ட பெருக்கினர்போல)
முளரிஅம் கோயில் தனைவிட வந்து,
நல்லறம் பூத்த முல்லைஅம் திருவினள்!
நின் உளத்து இன்னல் மன் அறக் களைந்து,
பொருத்தம் காண்டி—வண்டு ஆரும்
அருத்தி அம் கோதை மன்னவன்பாலே.

53. குலமுறை கூறி மறுத்தல்

பெரு மறை நூல் பெறக் கோன்முறை புரக்கும்
பெருந்தகை வேந்தன் அருங் குணம் போல,
மணந்தோர்க்கு அமுதும், தணந்தோர்க்கு எரியும்,
புக்குழிப் புக்குழிப் புலன் பெறக் கொடுக்கும்
மலையத் தமிழ்க் கால் வாவியில் புகுந்து
புல் இதழ்த் தாமரைப் புது முகை அவிழ்ப்ப,
வண்டினம் படிந்து மதுக் கவர்ந்து உண்டு,
சேயிதழ்க் குவளையின் நிரை நிரை உறங்கும்
நிலை நீர் நாடன்—நீயே: இவளே—
மலை உறை பகைத்து, வான் உறைக்கு அணக்கும்
புட்குலம் சூழ்ந்த பொருப்புடைக் குறவர்தம்
பெருந்தேன் கவரும் சிறுகுடி மகளே:
நீயே—

ஆயமொடு ஆர்ப்ப, அரிகிணை முழக்கி,
மாயா நல் அறம் வளர் நாட்டினையே:
இவளே—
தொண்டகம் துவைப்ப, தொழிற் புனம் விளைந்து,
பகட்டினம் கொல்லும் பழி நாட்டவளே:
நீயே—
எழு நிலை மாடத்து இள முலை மகளிர்
நடம் செயத் தரளவடம் தெறு நகரோய்:
இவளே—
கடம் பெறு கரிக் குலம் மடங்கல் புக்கு அகழத்
தெறித்திடு முத்தம் திரட்டு வைப்பினளே:
நீயே—
அணிகெழு நவமணி அலர் எனத் தொடுத்த
பொற்கொடித் தேர்மிசைப் பொலிகுவை அன்றே:
இவளே—
மணி வாய்க் கிள்ளை துணியாது அகற்ற,
நெட்டிதண் ஏறும் இப் புனத்தினளே:
ஆதலின், பெரும் புகழ் அணைகுதிஆயின்,
(நாரணன் பாற, தேவர் கெட்டு ஓட,
வளி சுழல் விசும்பின் கிளர்முகடு அணவிக்
கரு முகில் வளைந்து பெருகியபோல,
நிலை கெடப் பரந்த கடல் கெழு விடத்தை
மறித்து, அவர் உயிர் பெறக் குறித்து உண்டருளி,
திருக்களம் கறுத்த அருட் பெரு நாயகன்)
கூடல் கூடினர் போல,
நாடல் நீ—இவள் கழைத் தோள் நசையே.

54. காவற்பிரிவு அறிவித்தல்

நடைத் திரைப் பரவை நாற் கடல் அணைத்து
வரையறுத்து, அமைந்த வகை நான்கு ஆக,
விதிவரத் திருத்திய மேதினிப் பொறையை—
குரு மணி விரித்தலின், தேனொடு கிடந்து
மாயாது தொடுத்த மண மலர் சுமத்தலின்—
வரை என நிறுத்திய திரு உறை பெருந்தோள்
தரித்தும், அணைத்தும், தான் எனக் கண்டும்,
செய்ததும் அன்றி, திருமனம் பணைத்துக்
காக்கவும் குரிசில் கருத்துறும் போலும்—
(விடையா வடந்தை செய் வெள்ளிஅம் சிலம்பினும்,
தென்கால் விடுக்கும் செம்பின் பொருப்பினும்,
கொண்டல் வந்து உலவும் நீலக் குவட்டினும்,

கோடை சென்று உடற்றும் கொல்லிக் கிரியினும்,
பிறந்தவர் பிறவாப் பெரும் பதியகத்தும்,
முடிந்தவர் முடியா மூதூரிடத்தும்,
கண்டவர் காணுக் காட்சி செய் நகரினும்,
வேதத் தலையினும், விதி ஆகமத்தினும்,
கல்வியர் உளத்தும், கலர் நெஞ்சகத்தும்,
தெய்வம் விடுத்துப் பொய் கொள் சிந்தையினும்,
கொலையினர்கண்ணும்; குன்ருது இயைந்து,
வெளியுறத் தோன்றி, இருளுற மறைந்த
விஞ்சை வந்தருளிய, நஞ்சு அணி மிடற்ருேன்—
சந்தமும், பதமும், சருக்கமும், அடக்கமும்,
சின்னக் குறளும், செழுங் கார் போலப்
பெரு மறை முழங்கும் —திரு நகர்க் கூடல்
ஒப்புற்று) அடை மலர் சுமந்த
மைப்புறக் கூந்தல் கொடி வணங்கு இடையே!

55. உள் மகிழ்ந்து உரைத்தல்

நுனிக் கவின் நிறைந்த திருப் பெரு வடிவினள்!
உயிர் வைத்து உடலம் உழன்றன போல,
நெடும் பொருள் ஈட்ட, நிற்பிரிந்து இறந்து,
கொன்று உணல் அஞ்சாக் குறியினர் போகும்
கடுஞ் சுரம் தந்த கல் அழல் வெப்பம்—
தேவர் மருந்தும், தென் தமிழ்ச் சுவையும்,
என் உயிர் யாவையும் இட்டு அடைத்து ஏந்தி,
குருவியும், குன்றும், குரும்பையும், வெறுத்த நின்
பெரு முலை மூழ்க என் உளத்தினில் தொடாமுன்—
(வீழ் சுற்று ஒழுக்கிய பராரைத் திரு வடக்
குளிர் நிழல் இருந்து, குணச் செயல் மூன்றும்,
உடலொடு படரும் நிலை நிழல்போல
நீங்காப் பவத்தொகை நிகழ் முதல் நான்கும்,
உடன் நிறைந்து ஒழியா உட்பகை ஐந்தும்,
மதியினின் பழித்த வடு இரு மூன்றும்,
அணுகாது அகற்றி, பணிமுனி நால்வர்க்கு
அறம் முதல் நான்கும் பெற அருள் செய்த
கூடற் பெருமான் நீடு அருள் மூழ்கி,
இரு பதம் உள் வைத்திருந்தவர் வினைபோல்)
போயின துனைவினை நோக்கி
ஏகின எனக்கே அற்புதம் தருமே!

56. புனல் ஆட்டுவித்தமை கூறிப் புலத்தல்

கொன்றைஅம் துணரில் செவ்வழி குறித்து,
வால் உளை எருக்கில் வளர் உழை பாடி,
கூவிளங்கண்ணியில் குலக் கிளை முரற்றி,
வெண் கூதளத்தில் விளரி நின்று இசைத்து,
வண்டும், தேனும், ஞிமிறும், சுரும்பும்,
உமிழ்நறவு அருந்தி உறங்கு செஞ் சடையோன்;
மது மலர் பறித்துத் திருவடி நிறைத்த
நான்மறைப் பாலனை நலிந்து உயிர் கவரும்
காலற் காய்ந்த காலினன்; கூடல்
திரு மறுகு அணைந்து வரு புனல் வையை
வரை புரண்டென்னத் திரை நிரை துறையகத்து,
அணந்து எடுத்து ஏந்திய அரும்பு முகிழ் முலையோள்
மதிநுதல் பெருமதி மலர்முகத்து ஒருத்தியை—
ஆட்டியும் அணைத்தும், கூட்டியும் குலவியும்,
ஏந்தியும் எடுத்தும், ஒழுக்கியும் ஈர்த்தும்,
முழுக்கியும் தபுத்தியும், முலை-ஒளி நோக்கியும்,
விளி மொழி ஏற்றும், விதலையின் திளைத்தும்,
பூசியும் புனைந்தும், பூட்டியும் சூட்டியும்,
நிறுத்தியும் நிரைத்தும், நெறித்தும் செறித்தும்,
எழுதியும் தப்பியும், இயைத்தும் பிணித்தும்,
கட்டியும் கலத்தியும், கமழ்த்தியும் மறைத்தும்—
செய்தன எல்லாம் செய்யலர் போல, என்
நெட்டிலை பொலிந்த பொன் நிறை திரு உறையுளில்—
பாசடைக் குவளைச் சுழல் மணக் காட்டினைக்
கரு வரிச் செங் கண் வராலினம் கலக்க,
வேரி மலர் முண்டகத்து அடவி திக்கு எறிய
வெள் உடற் கருங் கட் கயல் நிரை உகைப்ப,
மரகதப் பன்னத்து ஆம்பல்அம் குப்பையைச்
சொரி எயிற்றுப் பேழ்வாய் வாளைகள் துகைப்ப,
படிந்து சேடு எறியும் செங் கட் கவரியும்,
மலை சூழ் கிடந்த பெருங் குலைப் பரப்பும்,
மலையுடன் அலைந்த முதுநீர் வெள்ளமும்,
மிடைந்து, வயல் இரிந்து முதுகு சரிந்து உடைந்து
சிறியோன் செரு என முறிய, போகி,
உழவக்கணத்தைக் குலைக் குடில் புகுத்தும்—
பெரு நீர் ஊரர், நிறைநீர் விடுத்துச்
செறிந்தது என்? எனக் கேண்மின்,
மறிந்துழை விழித்த மறி நோக்கினரே!

57. தன்னை வியந்து உரைத்தல்

விடம் கொதித்து உமிழும் படம் கெழு பகு வாய்க்
கண்டல் முள் முளைத்த கடி எயிற்று அரவக்
குழுவினுக்கு உடைந்து குளிர் மதி ஒதுங்க,
தெய்வப் பிறை இருந்த திரு நுதற் பேதையைக்
கண்டு உகண்டு அரவம் மயில் எனக் கலங்க,
நெடுஞ் சடைக் காட்டினை அடும் தீக்கொழுந்து என,
'தலை ஏது' அலையா நகு தலை தயங்க,
அணி தலைமாலையை நிறைமதித் திரள் எனப்
புடைபுடை ஒதுங்கி அரவு வாய் பிளப்ப,
ஒன்றினுக்கு ஒன்று கன்றிய நடுக்கொடு
கிடந்து ஒளி பிறழும் நெடுஞ் சடைப் பெருமான்,
(படை நான்கு உடன்று, பஞ்சவன்-துரந்து,
மதுரை வவ்விய கருநட வேந்தன்
அருகர்ச் சார்ந்து நின்று அருட்பணி அடைப்ப,
மற்று-அவன்தன்னை நெடுந்துயில் வருத்தி;
இறையவன் குலத்து முறையர் இன்மையினால்,
கருதி, தோரை கல்லொடு பிறங்க
மெய் அணி அளருக் கைம் முழம் தேய்த்த
பேர் அன்பு உருவப் பசுக் காவலனை,
உலகினில், தமது முக் குறி ஆக,
மணி முடி வேணியும், உருத்திரக் கலனும்,
நிலவு உமிழ் புண்ணியப் பால் நிறச் சாந்தமும்,
அணிவித்து, அருள் கொடுத்து, அரசன் ஆக்கி,
அடுமால் அகற்றி, நெடு நாள் புரக்க
வையகம் அளித்த மணி ஒளிக் கடவுள்)
நெடு மதிற் கூடல் விரிபுனல் வையையுள்
பிடி குளிசெய்யும் களிறு-அது போல,
மயில் எனும் சாயல் ஒரு மதி நுதலியை
மருமமும், தோளினும், வரை அறப் புல்லி
ஆட்டுறும் ஊரன் அன்பு கொள் நலத்தினை,
பொன்னுலகு உண்டவர் மண் உலகு இன்பம்
தலைநடுக்குற்ற தன்மை போல,
ஒன்று அற அகற்றி உடன் கலந்திலனேல்—
அன்ன ஊரனை எம் இல் கொடுத்து,
தேரினும், காலினும், அடிக்கடி கண்டு,
நெட்டுயிர்ப்பு எறிந்து, நெடுங் கண் நீர் உகுத்துப்
பின்னும் தழுவ உன்னும் அவ் ஒருத்தி-
அவளே ஆகுவள், யானே—தவல் அருங்

கரு நீர்க் குண்டு அகழ் உடுத்த
பெரு நீர் ஆழித் தொல் உலகுழிக்கே.

58. புதல்வன்மேல் வைத்துப் புலவி தீர்தல்

அடியவர் உளத்து இருள் அகற்றலின் விளக்கும்,
எழு மலை பொடித்தலின் அனல் தெறும் அசனியும்,
கருங் கடல் குடித்தலின் பெருந்தழற் கொழுந்தும்,
மா உயிர் வௌவலின் தீவிழிக் கூற்றும்,
என் உளம் இருத்தலின் இயைந்து உணர் உயிரும்,
நச்சின கொடுத்தலின் நளிர் தரு ஐந்தும்,
கரு வழி நீக்கலின் உயர் நிலைக் குருவும்,
இரு நிலம் காத்தலின் மதியுடை வேந்தும்,
ஆகிய மணி வேல் சேவல்அம் கொடியோன்—
வானக மங்கையும், தேன் வரை வள்ளியும்,
இரு புறம் தழைத்த திரு நிழல் இருக்கும்—
ஒரு பரங்குன்றம் மருவிய கூடல்,
பெருநதிச் சடைமிசைச் சிறுமதி சூடிய
நாயகன் திருவடி நண்ணலர் போல,
பொய் பல புகன்று, மெய் ஒளித்து, இன்பம்
விற்று உணும் சேரி விடாது உறை ஊரன்,
ஊருணி ஒத்த பொது வாய்த் தம்பலம்
நீயும் குதட்டினை ஆயின்—சேயாய்!
நரம்பு எடுத்து உமிழும் பெரு முலைத் தீம் பாற்கு
உள்ளமும் தொடாது, விள் அமுது ஒழுக்கும்
குதலைவாய் துடிப்பக் குலக் கடை உணங்கியும்,
மண் உறு மணி எனப் பூழி மெய் வாய்த்தும்,
புடை மணி விரித்த உடைமணி இழுக்கியும்,
சுடிகையும் சிகையும் சோர்ந்து கண் பனித்தும்,
பறையும் தேரும் பறிபட்டு அணங்கியும்,
மறிக்கட் பிணாவினர் இழைக்கும் சிற்றிலில்
சென்று அழியாது நின்று அயர் கண்டும்,
உறுவதும் இப் பயன்: அன்றேல்,
பெறுவது என் பால்; இன்று நின் பேறே.

59. தலைவி தோழியொடு புகல்தல்

நடைமலை பிடித்த சொரி எயிற்று இடங்கரை
ஆழிவலவன் அடர்த்தன போல,
புன் தலை மேதி புனல் எழ முட்டிய

வரி உடற் செங் கண் வராலுடன் மயங்க,
உள் கவைத் தூண்டில் உரம் புகுந்து உழக்கும்
நிறை நீர் ஊரர்—நெஞ்சகம் பிரிக்கும்
பிணி மொழிப் பாணனுடன் உறை நீக்கி;
நூலொடு துவளும் தோல் திரை உரத்தின்
மால் கழித்து அடுத்த நரை முதிர் தாடி செய்
வெள்ளி குமிழ்த்த வெரூஉக் கட் பார்ப்பான்
கோலுடன் படரும் குறு நகை ஒருவி;
பூ விலைத் தொழில்மகன் காவல் கைவிட்டு;
திக்கு விண் படர் நதி, திரு மதி, கயிலை,
நாமகள், பெருங்கடல், நாற் கோட்டு ஒருத்தல்,
புண்ணியம், இவை முதல் வெள் உடல் கொடுக்கும்
புகழ்க் கவிப் பாவலர் புணர்ச்சி இன்பு அகற்றி;
எல்லாக் கல்வியும் இகழ்ச்சி செய் கல்வியர்
பெரு நகைக் கூட்டமும் கழிவு செய்து; இவ் இடை,
மயக்குறு மாலை மா மகள் எதிர—
ஒருவழிப் படர்ந்தது என்னத் திருமுகம்
ஆயிரம் எடுத்து வான்வழி படர்ந்து,
மண் ஏழ் உருவி மறியப் பாயும்
பெருங் கதத் திரு நதி ஒருங்குழி மடங்க,
ஐம் பகை அடக்கிய அருந் தவ முனிவன்
இரந்தன வரத்தால், ஒரு சடை இருத்திய
கூடல் பெருமான் குரைகழல் கூறும்
செம்மையர் போல—கோடா
நம்மையும் நோக்கினர், சிறிது கண் புரிந்தே.

60. வழிபாடு கூறல்

நிரை இதழ் திறந்து மது வண்டு அருத்தும்
விருந்து கொள் மலரும் புரிந்து உறை மணமும்,
செந்தமிழ்ப் பாடலும் தேக்கிய பொருளும்,
பாலும் சுவையும், பழமும் இரதமும்,
உடலும் உயிரும், ஒன்றியது என்ன—
கண்டும், தெளிந்தும், கலந்த உள் உணர்வால்,
பாலும், அமுதமும், தேனும், பிலிற்றிய
இன்பு அமர் சொல்லி, நண்பும், மனக் குறியும்,
வாய்மையும், சிறப்பும், நிழல் எனக் கடவார்—
விண்ணவர் தலைவனும் வீயாமருந்தும்,
அளகைக்கு இறையும் அரும் பொருள் ஈட்டமும்,
கண்ணனும் காவலும், முனியும் பசுவும்,

ஒன்றினும் தவறு ஒருங்கு இயைந்தனபோல்,
நீடி நின்று உதவும் கற்புடை நிலையினர்
தவம் கற்று ஈன்ற நெடுங் கற்பு அன்னே!
(முன் ஒரு நாளில் முதல் தொழில் இரண்டினர்,
பன்றியும், பறவையும், நின்று உரு எடுத்து,
கவையா உளத்துக் காணும் கழலும்,
கல்வியில், அறிவில், காணும் முடியும்,
அளவு சென்று எட்டா அளவினர் ஆகி,
மண்ணும் உம்பரும், அகழ்ந்தும் பறந்தும்,
அளவா நோன்மையில் நெடு நாள் வருந்திக்
கண்ணினில் காணுது, உளத்தினில் புணராது,
நின்றன கண்டு, நெடும் பயன் படைத்த
திரு அஞ்செழுத்தும் குறையாது இரட்ட,
இரு நிலம் உருவிய ஒரு தழல்-தூணத்து,
எரி, மழு, நவ்வி, தமருகம், அமைத்த
நாற் கரம், நுதல்விழி, தீப் புகை கடுக் களம்,
உலகு பெற்று எடுத்த ஒரு தனிச் செல்வி,
கட்டிய வேணி, மட்டு அலர் கடுக்கை,
ஆயிரம் திருமுகத்து அருள் நதி, சிறுமதி,
பகை தவிர் பாம்பும், நகை பெறும் எருக்கமும்,
ஒன்றிய திருஉரு நின்று நனிகாட்டிப்
பேர் அருள் கொடுத்த) கூடல் அம் பதியோன்
பதம் இரண்டு அமைத்த உள்ளக்
கதி இரண்டு ஆய ஓர் அன்பினரே.

61. ஆதரம் கூறல்

நெடு வரைப் பொங்கர்ப் புனம் எரி கார் அகில்
கரும் புகை வானம் கையுறப் பொதிந்து,
தருநிழல் தேவர்தம் உடல் பனிப்பப்
படர்ந்து எறி கங்கை விடும் குளிர் அகற்றும்
பொன்அம் பொருப்ப! நின் உளத்து இயையின்—
கனல்தலைப் பழுத்த திரள் பரல் முரம்பு,
வயல் வளை கக்கிய மணி நிரைப் பரப்பே!
அதர் விரிந்து எழுந்த படர்புகை நீழல்,
பொதுளிய காஞ்சி மருது அணி நிழலே!
தீ வாய்ப் புலிப் பற் சிறு குரல் எயிற்றியர்,
கழுநீர் மிலையும் வயல் மாதினரே!
அயற்புலம் எறியும் எயினர் மாத் துடி,
நடு நகர்க்கு இரட்டும் களி அரி கிணையே!

இருள் கவர் புலன் எனச் சுழல்தரும் சூறை,
மதுமலர் அளைந்த மலையக் காலே!
எழுசிறை தீயும் எருவையும் பருந்தும்,
குவளை அம் காட்டுக் குருகொடு புதாவே!
வலி அழி பகடு வாய் நீர்ச் செந்நாய்,
தழை மடி மேதியும் பிணர் இடங்கருமே!
பட்டு உலர் கள்ளி நெற்றுடை வாகை,
சுருள் விரி சாலியும் குலை அரம்பையுமே!
(வட திரு ஆலவாய், திருநடுவூர்,
வெள்ளியம்பலம், நள்ளாறு, இந்திரை,
பஞ்சவனீச்சரம், அஞ்செழுத்து அமைத்த
சென்னி மாபுரம், சேரன் திருத்தளி,
கன்னி செங்கோட்டம், கரியோன் திருஉறை—
விண் உடைத்து உண்ணும் கண்ணிலி ஒருத்தன்,
மறிதிரைக் கடலுள் மா எனக் கவிழ்ந்த
களவு உடற் பிளந்த ஒளி கெழு திரு வேல்,
பணிப்பகை ஊர்தி, அருட்கொடி இரண்டுடன்,
முன்னும், பின்னும், முதுக்கொள நிறைந்த
அருவிஅம் சாரல் ஒரு பரங்குன்றம்—
சூழ்கொள இருந்த) கூடல்அம் பெருமான்
முழுதும் நிறைந்த இரு பதம் புகழார்
போம் வழி என்னும் கடுஞ் சுரம் மருதம்!—
மாமை ஊரும் மணி நிறத்து இவட்கே.

62. முகம் கண்டு மகிழ்தல்

நிறைமதி புரையா! நிறைமதி புரையா!
'தேரான் தெளிவு' எனும் திருக்குறள் புகுந்து
குறைமதி மனனே! நிறைமதி புரையா!—
உவர்க் கடற் பிறந்தும், குறைஉடல் கோடியும்,
கருங் கவைத் தீ நாப் பெரும் பொறிப் பகுவாய்த்
தழல்விழிப் பாந்தள்தான் இரை மாந்தியும்,
மிச்சில் உமிழ்ந்து மெய்யுள் கறுத்தும்,
தணந்தோர்க்கு எரிந்தும் மணந்தோர்க்கு அளித்தும்,
குமுதம் மலர்த்தியும் கமலம் குவித்தும்,
கடல் சூழ் உலகில் மதி நடு இகந்தும்—
பெரு மறை கூறி அறை விதிதோறும்,
'முத் தழற்கு உடையோன் முக்கட் கடவுள்' என்று
உய்த்திடும் வழக்குக் கிடக்க என்று, ஒருகால்,
வானவர் நதிக் கரை மருள் மகம் எடுத்த
தீக்குணத் தக்கன் செருக்களம்தன்னுள்,

(கண்தொறும் விசைத்த கருப்புத் தரளமும்,
வளை உமிழ் ஆரமும், சுரிமுகச் சங்கும்,
வலம்புரிக் கூட்டமும், சலஞ்சலப் புஞ்சமும்,
நந்தின் குழுவும், வயல்வயல் நந்தி
உழவக் கணத்தர் படைவாள் நிறுத்தும்)
கூடற்கு இறையோன் குரை கழற்படையால்
ஈர்-எண் கலையும் பூழிபட்டு உதிர
நிலனொடு தேய்ப்புண்டு அலமந்து உலறியும்,
சிதைந்து நைந்து எழு பழித் தீ மதி புரையா!—
முண்டகம் மலர்த்தி முதிராது அலர்ந்தும்,
அமுதம் நின்று இரைத்தும், அறிவு அறிவித்தும்,
தீக் கதிர் உடலுள் செல்லாதிருந்தும்,
திளையாத் தாரைகள் சேரா
முளையா வென்றி இவள் முகமதிக்கே!

63. ஆயத்து உய்த்தல்

வடவனத்து ஒரு நாள் மாறுபட்டு எதிர்ந்து
வழி நடம் தனது மரக்கால் அன்றி,
முதல் தொழில் பதுமன் முன்னாய், அவ் உழி
மான்தலைக் கரத்தினில் கூடை வயக்கி,
தூக்கல் வளையுடன் தொடர்பதம் எறிந்து,
மற்று அதன் தாள் அம்புத்திரி ஆக்கி,
நிமிர்த்து எறி காலில் கடைக்கண் கிடத்தி,
பாணியில் சிரம் பதித்து, ஒரு நடை பதித்து,
கொடுகொட்டிக்குக் குறி அடுத்து எடுக்கும்
புங்கம், வாரம், புடைநிலை பொறுத்து,
சச்சபுடத்தில், தனி எழு மாத்திரை,
ஒன்றை விட்டு ஒரு சீர் இரண்டுற உறுத்தி,
எடுத்துத் துள்ளிய இனமுத்திரைக்கு,
மங்கலப்பாணி மாத்திரை நான்குடன்
சென்று எறிந்து ஒடுங்கும் துருமிடை திருத்தி,
ஞெள்ளலில் குனித்த இரு மாத்திரைக்குப்
பட்டடை எடுக்கப் புலுதம் பரப்பி,
புறக் கால் மடித்து, குறித்து எறி நிலையம்
பதினான்கு அமைத்து, விடு மாத்திரைக்கு
வன்மமும் பிதாவும் பாணியில் வகுத்து,
வட்டம் கொடுக்கும் இந்திரை பணிக்கு
மாத்திரை ஆறுடன் கும்பம் பதித்து,
வலவை இடாகினி மண் இருந்து எடுத்த

காலுடன் சுழல ஆடிய காளி
நாணி நின்று ஒடுங்க, தானும் ஓர் நாடகம்,
பாண்டரங்கத்து ஒரு பாடு பெற்று அமைந்த
மோகப் புயங்க முறைத் துறை தூக்கி,
அதற்குச் சாரணி அருட்கரம் ஒன்றில்
பாணி இரண்டும் தாளம் ஆக்கி,
ஒரு தாள் மிதித்து, விண் உற விட்ட
மறு தாள் மலரில் மலர்க்கரம் துடக்கி,
பார்ப்பதிப் பாணியைத் துடி மணி எடுப்ப,
சுருதியைத் தண்டி வலி கொண்டு அமைப்ப,
முதல் ஏழ்-அதனை ஒன்றினுக்கு ஏழ் என
வீணை பதித்துத் தானம் தெரிக்க;
முன் துடி மணியில் ஒற்றிய பாணியை
நாதம் கூட்டி மாத்திரை அறுத்து,
மாங்கனி இரண்டில் ஆம் கனி ஒன்றால்
முன் ஒரு நாளில் முழுக் கதி அடைந்த
அம்மைப் பெயர் பெறும் அருட் பேய் பிடிப்ப;
பூதமும், கூளியும், பேயும், குனிப்ப;
அமரர் கண் களிப்ப—ஆடிய பெருமான்
மதுரைஅம் பதி எனும் ஒரு கொடிமடந்தை
சிறிதழ்ச் சாதிப் பெரு மணம் போல,
நின் உளம் நிறைந்த நெடுங் கற்பு-அதனால்
வினை உடல் புணர வரும் உயிர் பற்றிப்
புண்ணியம் தொடரும் புணர்ச்சி போல,
காலம் உற்று ஓங்கும் நீள்முகில் கூடி
மணி தரு தெருவில் கொடி நெடுந் தேரும்,
நாற் குறிப் புலவர் கூட்டு எழு நனி புகழ்
மருந்து அயில் வாழ்க்கையர் மணி நகர் உருவின
உருள் எழு பூழியும், அவ் உருள் பூண்ட
கலின மான் துகளும் கதிர் மறை நிழலின்
நின்று, முன் இட்ட நிறை அணி பொறுத்து,
பெருங் குலைக் கயத்துக் கருந் தாட் கழுநீர்
நிறைவினுள் பூத்த தாமரை ஒன்று என,
நின் உயிர் ஆய நாப்பண்
மன்னுக, வேந்தன் வரவினுக்கு எழுந்தே.

64. கற்புப் பயப்பு உரைத்தல்

எழு கடல் வளைந்த பெருங்கடல் நாப்பண்
பத்துடை நூறு பொற்பு அமர் பரப்பும்
ஆயிரத்து இரட்டிக் கீழ் மேல் நிலையும்

யோசனே உடுத்த, மாசு அறு காட்சிப்
பளிக்குப் பொருப்பில், திடர் கொள் மூதூர்க்
களவுடை வாழ்க்கை உள மனக் கொடியோன்
படர் மலே ஏழும், குருகு அமர் பொருப்பும்,
மா எனக் கவிழ்ந்த மறிகடல் ஒன்றும்,
கடுங் கனல் பூழிபடும்படி நோக்கிய
தாரை எட்டு உறையும் கூர் இலே நெடு வேல்
காற்படைக் கொடியினன் கருணேயோடு அமர்ந்த
புண்ணியக் குன்றம் புடை பொலி கூடல்
பிறைச் சடை முடியினன், பேர் அருள் அடியவர்க்கு
ஒருகால் தவரு உடைமைத்து என்ன,
பிரியாக் கற்பு எனும் நிறையுடன் வளர்ந்த
நெடுங் கயல் எறி விழிக் குறுந் தொடித் திருவினள்
தெய்வம் என்று ஒரு கால் தெளியவும் உளத்து இலள்—
பல உயிர் தழைக்க ஒரு குடை நிழற்றும்
இரு குல வேந்தர் மறு புலப் பெரும் பகை
நீர் வடுப் பொருவ நிறுத்திடப் படரினும்,
ஏழ் உயர் இரட்டி மதலே நட்டு அமைத்த
தன் பழங் கூடம் தனிநிலே அன்றி,
உடு நிலே வானப் பெரு முகடு உயரச்
செய்யும் ஓர் கூடம் புணர்த்தின்,
நெய்ம்மிதி உண்ணுது, அவன் கடக் களிறே.

65. மருவுதல் உரைத்தல்

பெண் எனப் பெயரிய பெரு மகள் குலனுள்,
உணு நிலன் உண்டு பராய அப் பெருந் தவம்
கண்ணுற உருப்பெறும் காட்சி-அது என்னக்
கரு உயிர்த்து எடுத்த குடி முதல் அன்னே!
நின்னேயும் கடந்தது அன்னவள் அருங் கற்பு;
அரி கடல் மூழ்கிப் பெறும் அருள் பெற்ற
நிலமகள் கடந்தது, நலனவள் பொறையே;
இரு வினே நாடி உயிர்தொறும் அமைத்த
ஊழையும் கடந்தது, வாய்மையின் மதனே;
கற்பகம் போலும் அற்புதம் பழுத்த
நின் இலம் கடந்தது, அன்னவள் இல்லம்;
பேரா வாய்மை நின் ஊரனேக் கடந்தது,
மற்று-அவள் ஊரன் கொற்ற வெண்குடையே;
ஏழ் உளேப் புரவியோடு எழுகதிர் நோக்கிய
சிற்றிலே நெரிஞ்சில் பொற்பூ என்ன,

நின் முகக் கிளையினர்தம்மையும் கடந்தனர்,
மற்று-அவட் பார்த்த மதிக் கிளையினரே;
உடல் நிழல் மான உனது அருள் நிற்கும்
என்னையும் கடந்தனள், பொன்னவட்கு இனியோள்;
(கொலை மதில் மூன்றும் இகல் அறக் கடந்து,
பெரு-நிலவு எறித்த புகர் முகத் துளைக் கை
பொழி மதக் கறையடி அழிதரக் கடந்து,
களவில் தொழில் செய் அரிமகன் உடலம்
திருநுதல் நோக்கத்து எரிபெறக் கடந்து,
மாறுகொண்டு அறையும் மதிநூற்கடல் கிளர்
சமயக் கணக்கர்தம் திறம் கடந்து,
புலனொடு தியங்கும் பொய்உளம் கடந்த—
மலருடன் நிறைந்து வான்வழி கடந்த
பொழில் நிறை கூடல் புது மதிச் சடையோன்
மன் நிலை கடவா மனத்தவர் போல)
ஒன்னலர் இடும் திறைச் செலினும்,
தன் நிலை கடவாது, அவன் பரித் தேரே.

66. பள்ளியிடத்து ஊடல்

நீரரமகளிர் நெருக்குபு புகுந்து
கண் முகம் காட்டிய காட்சித்து என்ன,
பெருங் குலை மணந்த நிறைநீர்ச் சிறைப் புனல்
மணி நிறப் படாம் முதுகு இடையறப் பூத்து,
சுரும்பொடு கிடந்த சொரி இதழ்த் தாமரை
கண்ணினும் கொள்ளாது உண்ணவும் பெறாது,
நிழல் தலைமணந்து புனல் கிடவாது,
விண் உடைத்து உண்ணும் வினைச் சூர் கவர்ந்த
வானவர் மங்கையர் மயக்கம் போல,
பிணர்க் கரு மருப்பின் பிதிர்பட உழக்கி,
வெண் கார்க் கழனிக் குருகு எழப் புகுந்து,
கடுக்கைச் சிறு காய் அமைத்த வாற் கருப்பை
இணை எயிறு என்ன இடைஇடை முள் பயில்
குறும் புதல் முண்டகம் கரும்பு எனத் துய்த்து,
செங் கட் பகடு தங்கு வயல் ஊரர்க்கு,
(அரு மறை விதியும், உலகியல் வழக்கும்,
கருத்து உறை பொருளும், விதிப்பட நினைந்து,
வடசொல் மயக்கமும் வருவன புணர்த்தி,
ஐந் திணை வழுவாது அகப்பொருள் அமுதினை,
குறுமுனி தேறவும், பெறுமுதல் புலவர்கள்

ஏழ்-எழு பெயரும் கோது அறப் பருகவும்,
புலனெறி வழக்கில் புணர் உலகவர்க்கும்,
முன் தவம் பெருக்கும் முதல் தாபதர்க்கும்,
நின்று அறிந்து உணர, தமிழ்ப் பெயர் நிறுத்தி,
எடுத்துப் பரப்பிய இமையவர் நாயகன்
மெய்த் தவக் கூடல்) விளைபொருள் மங்கையர்
முகத்தினும், கண்ணினும், முண்டக முலையினும்,
சொல்லினும், துவக்கும் புல்லம் போல
எம் இடத்து இலதால்; என்னே,
தம் உளம் தவறிப் போந்தது இவ் இடனே?

67. வழிப்படுத்து உரைத்தல்

செங்கோல்-திருவுடன் தெளிந்து அறம் பெருக்கிய
மறு புல வேந்தன் உறு படை எதிர்ந்த
கொடுங்கோல்-கொற்றவன் நெடும் படை அனைத்தும்
சேர இறந்த திருத்தகு நாளில்,
அவன் பழி நாட்டு நடுங்கு நற் குடிகள்
கண்ணொடு கண்ணில் கழறிய போல,
ஒருவரின் ஒருவர் உள்ளத்து அடக்கித்
தோன்று நகையுடன், துண்டமும் சுட்டி,
அம்பல் தூற்றும் இவ் ஊர் அடக்கி,
கடல் கிடந்தன்ன நிரைநிரை ஆய-
வெள்ளமும், மற்றவர் கள்ளமும் கடந்து,
தாயவர் மயங்கும் தனித் துயர் நிறுத்தி,
பறவைமக்களைப் பரியுநர்க் கொடுத்து,
கிடைப்பல் யானே நும்மை: (தழைத்து எழு
தாளியும் கொன்றையும் தழைத்தலின் முல்லையும்,
பாந்தளும் தரக்கும் பயில்தலின் குறிஞ்சியும்,
முடைத்தலை, எரி, பொடி, உடைமையின் பாலையும்,
ஆமையும் சலமும் மேவலின் மருதமும்,
கடுவும் சங்கும் ஒளிர்தலின் நெய்தலும்,
ஆகத் தனது பேர் அருள் மேனியில்,)
திணை ஐந்து அமைத்த இணைஇலி நாயகன்
(வரும் தொழில் அனைத்தும் வளர் பெரும் பகலே,
எரி விரிந்தன்ன இதழ்ப் பல் தாமரை
அருள் முகத் திருவொடு மலர்முகம் குவிய,
மரகதப் பாசடை இடை இடை நாப்பண்
நிலமும் மணியும் நிரை கிடந்தென்ன
வண்டொடு குமுதம் மலர்ந்து இதழ் விரிப்ப,

குருகும் சேவலும் பார்ப்புடன் வெருவிப்
பாசடைக் குடம்பையூடு கண்படுப்ப,
துணையுடன் சகோரம் களியுடன் பெயர்ந்து
விடும் அமுது அருந்த விண்ணகத்து அணக்க,
சுரிவளைச் சாத்து நிறைமதி தவழும்)
எறிதிரைப் பழனக் கூடல்
செறிக இன்று அம்ம, திருவொடும் பொலிந்தே!

68. கடலிடை வைத்துத் துயர் அறிவித்தல்

இரு நிலம் தாங்கிய வலி கெழு நோன்மைப்
பொன்முடிச் சயிலக் கணவற் புணர்ந்து,
திரு எனும் குழவியும், அமுது எனும் பிள்ளையும்,
மதி எனும் மகவும், அமர் உலகு அறியக்
கண்ணொடு முத்தம் கலுழ்ந்து, உடல் கலங்கி,
வாய்விட்டு அலறி, வயிறு நொந்து ஈன்ற
மனன் எழு வருத்தம்-அது உடையைஆதலின்;
பெரு மயல் எய்தா நிறையினள் ஆக
என் ஒரு மயிலும் நின் மகளாக் கொண்டு,
(தோன்றி நின்று அழியாத் துகள் அறு பெருந் தவம்
நிதி எனக் கட்டிய குறுமுனிக்கு, அருளுடன்
தரளமும், சந்தும், எரி கெழு மணியும்,
முடங்குளை அகழ்ந்த கொடுங் கரிக் கோடும்,
அகிலும், கனகமும், அருவி கொண்டு இறங்கிப்
பொருநை அம் கன்னிக்கு அணி அணி பூட்டும்
செம்பு உடல் பொதிந்த தெய்வப் பொதியமும்,
உவட்டாது அணையாது உணர்வு எனும் பசி எடுத்து
உள்ளமும் செவியும் உருகி நின்று உண்ணும்
பெருந் தமிழ்-அமுதும் பிரியாது கொடுத்த)
தோடு அணி கடுக்கைக் கூடல் எம்பெருமான்,
எவ் உயிர் இருந்தும் அவ் உயிர் அதற்குத்
தோன்றாது அடங்கிய தொன்மைத்து என்ன,
ஆர்த்து எழு பெருங் குரல் அமைந்து நின்று ஒடுங்கி, நின்
பெருந் தீக் குணனும் ஒழிந்து, உளம் குளிருறும்
இப் பெரு நன்றி இன்று எற்கு உதவுதி-
எனின் பதம் பணிகுவல் அன்றே—நன்கு அமர்
பவளவாயும், கிளர் பச்சுடம்பும்,
நெடுங் கயல் விழியும், நிறைமலை முலையும்,
மாசு அறப் படைத்து, மணி உடல் நிறைத்த,
பெரு முகில் வயிறு அளவு ஊட்டித்
திரு உலகு அளிக்கும், கடல்-மடமகளே!

69. பிரிவு இன்மை கூறல்

நிலையுடைப் பெருந் திரு நேர்படுகாலைக்
காலால் தடுத்துக் கனன்று எதிர் கறுத்தும்,
நனி நிறை செல்வ நாடும் நன் பொருளும்
எதிர் பெறின் கண் சிவந்து எடுத்து அவை களைந்தும்,
தாமரை நிதியமும் வால் வளைத் தனமும்
இல்லம் புகுதர இருங் கதவு அடைத்தும்,
அரி அயன் அமரர் மலை வடம் பூட்டிப்
பெருங் கடல் வயிறு கிடங்கு எழக் கடைந்த
அமுதம் உட்கையில் உதவுழி ஊற்றியும்,
மெய் உலகு இரண்டினுள் செய்குநர் உளரேல்,
எழு கதிர் விரிக்கும் மணி கெழு திருந்திழை!
நின் பிரிவு உள்ளும் மனன் உளன் ஆகுக—
(முழுதுற நிறைந்த பொருள் மனம் நிறுத்தி, முன்
வேடம் துறவா விதியுடைச் சாக்கியன்,
அருட்கரை காணு, அன்பு எனும் பெருங் கடல்
பல நாள் பெருகி, ஒரு நாள் உடைந்து,
கரை நிலை இன்றிக் கையகன்றிடலும்,
எடுத்துடைக் கல் மலர் தொடுத்து, அவை சாத்திய,
பேர் ஒளி இணையாக் கூடல் மா மணி—
குல மலைக் கன்னி என்று, அருள் குடியிருக்கும்
விதி நெறி தவரு ஒரு பங்கு உடைமையும்,
பறவை செல்லாது நெடு முகடு உருவிய
சேகரத்து உறங்கும் திருநதித் துறையும்,
நெடும் பகல் ஊழி நினைவுடன் நீந்தினும்
அருங் கரை இறந்த ஆகமக்கடலும்,
இளங் கோவினர்கள் இரண்டு அறி பெயரும்,
அன்னமும் பன்றியும் ஒல்லையின் எடுத்துப்
பறந்தும் அகழ்ந்தும், படி இது என்ளுது
அறிவு அகன்று உயர்ந்த கழல் மணி முடியும்
உடைமையன்—பொற்கழல் பேணி
அடையலர் போல) மருள் மனம் திரிந்தே!

70. ஊடல் நீட வாடி உரைத்தல்

நிரை வளை ஈட்டமும், தரளக் குப்பையும்,
அன்னக் குழுவும், குருகு அணி இனமும்,
கருங் கோட்டுப் புன்னை அரும்பு உதிர் கிடையும்,
முட வெண் தாழை ஊழ்த்த முள் மலரும்,
அலவன் கவைக் கால் அன்ன வெள் அலகும்,

வாலுகப் பரப்பின் வலை வலிது ஒற்றினர்க்கு,
'ஈது' என அறியாது ஒன்றி, வெள் இடையாம்
மாதுடைக் கழிக் கரைச் சேரி ஓர் பாங்கர்,
புள்ளொடு பிணங்கும் புள் கவராது
வெள் இற உணங்கல் சேவல் ஆக,
உலகு உயிர் கவரும் கொலை நிலைக் கூற்றம்
மகள் எனத் தரித்த நிலை அறிகுவனேல்;
(விண் குறித்து எழுந்து, மேலவர்ப் புடைத்து,
நான்முகன்-தாங்கும் தேனுடைத் தாமரை
இதழும் கொட்டையும் சிதறக் குதர்ந்து,
வானவர்க்கு இறைவன் கடவு கார் பிடித்துப்
பஞ்சு எழப் பிழிந்து தண் புனல் பருகி,
ஐந்து எனப் பெயரிய நெடு மரம் ஒடித்து,
கண் உளத்து அளவா எள்ளுணவு உண்டு,
பொரி எனத் தாரகைக் கணன் உடல் கொத்தி,
அடும் திறல் அனைய கொடுந் தொழில் பெருக்கிய
மாயா வரத்த பெருங் குருகு அடித்து,
வெண் சிறை முடித்த செஞ் சடைப் பெருமான்)
கூடற்கு இறையோன், குறி, உரு, கடந்த
இரு பதம் உளத்தவர் போல,
மருவுதல் ஒருவும் மதியாகுவனே.

71. பங்கயத்தோடு பரிவுற்று உரைத்தல்

சிலை நுதல் கணை விழித் தெரிவையர் உளம் என
ஆழ்ந்து, அகன்று, இருண்ட சிறை நீர்க் கயத்துள்,
எரி விரிந்தன்ன பல் தளத் தாமரை!
நெடு மயல் போர்த்த உடல் ஒருவேற்கு,
குரு மணி கொழிக்கும் புனல் மலைக் கோட்டுழி
நின் பதி மறைந்த நெட்டிரவகத்துள்,
குருகும் புள்ளும் அருகு அணி சூழ,
தேனொடும் வண்டொடும் திருவொடும் கெழுமி,
பெருந் துயில் இன்பம் பொருந்துபு நடுநாள்,
காணும் நின் கனவுள், நம் கவர் மனத்தவரைக்
கொய் உளைக் கடு மான் கொளுவிய தேரொடு,
'பூ உதிர் கானற்புறம் கண்டனன்' என,
சிறிது ஒரு வாய்மை உதவினை அன்றேல்—
(சேகரம் கிழித்த நிறைமதி உடலம்
கலை, கலை சிந்திய காட்சியது என்ன,
கடுமான் கீழ்ந்த கடமலைப் பல் மருப்பு

எடுத்துஎடுத்து உந்தி, மணிக் குலம் சிதறி,
கிளைஞர்கள் நச்சாப் பொருளினர் போல,
சாதகம் வெறுப்ப, சரிந்து அகழ்ந்து ஆர்த்து,
திரள் பளிங்கு உடைத்துச் சிதறுவதென்ன,
வழி எதிர் கிடந்த உலமுடன் தாக்கி,
வேங்கையும் பொன்னும் ஓர் உழித் திரட்டி
வரையரமகளிர்க்கு அணி அணி கொடுத்து,
பனைக்கைக் கடமா எருத்துறு பூழி
வண்டு எழுந்து ஆர்ப்ப, மணி எடுத்து அலம்பி,
மயில் சிறை ஆற்ற, வலிமுகம் பனிப்ப,
எதிர் சுனைக் குவளை மலர்ப் புறம் பறித்து
வரையுடன் நிறைய மாலை இட்டாங்கு,
நெடு முடி அருவி அகிலொடு கொழிக்கும்
கயிலை வீற்றிருந்த கண்ணுதல் விண்ணவன்,
நாடகக் கடவுள்) கூடல் நாயகன்
தாமரை உடைத்த காமர் சேவடி
நிறை உளம் தரித்தவர் போல,
குறை உளம் நீங்கி இன்பாகுவனே.

72. பதி பரிசு உரைத்தல்

எரி தெறக் கருகிய பொடி பொறுத்து இயங்கினை;
முகில் தலை சுமந்து ஞிமிறு எழுந்து இசைக்கும்
பொங்கருள் படுத்த மலர் கால் பொருந்துக!
கடுங் கடத்து, எறிந்த கொடும் புலிக்கு ஒடுங்கினை;
வரி உடற் செங் கண் வராலினம் எதிர்ப்ப,
உழவக் கணத்தர் உடைவது நோக்குக!
கொலைஞர் பொலிந்த கொடித் தேர்க்கு அணங்கினை;
வேதியர் நிதி மிக விதிமகம் முற்றி,
அவபிரதத்துறை ஆடுதல் கெழுமி,
பொன் உருள் வையம் போவது காண்க!
ஆறு அலை எயினர் அமர்க் கலிக்கு அழுங்கினை;
பணைத்து எழு சாலி நெருக்குபு புகுந்து,
கழுநீர் களைநர்தம் கம்பலை காண்க!
தழல் தலைப்படுத்த பரல் முரம்பு அடுத்தனை;
சுரி முகக் குழு வளை நிலவு எழச் சொரிந்த
குளிர் வெண் தரளக் குவால் இவை காண்க!
அலகை நெட்டிரதம் புனல் எனக் காட்டினை;
வன்மீன் நெடுங் கயல் பொதி வினையகத்துக்
கிடங்கு எனப் பெயரிய கருங் கடல் காண்க!
முனகர்கள் பூசல் துடி ஒலி ஏற்றனை;

குடுமிஅம் சென்னியர் கரு முகில் விளர்ப்பக்
கிடை முறை எடுக்கும் மறை ஒலி கேண்மதி!
அமரர்கள், முனிக் கணத்தவர், முன் தவறு
புரிந்து, உடன் உமை கண் புதைப்ப, மற்று, உமையும்
ஆடகச் சயிலச் சேகரம் தொடர்ந்த
ஒற்றைஅம் பசுங் கழை ஒல்கிய போல,
உலகு உயிர்க்கு உயிர் எனும் திருஉரு அணிந்து,
வளைக் கரம்கொடு கண் புதைப்ப, அவ்வுழியே
உலகு இருள் துரக்கும் செஞ்சுடர், வெண்சுடர்,
பிரமன் உட்பட்ட நில உயிர் அனைத்தும்
தமக்கு எனக் காட்டும் ஒளிக் கண் கெடலும்,
மற்று-அவர் மயக்கம் கண்டு, அவர் கண் பெறத்
திரு நுதல் கிழித்த தனி விழி நாயகன்
தாங்கிய கூடல்-பெரு நகர்
ஈங்கு இது காண்க!—முத்து எழில் நகைக் கொடியே!

73. தேருது புலம்பல்

புட்பெயர்க் குன்றமும், எழு வகைப் பொருப்பும்,
மேல் கடல் கவிழ் முகப் பொரி உடல் மாவும்,
நெடுங் கடல் பரப்பும், அடும் தொழில் அரக்கரும்,
என் உளத்து இருளும், இடைபுகுந்து உடைத்த
மந்திரத் திரு வேல் மறம் கெழு மயிலோன்,
குஞ்சரக் கொடியொடும் வள்ளிஅம் கொழுந்தொடும்
கூறுக் கற்பம் குறித்து நிலை செய்த,
புண்ணியம் குமிழ்த்த குன்றுடைக் கூடல்
நிறைந்து உறை கறை மிடற்று அறம் கெழு பெருமான்
பேர் அருள் விளைத்த மாதவர் போல,
முன் ஒரு நாளில், உடல் உயிர் நீ என
உள்ளம் கரிவைத்து, உரை செய்த ஊரர்
தம் மொழி திரிந்து தவறு நின்றுளவேல்,
அவர் குறை அன்றால்; ஒருவன் படைத்த
காலக் குறிகொல்? அன்றியும், முன்னைத்
தியங்கு உடல் ஈட்டிய தரும் கடு வினையால்,
காலக் குறியை, மனம் தடுமாறிப்
பின் முன் குறித்த நம் பெரு மதி அழகால்,
நனவிடை நவிற்றிக் கனவிடைக் கண்ட
உள் எழு கலக்கத்துடன் மயங்கினமால்;
குறித்த இவ் இடைநிலை ஒன்றே—
மறிக் குலத்து உழையின் வழி நோக்கினளே!

74. மாலைப் பொழுதொடு புலம்பல்

ஆயிரம் பணுடைவி அரவு வாய் அணைத்துக்
கரு முகில் நிறத்த கண்ணனின் சிறந்து,
நிறை உடல் அடங்கத் திரு விழி நிறைத்துத்
தேவர் நின்று இசைக்கும் தேவனின் பெருகி,
குரு வளர் மரகதப் பறைத் தழை பரப்பி
மணி திரை உகைக்கும் கடலினின் கவினி,
முள் எயிற்று அரவம் முறித்து உயிர் பருகிப்
புள் எழு வானத்து அசனியின் பொலிந்து,
பூதம் ஐந்து உடையும் காலக் கடையினும்
உடல் தழை நிலைத்த மறம் மிகு மயிலோன்;
புரந்தரன் புதல்வி, எயினர்தம் பாவை,
இரு பால் இலங்க, உலகு பெற நிறைந்த
அருவிஅம் குன்றத்து அணி அணி கூடற்கு
இறையவன், பிறையவன், கறை கெழு மிடற்றோன்,
மலர்க் கழல் வழுத்தும் நம் காதலர், பாசறை
முனைப்பது நோக்கி, என் முனை அவிழ் அற்றத்து—
பெரும் பகலிடையே, பொதும்பரில் பிரிந்த
வளை கட் கூர் உகிர்க் கூக்குரல் மோத்தையை
கருங் கட் கொடியினம் கண் அறச் சூழ்ந்து,
புகை உடல் புடைத்த விடன் வினைபோல—
மனம் கடந்து ஏறு மதில் வளைத்து, எங்கும்
கரு நெருப்பு எடுத்த மறன் மருள் மாலை!
நின் வரற்கு ஏவர் நல்கினர்? நின் வரல்
கண்டு உடல் இடைந்தோர்க் காட்டுதும்; காண்மதி:
மண் உடல் பசந்து கறுத்தது; விண்ணமும்
ஆற்றாது அழன்று, காற்றின் முகம் மயங்கி,
உடு எனக் கொப்புள் உடல் நிறை பொடித்தன;
ஈங்கு இவற்று அடங்கிய இரு திணை உயிர்களும்
தம்முடன் மயங்கின; ஒடுங்கின; உறங்கின;
அடங்கின; அவிந்தன; அயர்ந்தன; கிடந்தன;
எனப் பெறின்—மாலை! என் உயிர் உளைப்பதும்,
அவர் திறம் நிற்பதும், ஒருபுடை கிடக்க;
உள்ளது மொழிமோ, நீயே: விண்ணுழை
வந்தனை என்னில், வரும் குறி கண்டிலன்;
மண்ணிடை எனினே, அவ் வழியான;
கூடி நின்றனை எனின், குறி தவறுவால்;
தேம் படர்ந்தனை எனின், திசை குறிக்குநரால்;
ஆதலின், நின் வரவு எனக்கே
ஓதல் வேண்டும் புலன் பெறக் குறித்தே.

75. வாய்மை கூறி வருத்தம் தணித்தல்

திருமலர் இருந்த முதியவன் போல
நான்முகம் கொண்டு, அறி நன்னர் நெஞ்சு இருந்து,
வேற்றருள் பிறவி தோற்றுவித்து எடுத்து;
நிலம் இரண்டு அளந்த நெடுமுகில் மான,
அரக்கர்தம் கூட்டம் தொலைத்து, நெய் உண்டு;
களிற்று உரி புனைந்த கண்ணுதல் கடுப்ப
அழல் எடுத்து ஒன்னலர்புரம் எரி ஊட்டி;
இனைய, எவ் உலகும் தொழுது எழு திரு வேல்,
சரவணத்து உதித்த அறுமுகப் புதல்வன்—
பரங்குன்று உடுத்த பயம் கெழு கூடல்
பெரு நகர் நிறைந்த சிறு பிறைச் சென்னியன்;
மால் அயன் தேடி, மறை அறைந்து, அறியாத்
தன் உரு ஒன்றில் அருள் உரு இருத்திய
ஆதி நாயகன்; அகல் மலர்க் கழல் இணை
நண்ணலர் கிளைபோல் தன் மனம் திரிந்து, நம்
துறைவன் தணக்க, அறிகிலம் யாமே—
பிணர் முடத் தாழை விரிமலர் குருகு என,
நெடுங் கழிக் குறுங் கயல், நெய்தலுள் மறைந்தும்;
புன்னைஅம் பொதும்பர்க் குழைமுகம் குழைமுகம்
கருந் திரை சுமந்து எறி வெண் தரளத்தினை
அரும்பு என, சுரும்பினம், அலர நின்று இசைத்தும்;
கலம் சுமந்து இறக்கும் கரி இனம் பொருப்பு என,
பருகிய முகிற்குலம், படிந்து கண்படுத்தும்;
பவள நன் கவைக் கொடி வடவையின் கொழுந்து என,
சுரிவளை குளிக்குநர் கலனிடைச் செறிந்தும்;
வெள் இற உண்ண விழைந்து புகு குருகினம்,
கருங் கழி நெய்தலைக் காவல் செய் கண் என,
அரவு எயிற்று அணி முட் கைதையுள் அடங்கியும்;
விண் தொட எழுந்து விழுதிரைக் குழுவினைக்
கடல் வயிற்று அடங்கிய மலையினம் வரவு என,
குழி மணற் கேணியுள் கொம்பினர் படிந்தும்;
முயங்கிய உள்ளம் போகி,
மயங்கிய துறையினம் ஒருங்குழி வளர்ந்தே.

76. அயல் அறிவு உரைத்து அவள் அழுக்கம் எய்தல்

ஆடகச் சயிலத்து ஓர் உடல் பற்றி,
கலி திரைப் பரவையும், கனன்று எழு வடவையும்,
அடியினும், முடியினும், அணைந்தன போல,

பசுந் தழைத் தோகையும், செஞ் சிறைச் சேவலும்,
தாங்கியும், மலர்க்கரம் தங்கியும், நிலைத்த
பேர் ஒளி மேனியன்; பார் உயிர்க்கு ஓர் உயிர்;
மாவுடைக் கூற்றம்; மலர் அயன் தண்டம்;
குறுமுனி பெறும் மறை; நெடு மறை பெறா முதல்;
குஞ்சரத் தோகையும் குறமகட் பேதையும்
இருந்தன இரு புறத்து எந்தை; என் அமுதம்—
பிறந்தருள் குன்றம் ஒருங்குறப் பெற்ற
மாதவக் கூடல் மதிச் சடைக் காரணன்
இரு பதம் தேறா இருள் உளம் ஆம் என,
இவள் உளம் கொட்ப, அயல் உளம் களிப்ப—
அரும் பொருட் செல்வி எனும் திருமகட்கு,
மானிட மகளிர்தாமும், நின்று எதிர்ந்து,
புல் இதழ்த் தாமரை இல் அளித்தெனவும்;
உலகு, விண், பணிக்கும் ஒரு சயமகட்கு,
தேவர்தம் மகளிரும் செருமுகம் நேர்ந்து,
வீரம் அங்கு ஈந்து பின் விளிவது மானவும்;
இருள் உடல் அரக்கியர் கலைமகட் கண்டு,
தென் தமிழ், வட கலை, சில கொடுத்தெனவும்;
நீரர மகளிர் பாந்தள்அம் கன்னியர்க்கு,
ஆர் எரி மணித்திரள் அருளியது எனவும்;
செம் மலர்க் குழல் இவள் போய் அறிவுறுத்தக்
கற்றதும்; கல்லாது உற்றன ஊரனை
அவள் தர—இவள் பெறும் அரந்தைஅம் பேறினுக்கு
ஒன்றிய உவமம் இன்று: இவண் உளவால்,
மற்று-அவள் தர, நெடுங் கற்பே
உற்று இவள் பெற்றாள் என்பதும் தகுமே.

77. பிரிந்தமை கூறல்

மலரவன் பணிக்கும் கவினும், குலமீன்
அருகிய கற்பும், கருதி, உள் நடுங்கித்
திருமகள் மலர் புகும் ஒரு தனி மடந்தை! இன்று,
இரு கடல் ஓர் உழி மருவியது என்னச்
செருப் படை வேந்தர் முனைமேல் படர்ந்த நம்
காதலர், முனைப் படை கனன்று உடற்று எரியால்,
(முடம் படு நாஞ்சில் பொன் முகம் கிழித்த
நெடுஞ் சால் போகிக் கடுங் கயல் துரக்கும்
மங்கையர் குழை பெறு வள்ளையில் தடை கொண்டு,
அவர் கருங் கண் எனக் குவளை பூத்த

இருள் அகச் சோலையுள் இரவு எனத் தங்கிய
மற்று அதன் சேக்கையுள் வதிபெறும் செங் கால்
வெள் உடல் ஓதிமம் தன்னுடைப் பெடை எனப்
பறை வரத் தழீஇப் பெற்று, உவை இனக் கம்பலைக்கு
ஆற்ருது அகன்று, தேக்கு வழி கண்ட
கால் வழி இறந்து, பாசடை பூத்த
கொள்ளம் புகுந்து, வள் உறை வானத்து
எழில் மதி காட்டி, நிறைவளை சூல் உளைந்து,
இடங்கரும் ஆமையும் எழு வெயில் கொளுவும்
மலை முதுகு அன்ன குலை முகடு ஏறி,
முழுமதி, உடுக்கணம், காதலின் விழுங்கி
உமிழ்வன போல, சுரிமுகச் சூல் வளை
தரளம் சொரியும் பழனக் கூடல்)
குவளை நின்று அலர்ந்த மறை எழு குரலோன்,
இமையவர் வேண்ட, ஒரு நகை முகிழ்ப்ப,
ஓர் உழிக் கூடாது உம்பரில் புகுந்து
வான் உடைத்து உண்ணும் மறக் கொலை அரக்கர் முப்
பெரு மதில் பெற்றன அன்றே—
மருவலர் அடைத்த, முன், மறம் கெழு மதிலே?

78. கலக்கம் கண்டு உரைத்தல்

'பெருந் துயர் அகற்றி, அறம் குடி நாட்டி,
உளச் சுருள் விரிக்கும் நலத் தகு கல்வி ஒன்று
உளது' என, குரிசில் ஒரு மொழி சாற்ற—
(பேழ்வாய்க் கொய்உளை அரி சுமந்து எடுத்த
பல் மணி ஆசனத்து இருந்து, செவ் வானின்
நெடுஞ் சடைக் குறுஞ் சுடர், நீக்கி, ஐந்து அடுக்கிய
ஆறு-ஐஞ்ஞூறெடு வேறு நிரை அடுத்த
பல் மணி மிளிர் முடி பலர் தொழக் கவித்து,
பல் தலைப் பாந்தட் சுமை திருத் தோளில்
தரித்து, உலகு அளிக்கும் திருத்தகு நாளில்,
நெடு நாள் திருவயிற்று அருளுடன் இருந்த
நெடுஞ் சடை உக்கிரற் பயந்தருள் நிமலன்,
மற்று-அவன்தன்னல், வடவையின் கொழுந்து சுட்டு
ஆற்ருது, உடலமும், இமைக்குறும் முத்தமும்,
விளர்த்து நின்று அணங்கி, வளைக்குலம் முழங்கும்
கருங் கடல் பொரிய, ஒருங்கு வேல் விடுத்து,
அவற்கு அருள் கொடுத்த முதற் பெருநாயகன்)
வெம்மையும் தண்மையும் வினை உடற்கு ஆற்றும்

இரு சுடர், ஒரு சுடர், புணர்விழி ஆக்கி, முன்
விதியவன் தாரா உடலொடு நிலைத்த
முத் தமிழ்க் கூடல் முதல்வன் பொற்றாள்
கனவிலும் காணாக் கண்ணினர் துயரும்,
பகுத்து உண்டு ஈகுநர் நிலைத் திரு முன்னர்,
'இல்' எனும் தீச் சொல் இறுத்தனர் தோமும்,
அனைத்து உயிர் ஓம்பும் அறத்தினர் பாங்கர்,
'கோறல்' என்று அயலினர் குறித்தன குற்றமும்,
நன்று அறி கல்வியர் நாட்டுறு மொழி புக்கு
அவ் அரண் இழந்தோர்க்கு அரு விடம் ஆயதும்—
ஒரு கணம் கூடி, ஒருங்கே
இரு செவி புக்கது ஒத்தன, இவட்கே.

79. முன்பனிக்கு நொந்து உரைத்தல்

கடல்மகள், உள் வைத்து வடவை, மெய் காயவும்,
மலைமகள் தழல் தரு மேனி ஒன்று அணைக்கவும்,
மாசு அறு திருமகள் மலர் புகுந்து, ஆயிரம்
புற இதழ்ப் புதவு அடைத்து, அதன் வெதுப்பு உறைக்கவும்,
சயமகள் சீற்றத் தழல் மனம் வைத்துத்
திணி புகும் வென்றிச் செரு அழல் கூடவும்,
ஐயர் பயிற்றிய விதி அழல் ஓம்பவும்,
அவ் அனற்கு அமரர் அனைத்தும் வந்து அணையவும்,
(முன் இடைக்காடன் பின் எழ நடந்து,
நோன்புறு விரதியர் நுகர உள் இருந்து, என்
நெஞ்சகம் நின்று, நினைவினுள் மறைந்து,
புரை அறும் அன்பினர் விழி பெறத் தோற்றி,
வானவர் நெடு முடி மணித் தொகை திரட்டிப்
பதுக்கை செய் அம்பலத் திருப் பெரும் பதியினும்,
பிறவாப் பேர் ஊர்ப் பழ நகரிடத்தும்,
மகிழ் நடம் பேய் பெறும் வடவனக் காட்டினும்,
அரு மறை முடியினும், அடியவர் உளத்தினும்,
குனித்து அருள் நாயகன்) குல மறை பயந்தோன்
இருந் தமிழ்க் கூடல், பெருந் தவர் காண,
வெள்ளி அம்பலத்துள் துள்ளிய ஞான்று,
நெருப்பொடு சுழலவும், விருப்பு எடுத்து அவ் அழல்
கையினில் கொள்ளவும், கரி உரி மூடவும்,
ஆக்கிய பனிப்பகைக் கூற்று இவை நிற்க—
ஆங்கு, அவர் துயர் பெற ஈன்ற என் ஒருத்தி
புகல் விழும் அன்பு தற்கு இன்றி
மகவினைப் பெறலாம் வரம் வேண்டினளே.

80. மறவாமை கூறல்

மரு வளர் குவளை மலர்ந்து, முத்து அரும்பி,
பசுந் தாள்-தோன்றி மலர் நனி மறித்து,
நெட்டெறி ஊதை நெருப்பொடு கிடந்து,
மணி புறம் கான்ற புரிவளை விம்மி,
விதிப்பவன் விதியா ஓவம் நின்றென, என்,
உள்ளமும் கண்ணும் நிலையுறத் தழீஇனள்—
(உவணக் கொடியினன் உந்தி மலர்த் தோன்றிப்
பார் முதல் படைத்தவன் நடுத் தலை அறுத்து,
புனிதக் கலன் என உலகு தொழக் கொண்டு—
வட்டம், முக்கோணம், சதுரம், கார்முகம்,
நவத்தலை, தாமரை, வளைவாய்ப் பருந்து, எனக்
கண்டன—மகம்தொறும் கலிபெறச் சென்று,
நறவு இரந்தருளிய பெரியவர் பெருமான்;
கூக்குரல் கொள்ளாக் கொலை தரு நவ்வியும்,
விதிர் ஒளி காற்றக் கனல் குளிர் மழுவும்,
இரு கரம் தரித்த ஒரு விழி நுதலோன்)
கூடல் ஒப்பு உடையாய்! குல உடுத் தடவும்
தட மதில் வயிற்றுள் படும் அவர் உயிர்க்கணம்
தனித்தனி ஒளித்துத் தணக்கினும் அரிது எனப்
போக்கு அற வளைந்து புணர் இருள் நாளும்,
காவல் காட்டிய வழியும்,
தேவர்க் காட்டும் நம் பாசறையினுமே.

81. ஊடி உரைத்தல்

மதியம் உடல் குறைத்த வெள்ளாங்குருகினம்,
பைங் கால் தடவிச் செங் கயல் துரந்து உண்டு,
கழுக்கடை அன்ன தம் கூர்வாய்ப் பழிப் புலவு,
எழில் மதி விரித்த வெண் தளை இதழ்த் தாமரை
மலர்மலர் துவட்டும் வயல் அணி ஊர!
கோளகைக் குடிலில் குனிந்து இடைந்து, அப்புறத்து,
இடைநிலை அற்ற படர் பெரு வெளியகத்து
உடல் முடக்கு எடுத்த, தொழிற் பெரு வாழ்க்கைக்
கவைத்தலைப் பிறை எயிற்று இருள் எழில் அரக்கன்—
அமுதம் உண்டு இமையாஅவரும், மங்கையரும்,
குறவரும் குறவத் துணையரும் ஆகி,
நிலம் பெற்று இமைத்து, நெடு வரை இறும்பிடை,
பறவை உண்டு ஈட்டிய இறால் நறவு அருந்தி,

அந் நிலத்தவர் என அடிக்கடி வணங்கும்—
வெள்ளிஅம் குன்றகம் உள்ளுறப் புகுந்து, 'ஒரு
தேவனும் அதன் முடி மேவவும் உளன் ஆம்'
எனப் புயம் கொட்டி நகைத்து, எடுத்து ஆர்க்க,
பிலம் திறந்தன்ன பெரு வாய் ஒருபதும்,
மலை நிரைத்து ஒழுங்கிய கரம் இருபத்தும்,
விண் உடைத்து அரற்றவும், திசை உட்கி முரியவும்,
தாமரை அகவயின் சேயிதழ் வாட்டிய
திருவடிப் பெரு விரல்-தலை நக நுதியால்,
சிறிது, மலை உறைத்த மதி முடி அந்தணன்,
பொன் அணி மாடம் பொலி நகர்க்) கூடல்
ஆவண வீதி அனையவர் அறிவுறில்,
ஊருணி அன்ன நின் மார்பகம் தோய்ந்த என்
இணை முலை நன்னர் இழந்தன-அது போல்,
மற்று-அவர் கவை மனம் மாழ்கி,
செற்றம் நிற் புகைவர்; இக் கால் திண்டலையே.

82. தோழி பொறை உவந்து உரைத்தல்

உலர் கவட்டு ஓமைப் பொரிசினைக் கூகையும்,
வீசு கோட்டு ஆந்தையும் சேவலொடு அலமர,
திரை விழிப் பருந்தினம் வளை உகிர்ப் படையால்
பார்ப்பு இரை கவரப் பயன் உறும் உலகில்,
கடன் உறும் யாக்கைக் கவர்கடன் கழித்துத்
தழல் உணக் கொடுத்த அதன் உணவிடையே,
கைவிளக்கு எடுத்துக் கரை இனம் கரைய,
பிணம் விரித்து உண்ணும் குணங்கினம் கொட்ப,
கூற் பேய் ஏற்ப, இடாகினி கரப்ப,
கண்டு உளம் தளிர்க்கும் கருணைஅம் செல்வி,
பிறைநுதல் நாட்டி, கடு வளர் கண்டி,
இருல் நறவு அருவி எழு பரங்குன்றத்து
உறை சூர்ப் பகையினற் பெறு திருவயிற்றினள்
ஒரு பால் பொலிந்த உயர்நகர்க் கூடல்
கடுக்கைஅம் சடையினன் கழல் உளத்து இலர் போல்,
பொய் வரும் ஊரன் புகல் அரும் இல் புக,
என் உளம் சிகைவிட்டு எழும் அனல் புக்க,
மதுப் பொழி முளரியின் மாழ்கின என்றுல்,
தோளில் துவண்டும், தொங்கலுள் மறைந்தும்,
கை வரல் ஏற்றும், கனவினுள் தடைந்தும்,

திரைக் கடல் தெய்வமுன் தெளி சூள் வாங்கியும்,
பொருட் கான் தடைந்தும், பாசறைப் பொருந்தியும்,
போக்கு அருங் கடுஞ் சுரம் போக முன் இறந்தும்,
காவலில் கவன்றும், கல்வியில் கருதியும்,
வேந்து விடைக்கு அணங்கியும், வினைபொருட்கு உருகியும்,
நின்ற இவட்கு இனி என் ஆம்—
கன்றிய உடலுள் படும் நனி உயிரே?

83. கலவி கருதிப் புலந்தல்

நிலை நீர் மொக்குளின் வினையாய்த் தோன்றி,
வான் தவழ் உடற் கறை மதி எனச் சுருங்கி,
புல்லர் வாய்ச் சூள் எனப் பொருளுடன் அழியும்
சீறுணவு இன்பத் திருந்தா வாழ்க்கை,
கான்றிடு சொன்றியின் கண்டு, அருவருத்து,
புலன் அறத் துடைத்த நலன் உறு கேள்வியர்,
ஆரா இன்பப் பேர் அமுது அருந்தி,
துறவு எனும் திருவுடன் உறவு செய் வாழ்க்கையர்,
வாயினும், கண்ணினும், மனத்தினும், அகலாப்
பேர் ஒளி நாயகன்; கார் ஒளி மிடற்றோன்;
மண் திரு வேட்டுப் பஞ்சவற் பொருத
கிள்ளியும், கிளையும், கிளர் படை நான்கும்,
திண்மையும், செருக்கும், தேற்றமும், பொன்றிட,
எரிவாய் உரகர் இருள் நாட்டு உருவக்
கொலைக் கொண்டாழி குறியுடன் படைத்து,
மறியப் புதைத்த மறம் கெழு பெருமான்;
நீர் மாக் கொன்ற சேயோன் குன்றமும்,
கல்வியும், திருவும், காலமும், கொடியும்,
மாடமும், ஓங்கிய மணி நகர்க் கூடல்
ஆலவாயினில் அருளுடன் நிறைந்த
பவளச் சடையோன்—பதம் தலை சுமந்த
நல் இயல் ஊர! நின் புல்லம் உள் மங்கையர்
ஓவிய இல்லம் எம் உறையுள் ஆக,
கேளாச் சிறு சொல் கிளக்கும் கலதியர்
இவ்வுழி ஆயத்தினர்களும் ஆக,
மௌவல் இதழ் விரிந்து மணம் சூழ் பந்தர் செய்
முன்றிலும் எம்முடை முன்றில் ஆக,
மலர்ச் சுமைச் சேக்கை மது மலர் மறுத்த இத்
திருமனம் கொள்ளாச் சேக்கை-அது ஆக,
நின் உளம் கண்டு, நிகழ் உணவு உன்னி,

நாணு நவப் பொய் பேணி உள் புணர்த்தி,
யாழொடு முகமன் பாணனும் நீயும்,
திருப் பெறும் அயலவர் காண
வரப் பெறு மாதவம் பெரிது உடையேமே.

84. வறும் புனம் கண்டு வருந்தல்

உள் இருந்து எழுந்து புறம்பு நின்று எரியும்
அளவாத் திரு மணி அளித்தலானும்,
கொலை முதிர் கடமான் முதிர்முகம் படர்ந்து
கொழுஞ் சினை மிடைந்து குளிரொடு பொதுளிய
நெடு மரத்து இளங்கா நிலைத்தலானும்,
பாசடை உம்பர் நெடுஞ் சுனை விரிந்த
பேர் இதழ்த் தாமரை பெருகலானும்,
நெடு விசும்பு அணவும் பெரு மதி தாங்கி,
உடையா அமுதம் உறைதலானும்,
இளமையும், தொங்கலும், இன்பமும் ஒருகால்
வாடாத் தேவர்கள் மணத்தலானும்,
நூறுடை மகத்தில் பேறு கொண்டிருந்த
புரந்தரன் போலும்—பொன் எயில் எறிந்த
மணி வேற் குமரன்—திரு வளர் குன்றம்
பேர் அணி உடுத்த பெரு நகர்க் கூடல்
கோயில் கொண்டிருந்த குணப் பெருங் குன்றம்,
(அருந் தவக் கண்ணிஞேடு இருந்த மா முனிபால்,
பேர் இருள் மாயைப்பெண், மகவு இரக்க,
உவர் முதல் கிடந்த சுவை ஏழ் அமைத்துக்
கொடுத்த மெய்ப் பிண்டம் குறியுடன் தோன்றிய
எழு நீர்ச் சகரர்கள், ஏழ் அணி நின்று,
மண் புக மூழ்கிய வான் பரி பிணிக்க,
பல் முக விளக்கின் பரிதியில் தோட்டிய
வேலைக் குண்டு அகழ் வயிறு அலைத்து எழுந்த
பெருங் கார்க் கருங் கடு அரும்பிய மிடற்ருேன்;
எறிந்து வீழ் அருவியும், எரிமணி ஈட்டமும்,
உள்ளுதோறுஉள்ளுதோறு உள்நா அமுது உறைக்கும்
திரு முத்தமிழும், பெருகு தென் மலயத்து
ஆரப் பொதும்பர் அடை குளிர் சாரல்,
சுரும்புடன் விரிந்த துணை மலர்க் கொடியே!
விண் விரித்து ஒடுக்கும் இரவி வெண்கவிகைக்கு
இட்டு உறை காம்பு என விட்டு எழு காம்பே!
மரகதம் சினைத்த சிறை மயிற்குலமே!

நீலப் போதும் பேதையும் விழித்த
பொறி உடல் உழையே! எறிபரல் மணியே!
பாசிழைப் பட்டு நூல் கழி பரப்பிய
கிளைவாய்க் கிளைத்த வளைவாய்க் கிளியே!
மைந்தர்கண் சென்று மாதர் உள் தழைத்த
பொழி மதுப் புது மலர்ப் போக்குடைச் சுரும்பே!
வெறி முதிர் செம் மலர் முறிமுகம் கொடுக்கும்,
சந்தனப் பொதும்பர்த் தழை சினைப் பொழிலே!
கொள்ளை அம் சுகமும் குருவியும் கடிய
இரு கால் கவணிற்கு எறி மணி சுமந்த
நெடுங் கால் குற்றுழி நிழல் வைப்பு இதணே!
நெருநல் கண்ட எற்கு உதவுழி இன்பம்
இற்றையின் கரந்த இருள் மனம் என்னை?
இவண் நிற்க வைத்த ஏலாக் கடுங்கண்
கொடுத்து உண்டவர் பின் கரந்தமை கடுக்கும்;
ஈங்கு இவை கிடக்க: என் நிழல் இரும் புனத்து
இருந்து ஒளிர் அருந் தேன் இலதால்; நீரும்,
'நின் புனம் அல்ல' என்று என் புலம் வெளிப்பட
அறைதல் வேண்டும்; அப் புனம் நீரேல்,
முன்னம் கண்டவன் அன்று என்று
உன்னு, உதவுதல் உயர்ந்தோர் கடனே.

85. நெஞ்சொடு வருந்தல்

வடமொழி மதித்த இசை நூல் வழக்குடன்
அடுத்தன எண்-நான்கு அங்குலியகத்தினும்,
நாற்பதிற்று இரட்டி நால் அங்குலியினும்,
குறுமையும், நெடுமையும், கோடல் பெற்று; ஐதாய்,
ஆயிரம் தந்திரி நிறை பொது விசித்து;
கோடி மூன்றில் குறித்து; மணி குயிற்றி;
இரு நிலம் கிடத்தி; மனம் , கரம், கதுவ;
ஆயிரத்து எட்டில் அமைத்தன பிறப்பு,
பிறவிப் பேதத் துறையது போல,
ஆரியப் பதம் கொள் நாரதப் பேரியாழ்
நன்னர் கொள் அன்பால் நனி மிகப் புலம்ப—
முந் நான்கு அங்குலி முழு உடல் சுற்றும்,
ஐம்பதிற்று இரட்டி ஆறுடன் கழித்த
அங்குலி நெடுமையும் அமைத்து, உள் தூர்ந்தே,
ஒன்பது தந்திரி உறுத்தி, நிலை நீக்கி,
அறுவாய்க்கு ஆயிரண்டு அணைத்து வரை கட்டி,

தோள் கால் வதிந்து, தொழில்படத் தோன்றும்
தும்புருக் கருவியும் துள்ளி நின்று இசைப்ப—
எழு என உடம்பு பெற்று, எண்பது அங்குலியின்,
தந்திரி நூறு தழங்கு மதி முகத்த
கீசகப் பேரியாழ் கிளையுடன் முரல—
நிறைமதி வட்டத்து முயல் உரி விசித்து,
நாப்பண் ஒற்றை நரம்பு கடிப்பு அமைத்து,
அந் நரம்பு இருபத்தாறு அங்குலி பெற
இடக் கரம் துவக்கி, இடக்கிழ் அமைத்து,
புற விரல் மூன்றின், நுனிவிரலகத்தும்,
அறுபத்திரண்டு இசை அனைத்து உயிர் வணக்கும்
மருத்துவப் பெயர் பெறும் வானக் கருவி,
தூங்கலும், துள்ளலும், துவக்கி நின்று இசைப்ப—
நான்முகன் முதலா மூவரும் போற்ற,
முனிவர் அஞ்சலியுடன் முகமன் இயம்ப,
தேவர்கள் அனைவரும் திசைதிசை இறைஞ்ச,
இன்பப் பசுங்கொடி இடப்பால் படர,
வெள்ளிஅம் குன்றம் விளங்க வீற்றிருந்த—
முன்னவன் கூடல் முறைவணங்கார் என,
அரவப் பசுந் தலை, அரும்பு அவிழ் கணைக் கால்,
நெய்தற் பாசடை நெடுங் காட்டு ஒளிக்கும்
கண் எனக் குறித்த கருங் கயல் கணத்தை,
வெள் உடல், கூர்வாய், செந் தாட் குருகினம்,
அரவு எயிறு அணைத்த முள் இலை முடக் கைதைகள்
கான்று அலர் கடி மலர் கரந்து உறைந்து, உண்ணும்
கருங் கழி கிடந்த கானல்அம் கரைவாய்,
மெய் படு கடுஞ் சூள் மின் எனத் துறந்தவர்
சுவல் உளைக் கவனப் புள் இயல் கலி மான்
நோக்கம் மிறைத்த பரிதி கொள் நெடுந் தேர்ப்
பின்னொடும் சென்ற என் பெரும் பிழை நெஞ்சம்,
சென்றுழிச்சென்றுழிச் சேறலும் உளவோ?
அவ் வினைப் பயனுழி அருந்தவம் பெறுமோ?
இடை வழி நீங்கி என் எதிர் உறுங்கொல்லோ?
அன்றியும், நெடு நாள் அமைந்து உடன் வருமோ?
யாது என நிலைக்குவன்மாதோ—
பேதை கொள்ளாது ஒழி மனம், கடுத்தே?

86. கண் துயிலாது மொழிதல்

கடு வினை அங்குரம் காட்டி, உள் அழுக்காறு
என் திசைச் சாகை கொண்டு, இருள் மனம் பொதுளி,

கொடுங் கொலை வடுத்து, கடும் பழிச் சடை அலைந்து,
இரண்டு ஐஞ்ஞூறு திரண்ட அக் காவதம்
சுற்றுடல் பெற்று, துணைப் பதினுயிரம்
மற்று அதின் நீண்டு மணி உடல் போகி,
ஐம்பது-நூறுடன் அகன்று சுற்று ஒழுக்கி,
பெருங் கவிழ் இணர் தந்து அவை கீழ்க் குலவிய
அடல் மாக் கொன்ற நெடு வேற் குளவன்,
குன்றவர் வள்ளிஅம் கொடியொடு துவக்கிப்
பன்னிரு கண் விரித்து, என் வினை துரக்கும்
அருட் பரங்குன்றம் உடுத்து அணி கூடல்
குறும் பிறை முடித்த நெடுஞ் சடை ஒருத்தனைத்
தெய்வம் கொள்ளார் சிந்தை-அது என்னக்
கிடந்த வல் இரவில், கிளர்மழை கான்ற
அவ்வும், உம்பரும், அடக்குபுனல் ஒருவி,
தே அருள் கல்லார் சிந்தையின் புரண்ட
கவலையும் காற் குறி கண்டு, பொழில் துள்ளும்
இமையாச் சூரும் பல கண்டு, ஒருங்காத்
துடியின் கண்ணும் துஞ்சாக் கண்ணினர்
கடியும் துனைவில் கையகன்று, எரிமணித்
தொகை இருள் கொல்லும் முன்றில் பக்கத்து,
இணை முகப் பறை அறை கடிப்புடைத் தோகை
வயிற்றுள் அடக்கி வளை கிடை கிடக்கும்,
முழக்கி மெய் கவரும் முகக் கொலை ஞாளி
அதிர் குரைப்பு அடக்கி, இற்புறத்து அணைந்த நம்
பூம் புனல் ஊரனை, பொருந்தா நெடுங் கண்
அன்னையின் போக்கிய அரும் பெருந் தவறு—
மாலையும் கண்ணும் மேனியும் உள்ளமும்
மயங்காத் தேவர், மருந்து வாய்மடுக்க
முகம் கவிழ் வேலையில், அறம் குடிபோகிய
மாய வல் அரக்கர், தட்டிக்
காய் பார் உகுத்த விதி ஒத்தனவே.

87. தலைவன் வரவு உரைத்தல்

நாற் கடல் வளைத்த நானிலத்து உயிரினை,
ஐந்தருக் கடவுள், அவன் புலத்தினரை,
நடந்து புக்கு உண்டும், பறந்து புக்கு அயின்றும்,
முத் தொழில் தேவரும் முருங்க உள் உறுத்தும்,
நோன் தலைக் கொடுஞ் சூர்க் களவு உயிர் நுகர்ந்த
தழல் வேற் குமரன் சால் பரங்குன்றம்,

மணியொடும் பொன்னொடும் மார்பு அணி அணைத்த
பெருந் திருக் கூடல் அருந் தவர் பெருமான்
இரு சரண் அகலா ஒருமையர் உளம் என—
சுடர் விளக்கு எடுமின்! கோதைகள் தூக்குமின்!
பூவும் பொரியும் தூவுமின்! தொழுமின்!
சுண்ணமும் தாதும் துனைத்துகள் தூற்றுமின்!—
கரும் பெயல் குளிறினம் களி மயில் என்னக்
கிடந்து அயர்வாட்கு, முன் கிளர்வினைச் சென்றோர்
உடல் உயிர் தழைக்கும் அருள் வரவு உணர்த்த,
முல்லைஅம் படர் கொடி நீங்கி, பிடவச்
சொரி அலர் தள்ளி, துணர்ப் பொலம் கடுக்கைக்
கிடைதரவு ஒருவி, களவு அலர் கிடத்தி,
பூவைஅம் புடைமலர் போக்கி, அரக்கு அடுத்துக்
கழுவிய திரு மணி கால் பெற்றென்ன,
நற் பெருந் தூது காட்டும்
அற்புதக் கோபத் திருவரவு-அதற்கே.

88. இரங்கல்

பழுது அறு தெய்வம் காட்டிப் பண்டையின்
உழுவலின் நலத்தால் ஓர் உயிர் என்றும்,
கடுஞ் சூள் தந்தும், கைபுனை புனைந்தும்
பூழிஅம் போனகம் பொதுவுடன் உண்டும்,
குழமகற் குறித்தும், சில மொழி கொடுத்தும்,
கையுறை சுமந்தும், கடித் தழை தாங்கியும்,
உயிரினில் தள்ளா இரங்கியும், உணங்கியும்,
பனையும், கிழியும் படைக்குவன் என்றும்,
இறடிஅம் சேவற்கு எறி கவண் கூட்டியும்,
புனமும் எம் உயிரும் படர் கரி தடிந்தும்,
அழுங்குறு புனல் எடுத்து அகிற் புகை ஊட்டியும்,
ஒளி மணி ஊசல் பரிய விட்டு யாத்தும்,
இரவினில் தங்க எளிவரல் இரந்தும்,
இருவிஅம் புனத்திடை எறி உயிர்ப்பு எறிந்தும்,
தெரித்து அலர் கொய்தும், பொழில் குறி வினவியும்,
உடலொடும் பிணைந்த கை ஆய் துயில் ஒற்றி,
செறிஇருட் குழம்பகம் சென்று, பளிங்கு எடுத்த
இற் பொழில் கிடைக்கும் அளவும் நின்று அலைந்தும்,
பல் நாள் பல் நெறி அழுங்கினர்: இன்று,
(முகன் ஐந்து மணத்த முழவம் துவைக்க
ஒரு கால் தூக்கி நிலையம் ஒளிர்வித்து,

மூஉட.ல் அணைத்த மும் முகத்து ஓர் முகத்து
எண் கடிப்பு விசித்த கல்லலகு எறிய,
இருட் குறள் ஊன்றி, எம் அருட்களி ஆற்றி,
உருள் வாய்க் கொக்கரை உம்பர் நாட்டு ஒலிக்க,
கரம், கால், காட்டி, தலையம் இயக்கி,
இதழ் அவிழ் தாமரை எனும் தகுணிச்சம்
துவைப்ப, நீள் கரத்துக் கவைகள் தோற்றி,
கரிக் கால் அன்ன மொந்தை கலித்து இரங்க,
துடி எறிந்து இசைப்ப, துகளம் பரப்பி,
வள்ளம் பிணைத்த செங் கரடிகை மலக்க,
எரியகல் ஏந்தி, வெம் புயங்கம் மிசை ஆக்கி,
எரி தளிர்த்தன்ன வேணியில் குழவிப்
பசும் பிறை அமுதொடு நிரம்பியதென்ன
மதுக் குளிர் மத்தமும் மிலைத்து, ஒரு மறு பிறை
மார்பமும் இருத்தியதென்னக் கூன் புறத்து
ஏனக்கோடு வெண் பொடிப் புறத்து ஒளிர,
பொலன் மிளிர் மன்றப் பொதுவகம் நாடித்
தனிக்கொடி காண, எவ்விடத்து உயிர் தழைப்ப,
ஆடிய பெருமான் அமர்ந்து நிறை கூடல்
கனவிலும் வினவாதவரினும் நீங்கி,
சூளும் வாய்மையும் தோற்றி,)
நீளவும் பொய்த்ததற்கு அவர் மனம் கரியே!

89. ஐயம் உற்று ஓதல்

பாசடைக் கருங் கழி படர் மணல் உலகமும்
எழு மலை பொடித்தவர்க்கு இசைத்தல் வேண்டி
வரை உலகு அனைத்தும் வருவது போல,
திரை நிரை திரைத்துக் கரை கரைக் கொல்லும்
வையை நீர் விழவு புகுந்தனம் என ஒரு
பொய்யினள் அன்றி மெய்யினை நீயும்;
பொலம்பூண் பெயர்ந்து உறை பூணை; அருள்தரும்
மலர்ச்சி நீங்கிக் கொடுங்கோல் வேந்து எனச்
சேக்கொள் கண்ணை; செம்மொழிப் பெயர்தந்து
ஒன்றுடன் நில்லா மொழியை; மதுத்த
முதிரா நாள் செய் முண்டகம் மலர்ந்து
கவிழ்ந்த முகத்தை; எம் கண் மனம் தோன்ற
அரும்பிய நகையை அன்றே? நின் கெழு
என்கண் கண்ட இவ் இடை, என் உளம்
மன்னி நின்று அடங்காக் குடுமிஅம் பெருந்தழல்

பசுங் கடல் வளைந்து பருகக் கொதித்த
தோற்றமும் கடந்தது என்றால், (ஆற்றல் செய்
விண்ணகம் புடைத்து, நெடு வரை கரக்கும்
கொடுஞ் சூர்க் கொன்ற கூர் இலை நெடு வேல்
குன்றக் குறவர் கொம்பினுக்கு இனியோன்,
குருகு ஒலி ஓவாப் பனி மலர் வாவி
வயிறு வாய்த்த குழவிஅம் கிழவோன்,
வாழ் பரங்குன்று எனும், மணி அணி பூண்ட
நான்மறை புகழும் கூடல் எம்பெருமான்
வான்முதல் ஈன்ற மலைமகள்தன்னொடும்,
முழுது உணர் ஞானம், எல்லாம் உடைமை,
முழுது அனுக்கிரகம், கெழு பரம், அநாதி,
பாசம் இலாமை, மாசு அறு நிட்களம்,
அவிகாரக் குறி, ஆகிய தன் குணம்
எட்டும் தரித்து; விட்டு, அறு குற்றமும்;
அருச்சனை, வணக்கம், பர உயிர்க்கு அன்பு அகம்,
பேர் அருள் திரு நூல், பெருந் துறவு, எங்கும்
நிறை பொருள் அழுந்தல், அருளினர்க் கூட்டம்,
இருள் பவம் நடுங்கல், எனும் குணம் எட்டும்,
தமக்கும் படைத்த விதிப் பேற்று அடியவர்
நிலை அருள் கற்பு என,) நெடுங் கற்பு உடையோள்
முன் உறின், அவள் மனம் ஆங்கே
நன்னெரில் கொண்டு குளிரும் பெறுமே?

90. தலைவனோடு ஊடல்

மாயமும் இன்பும் மருட்சியும் தெருட்சியும்
நகைத்தொகை கூட்டிக் கவைத்து எழு சொல்லும்,
அமுதமும் கடுவும் விழியில் வைத்து அளிக்கும்
இருமனப் பொய் உளத்து ஒரு மகள்தன்னை
கரியோன் கடுப்பத் துகில் கவர்ந்து, ஒளிர்அலர்
விதியினும் பன்மை செய்முகன் படைத்து, அளவாச்
சோதியின் படைக்கண் செல உய்த்து, அரும்புசெய்
முண்டக முலையில் சாந்து அழித்து, அமைத் தோள்
எழுதிய கழைக் கரும்பு எறிந்து, நூல் வளர்த்த
கோதை வகை பரிந்து, மணிக்கலன் கொண்டு,
கழைத் தோள் நெகிழத் தழை உடல் குழையத்
திரையினைத் தள்ளி, மலர்த்துகில் கண் புதைத்து,
ஒள் நிற வேங்கையின் தாதும் பொன்னும்
சுண்ணம்-அவை கலந்து திமிர்ந்து உடல் தூற்றி,
வண்டொடு மகிழ்ந்து அவிழ் தோட்டலர் சூட்டி,

இருல் புணர் புதுத் தேன் ஈத்து, உடன் புணரும்
அவ்வயின், மறித்தும் அன்னவள்தன்னுடன்
கெழுமிய விழவுள், புகுமதி நீயே—
(கவை நாக் கட்செவி அணந்து இரை துய்த்த
பாசுடற் பகுவாய்ப் பிழைஅம் தவளையும்,
பேழ்வாய்த் தழல்விழித் தரக்கு அடித்து அவிந்த
நிலம் படர் தோகைக் குலம் கொள் சேதாவும்,
அவ்வுழி மாத்திரை அரை எழு காலை,
திரு நுதற்கண்ணும் மட மகள் பக்கமும்
எரி மழு நவ்வியும், பெறும் அருள் திரு உருவு
எடுத்து, உடன் அந்தக் கடுக் கொலை அரவினை,
தீவாய்ப் புலியினை, திருந்தலர் நகைப்ப
எடுத்து அணிபூண, உரித்து உடை உடுப்ப,
முனிவரும் தேவரும் கரமலர் முகிழ்ப்ப,
தருவன அன்றி—மலரவன்-அவன் தொழில்,
நாரணன் ஆங்கு-அவன் கூருடைக் காவல்,
சேரத் துடைக்கும் பேர் அருள் நாளினும்,
முத் தொழில் தனது முதல் தொழில் ஆக்கி,
ஒரு தாள் தாரைகொள் முக் கவைச் சுடர் வேல்-
தலை இருந்து, அருங்கதி முழுது நின்று அளிக்கும்
திரு நகர்க் காசிப் பதியகத்து, என்றும்
வெளியுறத் தோன்றிய இருள் மணி மிடற்றோன்)
நேமியங்குன்று அகழ் நெடு வேற் காளையன்-
தன் பரங்குன்றம் தமர் பெறு கூடற்கு
இறையோன் திருவடி நிறையுடன் வணங்கும்
பெரும் புனல் ஊர! எம் இல்
அரும் புனல் வையைஅம் புது நீர் அன்றே.

91. உடன்பட உரைத்தல்

வேலிஅம் குறுஞ் சூல் விளைகாய்ப் பஞ்சினம்
பெரு வெள்ளிடையில் சிறுகால் பட்டென,
நிறை நாண் வேலி நீங்கி, தமியே
ஓர் உழி நில்லாது, அலமரல் கொள்ளும் என்
அருந் துணை நெஞ்சிற்கு உறும் பயன் கேண்மதி:
மண்ணுளர் வணங்கும் தன்னுடைத் தகைமையும்,
இருள் அறு புலனும், மெய்ப்பொருள் அறி கல்வியும்,
அமரர் பெற்று உண்ணும் அமுது உருக் கொண்டு
குறுஞ் சொல் குதட்டிய மழலை மென் கிளவியில்
விதலை உள் விளைக்கும் தளர்நடைச் சிறுவனும்,

நின் நலம் புகழ்ந்து உணும் நீதியும் தோற்றமும்
துவருறத் தீர்ந்த நம் கவர் மனத்து ஊரன்,
'பொம்மல்அம் கதிர் முலை புணர்வுறும்கொல்?' எனச்
சென்றுசென்று இரங்கலை; அன்றியும், தவிர்மோ—
(நெட்டுகிர்க் கருங் கால் தோல்முலைப் பெரும் பேய்
அமர் பெற்று ஒன்னலர் அறிவுறப் படர,
பேழ்வாய் இடாகினி கால் தொழுது ஏத்திக்
கையடை கொடுத்த வெள் நிண வாய்க் குழவி,
ஈமப் பெரு விளக்கு எடுப்ப, மற்று-அதன்
சுடு பொடிக் காப்பு உடல் துளங்க, சுரிகுரல்
ஆந்தையும் கூகையும் அணி ஒலுறுத்த,
ஓரி பாட்டு எடுப்ப, உவணமும் கொடியும்
செஞ் செவிச் சேவல் கவர் வாய்க் கழுகும்
இட்ட செய்பந்தர் இடைஇடை கால் என,
பட்டு உலர் கள்ளிஅம்பால், துயில் கொள்ளும்
சுள்ளிஅம் கானிடை, சுரர் தொழுது ஏத்த—
மரகதத் துழாயும், அந் நிறக் கிளியும்,
தோகையும், சூலமும்; தோளில், முன்கையில்,
மருங்கில், கரத்தில், வாடாது இருத்தி,
போர் வலி அவுணர் புகப் பொருது உடற்றிய
முக் கண், பிறை எயிற்று, எண் தோட் செல்வி,
கண்டு உளம் களிப்ப—கனைகழல் தாமரை
வானக-வாவியூடு உற மலர,
ஒரு தாள் எழு புவி உருவ, திண் தோள்
பத்துத் திசையுள் எட்டு அவை உடைப்ப—
ஒரு நடம் குலவிய திருவடி உரவோன்)
கூடல்அம் பதியகம் போற்றி
நீட நின்று எண்ணுர் உளம் என நீயே.

92. பரத்தையிற் பிரிவு உரைத்தல்

பெரு நிலத் தேவர்கள் மறை நீர் உகுப்ப,
மற்று-அவர் மகத்துள், வளர்அவி மாந்த,
விடையோன் அருச்சனைக்கு உரிமையின், முன்னவன்,
அன்னவன்தன்னுடன் கடிகை ஏழ் அமர,
அன்றியும், இமையவர் கண் எனக் காட்ட,
ஆயிரம் பணுடவி அரவு கடு வாங்க,
தேவர் உண் மருந்து உடல் நீட நின்று உதவ,
உடல் முனி செருவினர் உடல்வழி நடப்ப,
நாரணன் முதலாம் தேவர்படை தோற்ற,
தன் மதிக் கலைகள் தான் அற ஒடுங்க,

எறிந்து எழும் அரக்கர் ஏனையர் மடிய,
மறையவன் குண்டம் முறைமுறை வாய்ப்ப,
அவன் தரும் உலகத்து அருந் தொழில் ஓங்க,
பாசுடல் உளை மா ஏழ் அணி பெற்ற
ஒருகால்-தேர் நிறைந்து இருள் உடைத்து எழுந்த
செங்கதிர் விரித்த செந் திரு மலர்த் தாமரைப்
பெருந் தேன் அருந்தி, எப் பேர் இசை அனைத்தினும்
முதல் இசைச் செவ்வழி விதிபெறப் பாடி, அத்
தாது உடல் துதைந்த மென் தழைச் சிறை வண்டினம்,
பசுந் தாள் புல் இதழ்க் கருந் தாள் ஆம்பல்,
சிறிது, உவா, மதுவமும் குறை பெற அருந்தி, அப்
பாசடைக்கு உலகவர் பயிலாத் தாரியை
மருளொடு குறிக்கும் புனல் அணி ஊர!
(தானவர்க்கு உடைந்து வானவர் இரப்ப,
உழல் தேர் பத்தினன் மகவு என நாறி,
முனி தழற் செல்வம் முற்றி, பழங் கல்
பெண் வர, சனகன் மிதிலையில் கொடுமரம்
இறுத்து, அவன் மகட் புணர்ந்து, எரிமழு இராமன்
வில் கவர்ந்து, அன்னை வினை உள் வைத்து ஏவ,
துணையும் இளவலும் தொடரக் கான் படர்ந்து,
மா குகன் நதி விட ஊக்கி, வனத்துக்
கராதி மாரீசன் கவந்தன் உயிர் மடித்து,
இரு சிறைக் கழுகினர்க்கு உலந்த கடன் கழித்து,
எறிவளி மகனை நட்டு, ஏழு மரத்தினுக்கு,
அரிக்கு, கருங் கடற்கு, ஒரோஒரு கணை விடுத்து,
அக் கடல் வயிறு அடைத்து, அரக்கன் உயிர் வெளவி,)
இலங்கை அவ் அரக்கற்கு இளையோன் பெறுக எனத்
தமது ஊர் புகுந்து முடிசுமந்தோர்க்கும்;
நான்முகத்தவர்க்கும்; இரு பால் பகுத்த
ஒரு நுதற்கண்ணவன் உறைதரு கூடல்
தெளி வேற் கண் குறுந்தொடியினர் காணின்—
நின்பால் அளியமும் நீங்கி,
இன்பும், இன்று ஒழிக்கும்; எம் கால் தொடல்; சென்மே.

93. பாணனை வெகுளுதல்

உளம் நகைத்து உட்க ஊக்கும் ஓர் விருந்தினை,
குவளை வடி பூத்த கண் தவள வாள் நகைக்
குறுந் தொடி மடந்தை நம் தோழியும் கேண்மோ!
கவிர் அலர் பூத்த செஞ் செம்மை வில் குடுமி,
மஞ்சு அடை கிளைத்த வரிக் குறு முள்-தாள்

கூர்அரிவாளின், தோகைஅம் சேவற்
கொடியோன் குன்றம் புடைவளர் கூடல்,
கணிச்சி அம் கைத்தலத்து அருட் பெருங் காரணன்,
உலகு உயிர் மகவுடைப் பசுங் கொடிக்கு ஒருபால்
பகுத்து, உயிர்க்கு இன்பம் தொகுத்த மெய்த் துறவினன்,
முளரி நீர்ப் புகுத்திய பதமலர்த் தாள்-துணை
மணி முடி சுமந்த நம் வயல் அணி ஊரர் பின்,
வளர் மறித் தகர் எனத் திரிதரும் பாண்மகன்
எனக் குறித்து அறிகிலம் யாமே: எமது
மணி ஒளிர் முன்றில் ஒரு புடை நிலை நின்று,
அன்ன ஊரர் புல்லமும், விழுக் குடிக்கு
அடாஅக் கிளவியும், படாக் கரும் புகழும்,
எங்கையர் புலவியில் இகழ்ச்சியும், நம்பால்
தனது புன் புகழ் மொழி நீளத் தந்தும்,
ஒன்று பத்து ஆயிரம் நன்று பெறப் புனைந்து
கட்டிய பொய் பாப் புனைந்து நிற்கு உறுத்தின்—
பேர் எழிற் சகரர் ஏழ் எனப் பறித்த
முரிதிரை வடிக்கும் பரிதிஅம் தோழம்
காட்டையுள் இம்பரும் காணத்
தோட்டி நின்று அளக்கும் தொன்மை-அது பெறுமே.

94. பாணன் புலந்து உரைத்தல்

இலவு அலர் தூற்றி, அனிச்சம் குழைத்து,
தாமரை குவித்த காமர் சேவடித்
திருவினள் ஒரு நகை அரிதினின் கேண்மோ:
எல்லாம் தோற்ற இருந்தன தோற்றமும்,
தன்னுள் தோன்றித் தான் அதில் தோன்றுத்
தன்னிடை நிறையும் ஒரு தனிக் கோலத்து,
இரு வடிவு ஆகிய பழ மறை வேதியன்;
(நான்மறைத் தாபதர் முத் தழற்கனல் புக்கு
அரக்கர் துய்த்து உடற்றும் அதுவே மான,
பாசடை மறைத்து எழு முளரிஅம் கயத்துள்
காரான் இனங்கள் சேடு எறிந்து உழக்கும்
கூடற்கு இறையவன்;) காலற் காய்ந்தோன்;
திரு நடம் குறித்த நம் பொருபுனல் ஊரனை,
எங்கையர் குழுமி, 'எமக்கும் தங்கையர்ப்
புணர்த்தினன் பாண் தொழில் புல்லன்' என்று, இவனை,
கோலின், கரத்தின், தோலின், புடைப்ப—
கிளை முள் செறித்த வேலிஅம் படப்பைப்

படர் காய்க்கு அணைந்த புன் கூழைஅம் குறு நரி,
உடையோர் திமிர்ப்ப, வரும் உயிர்ப்பு ஒடுக்கி
உயிர் பிரிவுற்றமை காட்டி, அவர் நீங்க
ஓட்டம் கொண்டன கடுக்கும்—
நாட்டவர் தடைய, மற்று, உதிர்த்து நடந்ததுவே!

95. தோழிக்கு உரைத்தல்

வாய் வலம் கொண்ட வயிற்று எழு தழற்கு
ஆற்றாது அலந்து, காற்று எனக் கொட்புற்று,
உடைதிரை அருவி ஒளி மணி காலும்
சேயோன் குன்றகத் திருப் பெறு கூடல்,
கொடுஞ் சுடர் கிளைத்த நெடுஞ் சடைப் புயங்கன்
பவளம் தழைத்த பதமலர் சுமந்த நம்
பொருபுனல் ஊரனை, பொது என அமைத்த
அக் கடிகுடி மனையவர் மனை புகுத்தி,
அறுவாய் நிறைந்த மதிப்புறத்தோ என,
சுரை தலை கிடைத்த இசை உளர் தண்டு எடுத்து,
அளிக் கார்ப் பாடும் குரல் நீர் வறந்த
மலைப் புள் போல நிலைக் குரல் அணந்து, ஆங்கு,
உணவு உளம் கருதி ஒளி இசை பாட,
முள்-தாள் மறுத்த முண்டகம் தலை அமைத்து
ஒரு பால் அணைந்த இவ் விரிமதிப் பாணற்கு,
அடுத்தன உதவுழி வேண்டும்—
கடுத் திகழ் கண்ணி! அக் கல்லை இக் கணமே.

96. பாங்கி அன்னத்தோடு அழுங்கல்

வெறி மறி மடைக்குரல் தோல் காய்த்தென்ன
இருக்கினும் இறக்கினும் உதவாத் தேவர்தம்
பொய் வழிக் கதியகம் மெய் எனப் புகாத
விழியுடைத் தொண்டர்-குழு முடி தேய்ப்ப,
தளிர்த்துச் சிவந்த தண்டைஅம் துணைத் தாள்
சேயோன் பரங்குன்று, இழை எனச் செறித்து,
தமிழ்க்கலை மாலை சூடி, தாவாப்
புகழ்க்கலை உடுத்து, புண்ணியக் கணவர்
பல் நெறிவளனின் பூட்சியின் புல்லும்
தொல் நிலைக் கூடல், துடிக் கரத்து ஒருவனை,
அன்பு உளத்து அடக்கி, இன்பம் உண்ணார் என,
சேவல் மண்டலித்துச் சினை அடைகிடக்கும்

கைதை வெண் குருகு எழ மொய்திரை உகளும்
உளைகடற் சேர்ப்பர், அளி விடத் தணப்ப,
நீலமும், கருங் கொடி அடம்பும், சங்கமும்;
கண்ணிற்கு, இடையில், களத்தில், கழிதந்து
அலர்ந்தும், உலர்ந்தும், உடைந்தும், அனுங்கலின்,
வட்குடை மையல் அகற்றி, இன்பு ஒரு கால்
கூறவும் பெறுமே! ஆறு-அது நிற்க—
இவள் நடைபெற்றும், இவட் பயின்று இரங்கியும்,
ஓர்உழி வளர்ந்த நீர இவ் அன்னம்
அன்று என, தடையாக் கேண்மை
குன்றும், அச் சூளினர் தம்மினும் கொடிதே!

97. இரவு இடை விலக்கல்

முதுக் குறிப் பெண்டிர் வரத்து இயல் குறிப்ப,
வழி முதல் தெய்வதம் வரைந்து, மற்று-அதற்குப்
பருக்காடு உறுத்திப் பலி முதல் பராவ,
கிள்ளை அவ் அயலினர் நா உடன்று ஏத்தப்
பக்கம் சூழுநர்; குரங்கம், மண் படப்
பெற்று உயிர்த்து அயரும் பொற்றொடி மடந்தைதன்
குரு மணி ஓவியத் திரு நகர்ப் புறத்தும்,
கரியுடன் உண்ணூர் பழிஉளம் ஒத்த
இருளுடைப் பெரு முகில் வழி தெரிந்து ஏகன்மின்—
(அரிமான் உருத்த நூற்றுவர் மதித்த
புடை மனச் சகுனி புள்ளிஅம் கவற்றில்,
அத் தொழிற்கு அமைந்த ஐவரும் புறகிட்டு,
ஒலிவாய் ஓதிமம் எரிமலர்த் தவிசு இருந்து,
ஊடு உகள் சிரலைப் பச்சிற அருந்தும்
பழனக் குருநாடு அணி பதி தோற்று,
முன்னுறும் உழுவலின் பன்னிரு வருடம்,
கண்டீரவத்தொடு கறையடி வளரும்
குளிர் நிழல் அடவி இறைகொண்டு அகன்றபின்,
அனைத்துள வஞ்சமும் அழித்து, நிரை மீட்சி
முடித்து, தமது முடியாப் பதி புக,
'ஊழ் முறையே எமக்கு உள மண் கருதிச்
சேறி' என்று இசைப்ப, செல் பணித் தூதினர்க்கு
ஒரு கால் அளித்த திரு மா மிடற்றோன்)
பாடல் சான்ற தெய்வக்
கூடல் கூடார் குணம் குறித்து எனவே.

98. பருவம் குறித்தல்

அளிகள் பாட்டு எடுப்ப, புறவு பாட்டு ஒடுங்க,
காந்தள், அம் கடுக்கை, கனல், தனம், மலர,
கோடல் ஈன்று கொழு முனை கூம்ப,
பிடவமும் களவும் ஒரு சிறை பூப்ப,
வான்புறம் பூத்த மீன் பூ மறைய,
கோபம் ஊர்தர மணி நிரை கிடப்ப,
தென்கால் திகைப்ப, வடகால் வளர,
பொறி விழிப் பாந்தள் புற்று அளை வதிய,
வரி உடல் ஈயல் வாய்தொறும் எதிர்ப்ப,
இடிக்குரல் ஆன்-ஏற்றினம் எதிர் செறுப்ப,
பொறிக் குறி மட மான் சுழித்தலைக் கவிழ,
முடை உடல் அண்டர் படலிடம் புகுத,
கோவியர் அளையுடன் குலனொடு குளிர்ப்ப,
காயாக் கண்கொள, முல்லை எயிறு உற,
முசுக்கலை பிணவுடன் முழையுறை அடங்க,
தண மயில் நடன் எழ, காளி கூத்து ஒடுங்க,
சாதகம் முரல் குரல் வாய்மடை திறப்ப,
மாக் குயில் மாழ்கிக் கூக்குரல் அடைப்ப,
பனிக் கதிர் உண்ணச் சகோரம் பசிப்ப,
உடை நறவு உண்டு வருடை வெறுப்ப,
அகில் சுடு பெரும் புனம் உழுபதன் காட்ட,
வெறி விழிச் சவரர் மா அடி ஒற்ற,
மணந்து உடன்போக்கினர்க்கு உயங்கு வழி மறுப்ப,
புலிக் குரல் எயிற்றியர் பூவினில் பரப்ப,
குழவிஅம் கதிர்பெறத் திருமலர் அணங்க,
இனத்தொடு கயிரவம் எதிர்எதிர் மலர,
குமரியர் காமமும் கூவலும் வெதுப்புற,
நிலமகள் உடலமும் திசைகளும் குளிர,
ஒலி கடல் இப்பி தரளம் சூல் கொள,
இவை முதல் மணக்க எழுந்த கார் கண்டை,
வறுநீர் மலர் என மாழ்கலை; விடு மதி—
(மறை அடி வருத்திய மறைவனத்து, ஒரு நாள்,
மணிச் சுடர் நறு நெய் கவர் மதிக் கருப்பைக்கு,
இரு வகை-ஏழ் எனும் திரு உலகு அனைத்தும்
கொடுத்தவன் கூடல் வழுத்தினர்போல,)
இரு புறம் போற்ற ஒரு தேர் வரத்தினர்க்கு
ஒன்னலர் முற்றி ஒருங்குபு படர,
பாசறை சென்ற நாள் நிலம் குழிய
எண்ணி, விரல் தேய்ந்த செங் கரம் கூப்புக—
கொய்தளிர் அன்ன மேனி
மொய் இழை பூத்த கவின் மலர்க் கொடியே!

99. நெறி விலக்கிக் கூறல்

வனப்புடை அனிச்சம் புகை மூழ்கியது என,
இவ் அணங்கு, அவ் அதர்ப் பேய்த்தேர்க்கு இடைந்தனள்;
தென் திசைக் கோமகன் பகடு பொலிந்தன்ன
கறையடிச் சென்னியின் நக நுதி போக்கி,
குருத்து அயில் பேழ்வாய்ப் பல் படைச் சீயம்
அதர்தொறும் குழுவும்; அவற்றினும் மற்று-அவன்
கடுங் கால் கொற்றத்து அடும் தூதுவர் எனத்
தனி பார்த்து உழலும் கிராதரும் பலரே;
ஒரு கால் இரதத்து எழு பரி பூட்டி
இரு வான் போகிய எரிசுடர்க் கடவுள்,
'மாதவர் ஆம்' என, மேல்மலை மறைந்தனன்;
மின் பொலி வேலோய்! (அன்பினர்க்கு அருளும்
கூடற் பதி வரும் ஆடற் பரியோன்,
எட்டு-எட்டு இயற்றிய கட்டு அமர் சடையோன்
இரு சரண் அடைந்த மறுவிலர் போல)
அருளுடன் தமியை ஆடினை ஐய!
தண்ணீர் வாய்த் தரும் செந் நிறச் சிதலை
அதவு உதிர் அரிசி அன்ன செந் தினை
நுண் பதம், தண் தேன், விளங்கனி, முயல்-தசை,
வெறிக் கூண் கவைஅடிக் கடுங் கால் மேதி
அன்புமகப் பிழைத்துக் கல்லறைப் பொழிந்த
வறள்பால், இன்ன எம்முறை உள அயின்று,
கார் உடல் அனுங்கிய பைங் கண் கறையடி
சென்னி தூக்கி நின்றன காட்டும்
நெடு மரை அதள் வேய் சில் இடக் குரம்பையில்,
மற்று-அதன் தோலில் உற்று, இருவிரும்
கண்படுத்து, இரவி கிறுமுன்
எண்பட நும் பதி ஏகுதல் கடனே!

100. ஆறு பார்த்து உற்ற அச்சக் கிளவி

வெறிக் குறுங் கதுப்பின் வெள் எயிற்று எயிற்றியர்,
செம் மணி சுழற்றித் தேன் இலக்கு எறிதர,
பெருக்கெடுத்து இழிதரும் வெள்ளப் பிரசக்
கான் யாறு உந்தும் கல்வரை நாட!
சொல் தவறு உவக்கும் பித்தினர் சேர் புலன்
சிறிது இடைத் தெருள்வதும் உடன்உடன் மருள்வதும்
ஆம் எனக் காட்டும் அணி இருள் மின்னலின்,

நிணம் புணர் புகர் வேல் இணங்கு துணையாக,
காமம் ஆறுள் கவர்தரும் வெகுளுநர்
படிறு உளம் கமழும் செறிதரு தீ உறழ்
கொள்ளி வாய்க் குணங்கு, உள்ளுதோறு இவறிய
மின்மினி உமிழும் துன் அலர் கள்ளியை,
'அன்னே!' என்று அணைதரும் அரை இருள் யாமத்து—
கடுஞ் சுடர் இரவி விடும் கதிர்த் தேரினை,
மூல நிசாசரர், மேல் நிலம் புடைத்து,
துணைக் கரம் பிடித்தெனத் தோற்றிடும் பொழில் சூழ்
கூடல்-பதி வரும்) குணப் பெருங் குன்றினன்
தாமரை பழித்த இரு சரண் அடையாக்
கோளினர் போலக் குறி பல குறித்தே,
ஐந்து அமர் கதுப்பினள் அமைத்தோள் நசைஇ,
தருவின் கிழவன் தான் என நிற்றி,
நின் உயிர்க்கு இன்னல் நேர்தர, திருவின்-
தன் உயிர்க்கு இன்னல் தவறு இல: ஆ! ஆ!
இரண்டு உயிர் தணப்பு என எனது கண் புணர, இக் .
கொடு வழி, இவ் வரவு, என்றும்
விடுவது நெடும் புகழ் அடுவேலோயே!

கல்லாடம் முற்றும்

கல்லாடத்துள் வரும் கதைக் குறிப்புக்கள்

1. அகத்தியர்: ஒரு முனிவர்; இவரைப் பற்றிப் பல கதைகள் நம் நாட்டின் பல பாகங்களிலும் வழங்குகின்றன. தேவர்களை வருத்திய விருத்திராசுரன் என்பவன், இந்திரனுடைய வைரப் படைக்குப் பயந்து கடலில் ஒளிந்திருந்த போது, அவனைப் பிடிப்பதற்காகக் கடல் நீரை வற்றச் செய்ய வேண்டுமெனத் தேவர்கள் கேட்டுக்கொண்டதற்கு இயைய, கடல் நீரைக் குடித்துக் கடலை வற்றச் செய்து, மீண்டும் நிறையச் செய்தவர். சிவபெருமானுக்கு உமையம்மையோடு திருமணம் நிகழ்ந்த காலத்தில், தேவர்கள் எல்லாரும் வட திசையில் ஒன்று சேர்ந்தமையால், அத் திசை தாழ்ந்து தென் திசை உயர்ந்தது; இந்த ஏற்றத் தாழ்வைச் சமன் செய்வதற்காகச் சிவபெருமான் அகத்தியரைத் தென் திசைக்குச் செல்லும்படி கட்டளையிட்டார்; அக் கட்டளையை மேற்கொண்டு தென் திசைக்கு வரும் வழியில், வானளாவி வழி தடுத்து நின்ற விந்த மலையைத் தணியச் செய்தார். இவருடைய கரகத்திலிருந்த நீரை, மூத்த பிள்ளையார், காக்கை வடிவில் சென்று, கவிழ்த்துவிட, அது 'காவிரி' என்னும் ஆறுகப் பெருகியது. இவர் சிவபெருமானிடத்தும், முருகனிடத்தும், சூரியனிடத்தும், தமிழ் மொழியைக் கற்ருர். பொதியமலையையும் பொருநையாற்றையும் தமக்கு உரிமையாகப் பெற்றவர். இராவணனைத் தென்னுட்டிலிருந்து வெளியேறச் செய்தார். முதற் சங்கத்திலும் இடைச் சங்கத்திலும் புலவராகத் திகழ்ந்தார். 'அகத்தியம்' என்ற ஒரு பெரிய தமிழ் இலக்கணத்தைத் தோற்றி, பன்னிரண்டு மாணவர்களுக்கு, சிறந்த தமிழ்ப் புலமையை உண்டாக்கியவர். இவர் செய்தனவாகச் சில நூல்கள் இக்காலத்தும் உலாவுகின்றனவெனினும், அவையெல்லாம் இவர் செய்தனவல்ல என்பது அறிஞர் துணிபு.

2. அகப்பொருள் அருளியது: முன்பு ஒரு காலத்தில், தமிழ் நூற் பரப்பில், அகப்பொருள் இலக்கணம் அருகியது; பாண்டியனும் சங்கப்புலவரும் வருந்தினுர்கள்; அப்பொழுது சிவபெருமான் ஒரு புலவராக வந்து, 'அன்பின் ஐந்திணை' என்று தொடங்கி, அறுபது சூத்திரங்களில் ஓர் அகப்பொருள் இலக்கண நூலை அமைத்துக் கொடுத்தார்; அந்த நூல், வேத வழக்கையும், உலக வழக்கையும், உள்ளத்தில் தோன்றும் கருத்துக்களையும், ஒரு வகையாகச் சேர்த்து, தமிழுக்கே உரிய ஐந்திணை இலக்கணத்துக்கு மாறுபடாமலும், வேண்டும் இடங்களில் வடமொழிப் புணர்ச்சி விதிகளை ஏற்றுக்கொண்டதாகவும் இருந்தது. தமிழ் முனிவராகிய அகத்தியனுரும், பாண்டியனும், நாற்பத்தொன்பது சங்கப்புலவர்களும், கடலிலிருந்த அமுது கரைக்கு வந்ததென மகிழ்ந்து தேறினுர்கள்.

3. அயன் தலையைக் கொய்தது: திருமாலுடைய உந்திக் கமலத்தில் தோன்றிப் படைப்புத் தொழிலைச் செய்துவரும் அயனுக்கு, ஆதியில், சிவபெருமானைப் போல் ஐந்து தலைகள் இருந்தன. ஒரு காலத்தில், அவன் ஆணவம் கொண்டு சிவபெருமானை வணங்காது நின்ருன். சிவபெருமானுடைய ஆணையால் வைரவக் கடவுள் அவனுடைய ஐந்தாவது தலையைத் தன் நகத்தால் கிள்ளிக் கொய்து, பலி கொள்ளும் திருவோடாகக் கையில் ஏந்தி, தேவர்களுடைய குருதியைப் பலியாகப் பெற்று, பிரமன் உள்ளிட்ட தேவர்களுடைய ஆணவத்தைப் போக்கினுர்.

4. அருச்சுனனுக்குப் பாசுபதம் அருளியது: பாரதப் போரில் வெற்றி பெறுவதற்காகத் தெய்வப் படைக் கலங்களைப் பெற வேண்டித் தவம் செய்து கொண்டிருந்த அருச்சுனன் முன்னிலையில் வேடன் வடிவில் சிவபெருமான் தோன்றி, ஒரே சமயத்தில் ஒரு பன்றியைத் தாமும் அருச்சுனனுமாக எய்து வீழ்த்தி, அதனுல் மாறுகொண்டு, இருவரும் ஒருவரோடொருவர் போர் செய்து, அருச்சுனன் வில்லால் அடித்த தழும்

பினை ஏற்று, பின்னர், தம் தெய்வக் காட்சியோடு அவனுக்குப் பாசுபதக் கணையையும் அம்பரூத் தூணியையும் அருளினர்.

5. இடைக்காடர்: இடைக்காடர் என்னும் சங்கப் புலவரின் இனிய செய்யுட்களைப் பாண்டியன் பாராட்டாது பராமுகமாக இருந்ததால், அப் புலவர் உள்ளம் உடைந்து, ஆலவாய் அண்ணலிடம் முறையிட்டுக் கொண்டு, மதுரையைவிட்டு அகன்று, வடபுறமாய் வைகையின் தென் கரையில் தங்கினர். ஆலவாய் அண்ணலும் ஏனைய சங்கப் புலவர்களும் இடைக்காடரிடம் பரிவு கொண்டு, மதுரையை விடுத்து இடைக் காடர் தங்கிய இடத்திற்கே சென்று தங்கி விட்டார்கள். இது கண்டு, தன் பிழைக்காக வருந்தி, பாண்டியன் ஆலவாய் அண்ணலையும் சங்கப் புலவர்களையும் வணங்கி, இடைக்காடருடன் எல்லோரையும் மதுரைக்கு அழைத்து வந்து, சிறப்புச் செய்தான்.

6. இந்திரன் பழி தீர்த்தது: இந்திர்ன் ஒரு காலத்தில், தான் இயற்றிய வேள்விக்குத் தொடர்புடையவனாக இருந்த விச்சுவவுருவனைக் கொன்றமையால், குரவனைக் கொன்ற பெரும் பழியால் பற்றப் பெற்றான். அப் பெரும் பழி எவ்வித முயற்சியாலும் அகலாது துன்புறுத்திக்கொண்டே வந்து, அவன் மதுரையை அடைந்த அளவிலேயே விலகுவதாயிற்று. இந்திரன் ஆலவாய் அண்ணலின் பேரருளை வியந்து, எட்டு யானைகளின் பிடரிகளின்மேல் அமையப் பெற்ற ஒரு பேரழகு வாய்ந்த விமானத்தைத் தேவருலகிலிருந்து கொணர்ந்து, சோமசுந்தரக் கடவுளுக்கு அமைத்து வழிபாடு செய்தான்.

7. இந்திரன் மலைகளின் சிறகை அரிந்தது: ஒரு காலத்தில் மலைகள் எல்லாம், சிறகு உடையனவாக இருந்து, மனம் போனபடி பறந்து சென்று, உலகுக்குப் பெரிய துன்பத்தை விளைவித்து வந்தன. அந்தத் துன்பத்தைப் போக்க வேண்டி, மலைகள் பறந்து நிலை பெயரா வண்ணம், அவற்றின் சிறகுகளை இந்திரன் அரிந்துவிட்டான். அப்போது இரத்தம் சிந்திய இடங்களில் பவளம் உண்டாயினவாம்.

8. இராவணன் கயிலையை எடுத்தது: ஒரு காலத்தில் இராவணன் கயிலை மலைக்குச் சென்று, தன் தோள்வலிமையை எண்ணி இறுமாந்து, அம் மலையை எடுக்க முயன்ற போது, அதன் முடியில் வீற்றிருந்த சிவபெருமான், தன் திருவடி விரல் ஒன்றால் அழுத்த, அம் மலையின் அடியில் நெரிபட்டு, பல காலம் கதறி அரற்றி, பின்னர், சாம கானம் பாடி, சிவபெருமானை மகிழ்வித்து, விடுதலை பெற்றான்.

9. உக்கிரபாண்டியன் கடலில் வேல் விட்டது: முருகப் பெருமான் தடாதகைப் பிராட்டியாரின் திருமகனாகத் தோன்றி, உக்கிரபாண்டியன் என்னும் பெயருடன் பாண்டிய நாட்டை ஆட்சி செய்து வரும் காலத்தில், இந்திரனுடைய சூழ்ச்சியால், கடல் பொங்கிக் கரை கடந்து, மதுரை மாநகரைச் சூழ்ந்து அழிக்க எழுந்தது; அப்போது சீற்றத்துடன் பொங்கிவந்த கடலின்மேல், உக்கிரன் வேலை எறியவே, வேல் நுனி படுவதற்கு முன்பேயே கடல் வற்றி வணங்கிப் பின் செல்வதாயிற்று.

10. உமை சிவபெருமான் கண்ணை மூடியது: ஒரு காலத்தில், விளையாட்டாக, உமையம்மையார் சிவபெருமானுடைய திருக் கண்களைத் தம் வளையலணிந்த கைகளால் மூடியதால், எல்லா உலகிலும் உள்ள எல்லா ஒளிகளும் மறைய, எங்கணும் இருள் மூடிற்று. அப்போது, உலக இருளைப் போக்க வேண்டி, திருவருளால் சிவ பெருமான் தம் மூன்றாவது கண்ணை நெற்றியில் தோற்றுவித்தார்.

11. கண்ணன் ஆடை கவர்ந்தது: கண்ணன் இளமையில் ஆயர்பாடியில் வளர்ந்தபொழுது, ஆயர் சிறுமியருடன் விளையாடியும், அச் சிறுமியர் நீராடும்போது கரையில் வைத்துச் செல்லும் அவர்களுடைய ஆடைகளைக் கவர்ந்தோடியும் மகிழ்ந்து வந்தான்.

12. கருங்குருவிக்கு அருள் செய்தது: முன்னைய தீவினையினால் காக்கைகளால் நலியப் பெற்று அஞ்சி வாழ்ந்த கருங்குருவி ஒன்று, மதுரையை அடைந்து, பொற்றாமரைக் குளத்தில் மூழ்கி, ஆலவாய் அண்ணலை வழிபட்டு, அவ் இறைவனால் மூன்று எழுத்தாலாய ஒரு மறை அறிவுறுத்தப் பெற்று, முறைப்படி ஓதி, தன் இனத்துடன் வலிமை பெற்றது.

13. கருப்பைக்கு அருளியது: திருமறைக் காட்டில், சிவபெருமான் எழுந்தருளியுள்ள திருக்கோயிலில், இரவில் எரிந்து கொண்டிருந்த திருவிளக்கு தூண்டுவார் இல்லாதபடியால் ஒளிகுன்றி நின்று விடக் கூடிய நிலைக்கு வந்தபோது, அவ் விளக்கில் உள்ள நெய்யை உண்ணுவதற்காக வந்த எலி ஒன்றால் விளக்கு தூண்டப்பெற்று ஒளி பெருகியதைக் கண்டு மகிழ்ந்த இறைவன், 'இந்த எலி பதின்மூன்று உலகமும் ஆளும் அரசனாகுக' என அருள, அந்த எலி 'மாவலிச் சக்கரவர்த்தி'யாகப் பிறந்து, பேரரசு புரிந்தது.

14. கல்லானைக்குக் கரும்பு அருத்தியது: பாண்டியன் ஒருவன் இறைவன் திருக்கோயிலை வணங்கச் சென்ற போது ஒரு சித்தரைக் கண்டு, அவருடைய ஆற்றலைச் சோதிக்க எண்ணி, தன் முன்னிருந்த கரும்பை அங்கிருந்த கல்லால் செய்த யானையிடம் கொடுத்து உண்ணச் செய்ய இயலுமோ எனக் கேட்டான்; அந்தச் சித்தர் உடனே அந்தக் கரும்பை உண்ணச் செய்ததோடு அவன் அணிந்திருந்த முத்து மாலையையும் பறித்து விழுங்கவும், உமிழவும் செய்து மறைந்தார்: அவர் சிவபெருமானே எனப் பாண்டியன் தெரிந்து, திருவருளை வணங்கி வாழ்த்தினான்.

15. காமனை எரித்தது: தேவர்கள் விரும்பிய வண்ணம் சிவபெருமான் மோன நிலையைக் கலைப்பதற்காக, காமன் சிவபெருமான் மீது மலர்க்கணைகளைத் தொடுத்தான். அப் பெருமான் ஒருசிறிது தம் நெற்றிக் கண்ணை விழிக்கவும், அக் கண்ணிலிருந்து வந்த அனலால் அவன் எரிந்து சாம்பர் ஆயினன்.

16. காரைக்கால் அம்மையார்: காரைக்கால் அம்மையாரின் செயற்கருஞ்செயலைக் கண்டு அஞ்சி, அவர் கணவன் புறக்கணிக்கவே, அம்மையார் கணவனுக்கென எடுத்த எழில் உடல் தனக்கு வேண்டுவதில்லை எனத் தம் எழில் எல்லாம் உகுத்துப் பேய் வடிவங் கொண்டு, சிவபெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் திருப்பதிகள்தோறும் சென்று வழிபட்டு, இறுதியாகத் திருவாலங்காட்டில் இறைவன் திருநடனத்தைக் கண்டு, பேரானந்தம் உற்று, என்றும் அத் திருநடனத்தையே காண வேண்டுமென்ற ஆராத காதலுடன் திருவருளில் கலந்தார்.

17. காலனை உதைத்தது: பதினாறு ஆண்டுகளே தம் வாழ்நாளின் எல்லையாகப் பெற்ற மார்க்கண்டேயர், சிவபெருமானை வழிபட்டு, தாம் காலனுக்கு அஞ்சவேண்டுவதில்லை என்ற வரத்தைப் பெற்றார். இவ் வரத்தை நோக்காது, முன் விதித்த வாழ்நாள் முடிவில், மார்க்கண்டேயர்மேல் பாசத்தை வீசிய எமனை, சிவபெருமான் உதைத்துத் தள்ளித் தம் அடியவர்க்கு நிலையான வாழ்வை அருளினார்.

18. கொக்கிறகு சூடியது: முன் ஒரு காலத்தில் ஓர் அசுரன் மிகுந்த ஆற்றலும் வலியும் உடையவனாகிக் கொக்குருவங் கொண்டு, வானவர்களுக்குப் பேரிடர் செய்து, இந்திரன், நான்முகன் முதலியோர் வசிக்கும் இடங்களை எல்லாம் அழித்து வந்தான். வானவர்கள் வேண்டச் சிவபெருமான் அக்கொக்கைக் கொன்று, அதன் இறகை வெற்றிக்கு அறிகுறியாக அணிந்து கொண்டார்.

19. கொடுமரக் கிராதன்: வில் தாங்கிய வேடன் என்னும் பொருள்படும் இச் சொல் கண்ணப்பரைக் குறிக்கும். கண்ணப்பர் வேடர் குலத்தினர்; காளத்திமலைக்கு அருகில் ஒருநாள் வேட்டைக்குச் சென்றிருந்தார்; அப்பொழுது தற்செயலாகக் காளத்திநாதர் திருவுருவை மலை உச்சியில் கண்டு, அவரிடம் ஈடுபாடு கொண்

டார்; மெய்யன்பினல் வழிபட்டார்; வழக்கமாக அங்குச் சிவகோசரியார் செய்து வந்த மறை விதி வழிபாடு ஏற்றது அன்று என்று எண்ணினுர். தமக்கு உவப்பான வற்றையே இறைவனுக்கும் உவப்பாக எண்ணிப் படைத்தார். சிவபெருமான் கண்ணிலிருந்து குருதி வரக்கண்டு, தம் கண்ணைப் பெயர்த்துச் சிவபெருமான் கண்ணில் வைத்து மகிழ்ந்தார்; ஆறு நாட்களில் திருவருளுக்கு இலக்கானுர்; அன்பின் எல்லை யாகப் போற்றப் பெறுபவர்; அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களுள் ஒருவர்.

20. சகரர்: காசியப முனிவர் வழித் தோன்றியவர்கள்; சகரனுடைய பிள்ளை கள்; அறுபதினுயிரவர்; தமது தந்தையின் யாகக் குதிரை இந்திரனுல் ஒளிக்கப் பெற்றது; அதனைத் தேடிக் கொண்டு வரப் பூமியைக் கல்லினுர்கள்; கல்லும்போது, அங்குள்ள கபில முனிவர் சாபத்துக்குள்ளாகிச் சாம்பராயினர்; இவர்கள் நற்கதி அடையும் பொருட்டே கங்கை பகீரதனுல் கொண்டு வரப் பெற்றது; இவர்களும் நற்கதியுற்றனர்; இவர்கள் கல்லிய இடமே சாகரம் (கடல்) எனப் பெற்றது.

21. சாக்கிய நாயனுர்: இவர் புத்த சமயத்தைச் சார்ந்தவராக இருந்தும் பேரின்பப் பேற்றை அருளவல்லது சிவலிங்க வழிபாடே எனத் தேர்ந்து, தன் சமயத் துப் புறத்தோற்றத்தை மாற்றிக் கொள்ளாமலேயே சிவலிங்க வழிபாடு செய்து வந்தார். கல்லையே மலராகக் கொண்டு, ஒரு நாளும் தவருமல். வழிபட்டு, சிவ பெருமான் திருவருளில் கலந்தார். சைவ நாயன்மார் அறுபத்து மூவருள் ஒருவராகப் போற்றப் பெறுபவர்.

22. சேரனுக்குத் திருமுகம் கொடுத்தது: மக்கள் முன்னிலையில் பாடி மகிழ் விக்காது, தன் இசை வன்மை அனைத்தையும் ஆலவாய் அண்ணலின் திருமுன்னரேயே பாடிக்காட்டுவது என்ற கொள்கையையுடைய பாணர் குல அடியார் ஒருவர், வறுமை யினுல் வருந்துவது கண்ட ஆலவாய் அண்ணல், அவ் அடியாருக்குப் பொருள் வழங்கு மாறு ''மதிமலிபுரிசை'' எனத் தொடங்கும் திருமுகச் செய்யுள் ஒன்று எழுதிப் பாண ரிடம் கொடுத்தனுப்ப, அத் திருமுகத்தைக் கண்ட சேர மன்னன் பேரானந்தம் உற்று, பாணருக்குப் பெருநிதி வழங்கி வர விடுத்தான்.

23. சோழனை மடுவில் விட்டியது: பாண்டியன் ஒருவன் தன் பொருளை எல் லாம் தெய்வத் திருப்பணிகளுக்கே செலவிட்டு, தன் நாட்டைக் காக்கும் படைகளைப் பெருக்காதிருந்தான். இவனது படைவலி இன்மையை உணர்ந்த சோழன் ஒருவன் பாண்டி நாட்டையும் தன் நாடாகச் செய்து கொள்ள வேண்டும் என்னும் விருப்பத் தால் மதுரை மாநகர்மீது படை எடுத்து வந்தான். அப் போரில் சோழனும் பாண்டி யனும் குதிரை மீதேறி நேருக்கு நேர் போர் செய்யும்பொழுது, பாண்டியன் குதி ரைக்கு முன் ஒரு வேடன் குதிரைமீதேறி வந்து, சோழனது குதிரை முகத்தில் ஒரு வேற்படையை எறிந்தான். சோழன் வெகுண்டு, வேடனைக் குதிரையோடும் பிடிப்ப தற்குத் தன் குதிரையைச் செலுத்தவே, வேடன் அஞ்சி ஓடுவான் போலப் புறங் கொடுத்து ஓடி, ஒரு நீர்நிலையில் தன் குதிரையோடும் இறங்கினுன். தொடர்ந்து வந்த சோழனும் அந் நீர்நிலையில் தன் குதிரையோடு இறங்கினுன். இறங்கிய சோழன் குதிரையோடு தானும் அம் மடுவிலேயே மடிந்தான். வேடனுக வந்த சிவபெருமான் காட்டில் மறைந்தருளினுர்.

24. தக்கன் வேள்வி: சிவபெருமானைப் புறக்கணித்துத் தக்கன் ஒரு வேள்வி தொடங்கினுன். அதற்கு எல்லாத் தேவர்களும் வந்திருந்தார்கள். சிவபெருமான் சினம் கொண்டார்; அவர் நெற்றிக் கண்ணிலிருந்து வீரபத்திரக் கடவுள் தோன்றி, தக்கன் வேள்விக்குச் சென்றுர். அங்கிருந்த திருமாலை மார்பில் அடித்தார்; அவர் கீழே விழுந்தார். மற்றத் தேவர்கள் எல்லாம் ஓடினுர்கள். சந்திரனைக் காலால் தேய்த்தார். சூரியன் பற்களைத் தகர்த்தார். பகன் என்னும் ஆதித்தன் கண்ணைப் பறித்தார்; அக்கினியின் கையை வெட்டினுர்; நாமகளின் மூக்கை அரிந்தார்;

பிரமன் விழுந்தான்; தக்கன், எச்சன், முதலியவர்கள் தலையை வெட்டினார்; இந்திரன் குயில் உருவம் கொண்டு ஓடினான்; மற்றத் தேவரெல்லாம் பலவாறு புண்பட்டு ஓடினர். பின்னர், தக்கன் இழந்த தலைக்காக ஆட்டுத்தலையை வைத்து அவனை உயிர்ப்பித்தருளினார்.

25. தடாதகைப் பிராட்டியார் திருமணம்: தென் நாடு செய்த தவத்தால் உமாதேவியார் பாண்டியர் குலத்தில் பிறந்து, தடாதகை என்னும் பெயர் தாங்கி, கன்னி நாட்டு அரசியாகத் திகழ்ந்து, தன் வீரத்தால் உலகம் எல்லாம் வென்று, கயிலைக்குச் சென்று, சிவகணங்களை எல்லாம் வென்று, சிவபெருமானோடு நேரில் போருக்கெழுந்த சமயத்தில், தன் நிலைமையும் தலைவன் நிலைமையும் உணர்ந்து, கன்னி நாடு திரும்பி வந்து, சிவபெருமானை மணந்து, தன் ஆட்சியை அவரிடம் ஒப்பு வித்தார். உக்கிரப்பெருவழுதி என்னும் பெயருடன் கூடிய முருகப் பெருமானைப் பிள்ளையாகப் பெற்றார். பின்னர் பாண்டி நாட்டு அரசுரிமையை மகனிடம் ஒப்பு வித்து, பெருமானும் பிராட்டியும் திருவாலவாய்த் திருக்கோயிலுள் மறைந்தனர்.

26. தயரதன் மகன்: திருமால் தயரதன் மகனாகத் தோன்றி, விசுவாமித்திரன் வேள்வியை முற்றுவித்து, கௌதமர் சாபத்தால் கல்லான அகலிகைக்கு விடுதலை அளித்து, மிதிலையில் வில் முறித்து, அம் மிதிலை மன்னன் மகளை மணந்து, பரசுராமன் வலியை அடக்கி, சிற்றன்னை விருப்பால் தானும் சீதையும் தம்பியுமாகக் காடு சென்று, குகன் நதியைக் கடத்துவிக்க அப்பாற் சென்று, வனத்தில் எதிர்ந்த கரன், மாரீசன், முதலிய அரக்கர் உயிர்களைப் போக்கி, அங்கு மாயத்தால் இராவணன் தன் மனைவியைக் கவர்ந்து செல்ல, தம்பியும் தானும் தேடிச் செல்லும் வழியில், சடாயுவுக்கு உத்தரக் கிரியைகள் செய்து, சூரிய புத்திரனாகிய சுக்கிரீவனோடு நட்புக் கொண்டு, ஏழு மரா மரத்திற்கும், வாலிக்கும், கடலுக்கும், ஒவ்வோர் அம்பு தொடுத்து, கடலை அடைத்து, இலங்கை சென்று, இராவணனை அடியோடு வீழ்த்தி, மனைவியை மீட்டு, அயோத்தி வந்து, அரசு புரிந்திருந்து, பின் தன்னடிச் சோதிக்கு எழுந்தருளினார்.

27. தருமிக்குப் பொற்கிழி அளித்தது: பாண்டியன் ஒருவன், தன் உள்ளக் கருத்தினை விளக்கி எழுதும் கவிக்குப் பெரும் பரிசு அளிப்பதாகச் சங்கப் புலவரிடம் கூறி, ஒரு பொன் முடிப்பைப் பரிசுப் பொருளாகச் சங்க மண்டபத்தில் வைத்தான்; அவன் உள்ளக்கருத்து எது என்பது தெரியாது புலவர்கள் எல்லோரும் மயங்கினார்கள். அப்பொழுது வறுமையால் வாடிய தருமி என்பானுக்குக் 'கொங்கு தேர் வாழ்க்கை' எனத் தொடங்கும் ஒரு செய்யுளைக் கொடுத்து, அதன் வழி அவன் பரிசு பெற்று வறுமை நீங்குமாறு இறைவன் அருள் செய்தார். புலவரெல்லாம் ஒப்ப மகிழ்ந்து அச் செய்யுளை ஏற்புடைத்தெனக் கூறினார்கள். ஆனால் நக்கீரன் அச் செய்யுள் பொருட் குற்றமுடையதெனக் கூறி, சிவபெருமான் நெற்றிக்கண்ணுக்கும் அஞ்சாது சாதித்தான்.

28. தாருகாவன முனிவர்களின் வேள்வி: தாருகாவனத்திலிருந்த முனிவர்களும் அவர்களுடைய பெண்டிரும் தெய்வ உணர்ச்சி வேண்டுவதில்லை என்றும், சில நெறிகளையும் கடமைகளையும் மேற்கொண்டு வாழ்வதே போதுமானதென்றும், வாழ்ந்து வந்தார்கள். தெய்வ உணர்ச்சியில்லாத நெறிமுறைகள் நிலையற்றன என்பதை அவர்கட்கு அறிவுறுத்த வேண்டி, சிவபெருமான் பிச்சைத் தேவர் கோலங்கொண்டு, அழகிய வடிவில் அவ்விடம் சென்று ஐயம் ஏற்றார். அவருடைய வடிவழகைக்கண்ட முனிவரின் பெண்டிர் தங்கள் நிலையினின்றும் கலங்கினர். அதுகண்ட முனிவர்கள் சிவபெருமானை எதிர்த்து, ஒரு தீய வேள்வியைத் தொடங்கினர். அவ்வேள்வியினின்றும் தோன்றிய புலி, சூலம், மான், பாம்பு, பூதப்படை, வெண்தலை, உடுக்கை, முதலியவைகளை ஒவ்வொன்றாகச் சிவபெருமானைக் கொல்லுமாறு ஏவினர். அவ்வாறே அவை சென்று ஆற்றல் இல்லாதனவாகிச் சிவபெருமானுக்கு ஆடையாய், அணியாய்,

கருவியாய், ஆளாய் அடைக்கலம் புகுந்தன. இறுதியாக அவ் வேள்வியில் தோன்றிய முயலகனையும், வேள்வித் தீயையும் ஏவினார்கள். முயலகன் திருவடியில் அமர்ந்தான். வேள்வித் தீ ஒரு திருக் கையில் அமர்ந்தது. முனிவர்களும் நல்லறிவு பெற்று, சிவபெருமானை வணங்கினார்கள்.

29. திருப்பாற்கடல் கடைந்தது: தேவர்களும் அசுரர்களும் மந்தரமலையை மத்தாகவும், வாசுகி என்னும் பாம்பைத் தாம்பாகவும் கொண்டு, திருப்பாற்கடலைக் கடைந்தார்கள். மந்தரமலை நிலையாமல் இருந்தபடியால், திருமால் ஆமை உருக் கொண்டு, அதைத் தாங்கியும், ஒரு கையால் அசையாமல் அழுத்தியும், நிலைபெறச் செய்தார். கடையும்போது தோன்றிய கொடிய விஷத்தைக் கண்டு, தேவரெல்லாம் அஞ்சினார்கள். சிவபெருமான் அந்த விஷத்தை உண்டு, கண்டத்தில் இருத்தி, நீலகண்டனாகித் தேவர்கள் எல்லாம் மடியாமல் காப்பாற்றினார். பின்னர், திருப் பாற்கடலிலிருந்து, திருமகள், இந்திராணி, சந்திரன், உச்சைச்சிரவம் என்னும் குதிரை, ஐராவதம், கௌத்துவமணி, ஐந்தருக்கள், காமதேனு, தன்வந்திரி, வாருணி, தேவமாதர், அமுதகலசம், பிறந்தன. திருமகளையும் கௌத்துவமணி யையும் திருமாலும், காமதேனுவை முனிவர்களும், வாருணியை அசுரரும், மற்ற வற்றை இந்திரனும் எடுத்துக் கொண்டார்கள். திருமால் மாயத்தால் அசுரர்களை ஏமாற்றி, தேவர்களுக்கே அமுதத்தைப் பங்கிட்டுக் கொடுத்து, அவர்களை இறப்பில் லாத அமரர்களாக்கினார்.

30. திருமால் பாம்பின் வாயைக் கீண்டது: கண்ணன், கஞ்சன் ஏவலால், தன்னை விழுங்குவதற்காக மலைப்பாம்பு வடிவத்துடன் பிருந்தாவனத்துக்கு வந்த பகாசுரன் தம்பியாகிய அகாசுரனை வாயைக் கிழித்துக் கொன்றான்.

31. திருமாலுக்கு ஆழி அருளியது: சலந்தரனைத் தடிந்த ஆழிப்படையைப் பெறுவதற்காக, திருமால் சிவபெருமானை ஆயிரம் தாமரை மலர்கொண்டு வழிபட்டு வந்தார். ஒரு நாள் ஒரு மலர் குறையவே, குறைந்த மலருக்குத் தம் கண்ணையே ஈடு செய்து இடந்து சாத்தினார்; அவருடைய வழிபாட்டின் சிறப்பைக் கண்டு, சிவ பெருமான் ஆழிப்படையை அருளினார்.

32. தூணம் ஈன்ற குழவி: இரணியன் என்னும் ஓர் அரக்கன், 'திருமாலின் பெயர்கூடத் தன் ஆட்சியில் வழங்கக் கூடாது' என்று கட்டளையிட்டான். ஆனால், அவன் மகனாகிய பிரகலாதன் திருமாலுக்கு வழிபாடு செய்பவனாகவும், அவர் பெய ரையே இடைவிடாது கூறுபவனாகவும், தோன்றினான். அதற்காகத் தன் மகனை இரணியன் பலவாறு துன்புறுத்திக் கொல்ல முயன்றான்; முடிவாக, 'நீ வணங்கும் திருமால் யாண்டையன்?' என வினவினான். மைந்தன் 'யாண்டும் உளன்' எனக் கூற, தந்தை வெகுண்டு, 'முன் நின்ற தூணத்திலும் உளனோ?' எனக் கூறி, தூணைத் தன் கையால் அடிக்க, திருமால் அங்கிருந்து நரசிங்க உருவத்தில் வெளித்தோன்றி, இரணி யனைக் கிழித்துக் கொன்றார்.

33. நக்கீரன் பனுவல் கேட்டது: சிவபெருமான் நெற்றிக் கண்ணின் வெப்பத் தைத் தாங்கவியலாது, நக்கீரன் பொற்றாமரைக் குளத்தில் விழுந்து, தான் சிவபெரு மானிடம் மாறுகொண்டு வாதாடியது தவறு என உணர்ந்து, சிவபெருமான்மீது பாடிய செய்யுட்களை, மற்றச் சங்கப் புலவர்களால் அறிந்து, சிவபெருமான் பொற்றா மரைக் குளத்தில் நக்கீரனுக்குக் காட்சி கொடுத்து, அவன் பாடிய திருமுறைச் செய் யுட்களையும் கேட்டு, தம் திருக்கைகளால், கீரனைக் கரையேற்றி அருள் செய்தார்.

34. நரி பரியாக்கியது: சிவபெருமான் நரியைப் பரியாக்க வல்லவர் என்பதும், அவ்வாறே செய்கின்றார் என்பதும், இறைவனுடைய செயற்கருஞ் செயலை மக்களுக் குத் தெரிவிக்கும் கருத்துடன் வேதகாலம் முதல் நம் நாட்டில் வழங்கி வருகின்றன. இங்கு, அச் செய்தி மாணிக்கவாசகருக்காகச் சிவபெருமான் நரியைப் பரியாக்கினார் என்று உருவகச் சுவைபடக் கதையாக வழங்குவதாயிற்று.

35. நால்வர்க்கு அருளியது: மெய்ப் பொருள் காண விரும்பிய சநகர், சநந்தனர், சநாதனர், சநற்குமாரர் என்னும் நான்கு முனிவர்களுக்கும், சிவபெருமான் தென்முகக் கடவுளாகக் கல்லால நிழலில் அமர்ந்து, சரியை, கிரியை, யோகம், என்னும் முதல் மூன்று பகுதிகளையும் உபதேசம் செய்து, நான்காவதாகிய ஞானத்தை, இருந்தபடி இருந்து, மோனமுத்திரையினால் அருளிச் செய்தார்.

36. பகிரதன்: கபில முனிவரின் சாபத்தால் நீருகிக் கிடந்த சகரர்கள் நற்கதி பெற வேண்டி, வானுலகத்திலிருந்து கங்கையைத் தன்னுடைய சொல்லுதற்கரிய தவ முயற்சியால், நிலவுலகிற்குக் கொண்டு வந்து, மடிந்தார் சாம்பரைத் தூய்மை ஆக்கி, அவர்கள் வீடுபெறுமாறு செய்தவன். இவன் சகரர் மரபில் தோன்றியவன்.

37. பசுக்காவலர்: அருக சமயத்தைச் சார்ந்தவரான கருநடரின் எழுச்சியால் மதுரை முற்றுகை செய்யப் பெற்றது; அதனால் இறைவன் வழிபாடுகள் தடையுற்றன; அக்காலத்தில் தாம் வழக்கமாகச் செய்து வந்த சந்தனக் காப்புப் பணியைத் தம் முழங்கையையே சந்தனக் கட்டையாக வைத்து, அரைத்துத் தம் தொண்டினைச் செய்து வந்தார். ஆருகதர் ஆதிக்கம் ஒழிந்தபின், ஆலவாய் அண்ணல் அருளால், மணிமுடி கொள்ளாது சடைமுடி கொண்டு, மணிக்கலன் அணியாது உருத்திராக்கம் அணிந்து, நறுங்கலவை பூசாது திருநீறு அணிந்து, பாண்டி நாட்டை ஆண்டு வந்தார்; இவரே அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களில் ஒருவராய 'மும்மையால் உலகாண்ட மூர்த்தி' என்னும் பெரியார்.

38. பதஞ்சலி: மதுரையில் இறைவனது திருமணம் காணச் சென்ற பதஞ்சலி முனிவர், இறைவனது தில்லையம்பலத் திருக்கூத்தைக் கண்டு வணங்கியே உண்ணும் நியமம் உடையவராகையால், திருமண விருந்தில் உண்ணுது விடைபெற்றுர். சிவ பெருமான் அவருக்காக வேண்டித் தில்லையில் ஆடும் திருக்கூத்தை வெள்ளியம்பலத்தில் ஆடித் திருவருள் செய்தார். இறைவன் திருநடக் காட்சியில் என்றும் திளைத்து இன்புறும் இயல்பினராய வியாக்கிரபாதர் என்னும் முனிவரையும் இவருடன் இணைத்துப் பதஞ்சலி வியாக்கிரபாதர் என்று வழங்குவது மரபு.

39. பன்றிக் குட்டியைப் படைத் தலைவராக்கியது: தவம் செய்துகொண்டிருந்த ஒரு முனிவனிடம் குறும்பு செய்த பன்னிரண்டு இளைஞர்கள் அம் முனிவனது சுடுமொழியால், காட்டில் பன்றிக் குட்டிகளாகப் பிறந்தார்கள். தாய்ப்பன்றி அம்பு பட்டு இறந்தது. இந்தக் குட்டிகள் தவித்தன. சிவபெருமான் அவைகளுக்கு இரங்கி, தாம் பன்றி உருவில் வந்து, பால் கொடுத்துக் காப்பாற்றினுர். இறைவன் திருவருளுக்கு இலக்காகிய இந்த ஏனக் குருளைகள் நல்லுணர்வும், தொல்லறிவும் வரப் பெற்று, பிற்காலத்தில், பாண்டியன் படைத் தலைவராயின.

40. பன்றியும் பறவையும்: ஒரு காலத்தில் நான்முகன் தானே பெரியவன் என்று செருக்கடைந்து, திருமாலிடம் கூற, திருமால் தானே பெரியவன் என்று கூற, இருவர்க்கும் போர் நிகழ்ந்தது. அப்பொழுது ஒளிவடிவமான பெரிய தோற்றம் ஒன்று அவர்கள் முன் தோன்றியது. இருவரும் தம் போரை நிறுத்திக்கொண்டு தம் முன் தோன்றிய ஒளிப்பிழம்பு இன்னதென ஆராய வேண்டி, திருமால் பன்றி உருவங்கொண்டு அடியின் முடிவாய எல்லை நோக்கியும், நான்முகன் அன்னத்தின் உருக்கொண்டு முடிநோக்கியும், புறப்பட்டார்கள். பல ஊழிகள் முயன்றும் காண முடியாதவர்களாய்க் களைத்து, முன் நின்ற தோற்றம் சிவபெருமானே என்பதை உணர்ந்து, திருஐந்தெழுத்தை முறையாகப் பல காலம் ஓதினர். இறைவன் அந்த அனற்பிழம்பினின்றும் வெளிப்பட்டுக் காட்சி கொடுத்து மறைந்தான்.

41. பாண்டவர் தூது: பாண்டவர்கள், துரியோதனனால் மதிக்கப் பெற்ற சகுனியின் சூழ்ச்சியால் சூதாடி, வளப்பமுள்ள தங்கள் குருநாட்டைத் தோற்று, காட்டில் தங்கியிருந்து, பின்னர், அதனைப் பெற வேண்டிக் கண்ணனைத் துரியோதனன் பால் தூது விடுத்தனர். அதனால், திருமாலுடைய அவதாரமாகிய கண்ணனுக்குப் 'பாண்டவர் தூதன்' என்ற பெயராயிற்று.

42. பாண்டியன் மேகங்களைச் சிறையிலிட்டது: இந்திரனுக்கும் பாண்டியனுக்கும் ஏற்பட்ட பகைமையினால், மேகங்கட்குத் தலைவனான இந்திரன் அவை பாண்டி நாட்டில் மழை பொழியாவண்ணம் கட்டளையிட்டான். சேர, சோழ நாடுகள் மழை பெய்து செழிப்புற்றோங்க, பாண்டியநாடு மழையின்றி வற்கடம் (பஞ்சம்) மிகுவதாயிற்று. ஒரு நாள் பாண்டியன் வேட்டைக்குச் சென்றிருந்தபோது பொதிய மலையில், புட்கலாவர்த்தம், சங்கரித்தம், துரோணம், காளமுகி, ஆகிய மேகங்கள் நான்கையும் விலங்கிட்டு, மதுரைக்குக் கொண்டு வந்து சிறை செய்தான்.

43. புலி முலை புல்வாய்க்கு அருளியது: ஒரு கடப்பங் காட்டில் தனித்து வாழ்ந்து வந்த பெண்மான் ஒன்று தன் கன்றை ஒரு புதரில் மறைத்து வைத்து, நீர் பருகும் போது, வேடன் அம்பால் மாண்டது. தாயை இழந்த மான்கன்றுக்குச் சிவபெருமான் அருளால் அங்கிருந்த ஒரு பெண்புலி பால் கொடுத்து வளர்த்தது.

44. பொற்கைப் பாண்டியன்: பாண்டிய மன்னன் ஒருவன் ஓரிரவு நகர் சோதனை செய்யும்பொழுது, ஓர் அந்தணப் பெண் தனியாக வாழும் இல்லில் ஆண் பிள்ளைக் குரல் கேட்பதறிந்து, ஐயுற்றுக் கதவைத் தட்டினான். கங்கைக்கு நீராடச் சென்றிருந்த அந்தணன், அப்பொழுதுதான் திரும்பி வந்து மனைவியோடு பேசிக் கொண்டிருந்தான். தட்டியது கேட்டு அந்தணன் ஐயுற, இவ்வாறு அந்தணனுக்கு ஐயுறவு நேர்ந்தது தன் அறியாமையே என்று, அக் குறைக்கு முறை செய்ய வேண்டி, கதவு தட்டிய தன் கையைத் தானே வெட்டி எறிந்தான். வெட்டுப்பட்ட அவனது கைக்கு மாறாக, அந்த இடத்தில், இறைவன் அருளால், பொன்னிறக் கையொன்று மீண்டும் வளர்ந்து தோன்றி, அவனது செங்கோலின் சிறப்பை வெளிப்படுத்தி நின்றது. அதுமுதலாக உலகம் அவனைப் பொற்கைப் பாண்டியன் எனப் புகழலாயிற்று.

45. மண் சுமந்தது: வையை நதியில் வெள்ளம் பெருகி, மதுரையை அடுத்து வந்தது. அரசன் ஆணையால் குடிமக்கள் எல்லாரும் கரையைப் பங்கிட்டு, அணையிட்டார்கள். வந்தி என்னும் கிழவிக்கு ஆள் இல்லாமையால், அவள் கூலிக்கு ஆள் தேடினாள். அப்பொழுது அவள் விற்கும் பிட்டையே கூலியாக ஏற்றுக் கொண்டு, கரையிடுவதாக ஒரு கூலி ஆள் கிடைத்தான்; ஆனால் மற்றையார் பங்கெல்லாம் அடைபடவும், வந்தியின் பங்கு மட்டும் அடைபடாதிருந்தது. அவள் அனுப்பிய ஆள் ஆடுவதும் பாடுவதும் பிட்டு உண்பதும் ஆக இருக்கின்றானே அல்லாமல், வேலை செய்யவில்லை என்பதைக் கேட்ட பாண்டிய மன்னன், அந்தக் கூலி ஆளை வெகுண்டு, முதுகில் அடித்தான். அந்த அடி எல்லா உலகிலும் எல்லார் மேலும் பட்டது; வெள்ளமும் வடிந்தது; கூலிஆளும் மறைந்தான். இது இறைவன் திருவிளையாடல் என்பதை யாவரும் உணர்ந்தனர்.

46. மத்தியந்தனன்: வியாக்கிரபாத முனிவரின் தந்தை. இவருடைய கட்டளையால் தில்லையில் வந்து தவம் புரிந்து, வியாக்கிரபாதர் நற்பேறு பெற்றார். இவரது வரலாற்றைக் கோயிற்புராணத்தில் வியாக்கிரபாதச் சருக்கத்திலே விரிவாகக் காணலாம்.

47. மதுரை ஆலவாய் ஆனமை: பிரளயத்தின் பின்னர் மதுரை மாநகரை நிர்மாணிக்கக் கருதிய பாண்டியன் ஒருவன், புது நகரின் எல்லையை அளவிட்டுக் காட்டவேண்டும் என்று இறைவனிடம் வேண்டிக் கொண்டான். இறைவன் ஒரு சித்தரது வடிவில் தோன்றி, தான் அணிந்திருந்த பாம்புகளில் ஒன்றை எல்லையைக்

குறிக்கும்படி பணித்தார். இவர் கட்டளைப்படி பாம்பும் நகரைச் சுற்றிலும் வளைந்து கிடந்து எல்லையைக் குறித்துக் காட்டியது. பாம்பு எல்லை குறித்தமையால் மதுரைக்கு ஆலவாய் என்ற ஒரு பெயரும் பின்னர் வழங்குவதாயிற்று.

48. மரக்கால் ஆடியது: உலகத்துக்குத் துன்பம் இழைக்க வேண்டிப் பாம்பு தேள் முதலிய நச்சுப் பூச்சிகளின் உருவெடுத்துப் பெருகிய அவுணர்களை இறைவி மரத்தாற் செய்த கால்களின் மேல் ஏறி நின்று கூத்தாடி உழக்கி அழித்தாள். இவ்வாறு ஆடிய கூத்திற்கு 'மரக்கால் கூத்து' என்பது பெயர்.

49. மாணிக்கம் விற்றது: வீரபாண்டிய மன்னன் வேட்டைக்குச் சென்ற காலத்து, புலியால் தாக்குண்டு இறந்தான். அவன் மகனாகிய இளவரசனுக்கு உரிய முடி, கலன்கள், முதலியவற்றைத் தாயாதிகள் கவர்ந்து, வேறு தேசம் சென்றனர். இதனால் இளவரசனுக்கு முடி சூட்ட வேறு கிரீடம் செய்ய வேண்டியதாயிற்று. அமைச்சர்கள் பெருங் கவலையுடன் அரசிளங் குமரனையும் உடன்கொண்டு, ஆலவாய்ப் பெருமான் கோயிலுக்குச் செல்ல, கோபுர வாயிலில் இறைவனே வணிகனாய் வந்து, மன்னனுக்கு வேண்டும் மாணிக்கம் கொண்டு வந்து விற்று, 'இந்த மணிகளால் முடிசெய்து சூட்டி, இவ்வரசனை அபிடேக பாண்டியன் என வழங்குக' என்று அருளினார். வணிகனுக்கு உரிய பொருளைக் கொடுக்க முற்படும்பொழுது வணிகனாய் வந்த பெருமான் மறைந்தருளினார். அரசிளங்குமரனும் அமைச்சர் முதலியோரும் பெருமானுடைய கருணையை வியந்து போற்றினர்.

50. மாமனாக வந்தது: ஒரு வணிகன் தன் மருமகனைப் பிள்ளையாகக் கொண்டு, தன் செல்வம் முழுவதையும் அவனுக்கே கொடுத்து, வடநாடு சென்று மறைந்தான். அப் பொருளைக் கவர வேண்டி அவன் தாயத்தார் வழக்குத் தொடுத்தனர். துணை ஒன்றும் இல்லாத அம் மருமகன் ஆலவாய் அண்ணலிடம் முறையிட, அப் பெருமானே அவனுடைய மாமனாக எழுந்தருளி, வழக்கைத் தீர்த்துப் பெற்ற பொருளை நிலைநிறுத்தினார்.

51. மாமியாடக் கடல் அழைத்தது: தடாதகைப் பிராட்டியார், தன் தாய் காஞ்சனமாலை கடலாட விழைந்ததை நிறைவேற்ற எண்ணி, ஆலவாய் அண்ணல்பால் தெரிவித்தாள். இறைவனும் அம்மை விருப்பத்திற்கு இணங்கிக் கடலை மதுரையிலே வரவழைத்தருளினார்.

52. மார்க்கண்டர்: 17ஆவது கதை பார்க்க.

53. மாறி ஆடியது: பல கலைகளிலும் வல்லவனாக இருந்த பாண்டியன் ஒருவன் நாட்டியக் கலையிலும் வல்லவனாக வேண்டும் என்ற நோக்கத்தோடு பயின்றபோது, பயிற்சியால் உடலுக்குளதாம் அயர்ச்சியைத் தானே நேரில் கண்டு, எப்பொழுதும் கால்கள் மாறாது ஒரே வண்ணமாக ஆடுகின்ற வெள்ளி அம்பலக்கூத்தன் மேல் பரிவு கொண்டு, கால்மாறி ஆட வேண்டும் என்று வேண்டிக்கொண்டதற்கு இரங்கி, வெள்ளியம்பலக்கூத்தன் அவ்வாறே செய்தருளினான்.

54. முப்புரம் எரித்தது: வானத்தில் பறக்கும் வலிமை பெற்ற பொன்,வெள்ளி இரும்புக் கோட்டைகளைக் கொண்டு, மூன்று அரக்கர்கள், தேவர்களைத் துன்புறுத்தி வந்தார்கள். தேவர்கள் எல்லாம் தேராகவும் படைக்கலமாகவும் மாறி, சிவபெருமானைத் தேரில் ஏற்றிக்கொண்டு, அவ்வசுரர்களோடு போருக்குப் புறப்பட்டனர். சிவபெருமான், தேவர்களுடைய துணையை வேண்டாமலே, நகைத்து அம் முப்புரங்களையும் எரித்தார்.

55. முருகன்: குறிஞ்சிநிலத் தெய்வம்; சிவபெருமானுடைய இளைய பிள்ளை; சரவணப் பொய்கையில், கார்த்திகையாகிய ஆறு தாயர்களால் வளர்க்கப்பெற்றவர்; நாரதன் வேள்வியில் தோன்றிய ஆட்டுக்கிடாயை அடக்கி, வாகனமாகக் கொண்டு

விளையாடியவர்; பிரணவத்தின் பொருளைத் தந்தைக்கு உபதேசித்தவர்; பிரமனைக் குட்டிச் சிறையிலிட்டு, பின் தேவர்கள் வேண்ட விடுதலை செய்தவர்; நேரிமலையைத் தணித்தவர்; அகத்தியருக்குத் தமிழ் அறிவுறுத்தியவர்; உமாதேவியாரிடமிருந்து வேற்படையைப் பெற்றவர்; தேவர்களுக்கு இடுக்கண் செய்த சூரபதுமனை வென்று, தலைகீழ் நிற்கும் ஒரு மாமரமாக அவன் உருவெடுத்துக் கடலில் மறைந்தபோது, கடல் வற்ற வேல் விடுத்து, மாமரத்தை இரு துண்டமாக வெட்டிச் சாய்க்க, ஒரு துண்டு மயிலாகவும் மற்றொன்று சேவலாகவும் வந்து போர் செய்ய, அவற்றை அடக்கி, முறையே வாகனமாகவும் கொடியாகவும் கொண்டவர்; இந்திரன் மகளாகிய தேவ யானையையும், குறிஞ்சி நிலமகளாகிய வள்ளியம்மையாரையும் மணந்து, அடியவர் வேண்டும் இடங்களில் அமர்ந்து அருள் செய்பவர்; தென் நாடும், தமிழ் மொழியும் ஏற்றமடைய வேண்டி, பாண்டியர் குடியிலும் மதுரை மணிவணிகர் குடியிலும் தோன்றி, நாடாண்டும் தமிழாய்ந்தும், அருள் செய்தவர்.

56. யானைமுகக் கடவுள்: சிவபெருமானின் மூத்த பிள்ளையார்; களிறும் பிடியு மாக எழுதியிருந்த ஓவியத்தில் இறைவன், இறைவியுடைய திருக்கண் பட, அங்கி ருந்து யானை முகத்துடன் தோன்றியவர்; தேவர்களுக்கு இன்னல் விளைத்து வந்த யானைமுக அசுரனைத் தம் கொம்பால் எறிந்து கொன்று, தம் பெருமூச்சினால் அவ னுடைய படையையும் கிளையையும் வேரறுத்து, வானவர்கள் துன்பத்தைத் தீர்த்த வர்; சிவபெருமான் தன் இரு பிள்ளைகளுள் உலகத்தை வலம் செய்து முதலில் வருபவருக்கு ஒரு மாங்கனி அளிப்பதாகக் கூற, இறைவனல்லாது ஞாலமில்லையாகை யால் இறைவனே உலகம் என்று கண்டு, இறைவன் இறைவி திருவுருவங்களை வலம் வந்து வணங்கி, மாங்கனியைப் பெற்றவர்; இந்திரன் வேண்ட, அகத்தியரது கமண் டலத்திலிருந்த நீரைக் காகமாகச் சென்று கவிழ்த்து, காவிரியாகப் பெருகச் செய்த வர். தம்மை வழிபடும் அடியவர்களது துன்பத்தைப் போக்கி, இன்பத்தைத் தந்து வாழ்விப்பவர்.

57. வடுகக் கடவுள்: இவர்க்கு வைரவக் கடவுள் என்பது மற்றொரு பெயர். ஐந்து முகங்களோடு இருந்த பிரமனது அகந்தையைச் சிவபெருமான் ஏவலால் அடக்கி, ஐந்தாவது தலையை நகத்தால் கிள்ளி, பலியேற்கும் கலனாகக் கையில் ஏந்தி, தேவர் களுடைய குருதியைப் பலியாக ஏற்று, அவர்கள் இறுமாப்பையும் அடக்கித் தூய் மைப்படுத்தியவர்; வைரவ புவனத்துக்கு அதிபராக இருந்து மக்களுக்குத் துன்பத் தைப் போக்கி இன்பந் தருபவர். நீல நிறமுடையவர்; சிவபெருமானுக்கு உள்ள அடையாளங்களும் படைக்கலங்களும் பெரும்பாலும் இவர்க்கும் உண்டு. வேதங் கள் நாய் உருக்கொண்டு வாகனமாக இவர்க்கு அமைந்தன. பிள்ளை என்றும், மகன் என்றும் இவரைக் கூறுவதுண்டு.

58. வந்தியாளாக வந்தது: 45 ஆவது கதை பார்க்க.

59: வலை வீசியது: சிவபெருமானது சுடு மொழியால், உமைஅம்மையார், பாண்டி நாட்டில் ஒரு வலைஞன் மகளாகவும், தென் கடலில் நந்திதேவர் ஒரு சுரு மீனாகவும் பிறந்தனர். வலைஞர் குலத்து இளைஞன் உருவில் சிவபெருமான் எழுந் தருளி, சுறுமீனாகத் திரிந்த நந்திதேவரைப் பிடித்தும், அவர் சுமந்திருந்த ஆகமங்களை வாங்கியும், வலைஞர் மகளாக வளர்ந்த உமையம்மையாரை மணந்தும், திருவருள் செய்தார்.

60. வழுதியாகி முழுதுலகு அளித்தது: சிவபெருமான் தடாதகைப் பிராட்டி யாரை மணந்து, பாண்டி நாட்டில் அரசு செலுத்தியதால், 'வழுதியாகி முழுதுல களித்தது' என வழங்கப் பெறுகிறது. இவர் வழுதி ஆகி ஆட்சி செய்யும்பொழுது மக்களுக்கும் அரசர்களுக்கும் தெய்வ வழிபாட்டின் இன்றியமையாமையைத் தெளி வுறுத்த வேண்டித் தம் நகரமாகிய மதுரை மாநகரின் நடுவூரில் ஒரு திருக்கோயில் அமைத்துத் தெய்வ வழிபாடு செய்து வந்தார்.

61. வள்ளுவமாலையின் முதற்கவி பாடியது: திருவள்ளுவர் அருளிய திருக்குறள் என்னும் அரிய நூலை மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கப் புலவர்கள் முதலில் புறக்கணித்து, பின்னர், தெய்வநிகழ்ச்சி ஒன்றால் அதன் பெருமையை உணர்ந்து பாராட்டினர் என்றும், அவ்வாறு பாராட்டும் பொழுது சிவபெருமானே புலவராக எழுந்தருளி முதற்கவி பாடினார் என்றும், அதுவே திருவள்ளுவமாலையின் முதற் செய்யுளாக அமைந்துளது என்றும் கூறுகிற செவி வழக்கான செய்தியைக் கொண்டு எழுந்தது இக் கதை.

62. வளையல் விற்றது: தாருகாவன முனிவர்களுடைய பெண்டிர் பழவினையால் மதுரையில் வணிகர் புதல்வியர்களாகப் பிறந்தார்கள். அவர்களை ஆட்கொள்வதற்காக, சிவபெருமான் வளையல் விற்கும் வணிகனது கோலத்தில், மதுரைத் தெருவிதிகளில் நடந்து, வளையல் விற்றார்.

63. வாள் எடுத்தது: வாள் வீச்சில் வல்லவனான சித்தன் என்பான், தன் ஆசிரியர் மனைவிபால் தகாதது எண்ணித் தனித்துக் கூற, அவ்வம்மையார், மனம் நடுங்கி, ஆலவாய் அண்ணலை நினைந்தார்; அப் பெருமான் ஆசிரியர் வடிவில் வந்து, அத் தீயோனைப் பலவாறு வாளால் மலைந்து சிதைத்தார்.

64. விறகு விற்றது: பாண்டியன் செய்த சிறப்பால் இறுமாப்புற்று, மதுரையில் தங்கியிருந்த ஒரு வடபுலப் பாணனோடு, ஆலவாய் அண்ணலின் அடியவனான பாணன் ஒருவன் இசைவாது செய்ய நாள் குறிப்பிட்டிருந்தபோது, வட புலப்பாணனின் தான் தாழ்ந்தவன் என எண்ணங் கொண்டிருந்த தன் பக்தனாகிய மதுரைப் பாணனுக்கு ஆலவாய் அண்ணல் இரங்கி, இசைபயிலத் தகுதியற்றவன் என மதுரைப் பாணனால் புறக்கணிக்கப்பட்டதால் விறகு விற்கும் தொழிலை மேற்கொண்ட ஒரு முதியவன் போல் வடபுலப் பாணனின் இருப்பிடம் வந்து சாதாரிப் பண்ணைப் பாட, அதன் இனிமை, உயர்வு இவற்றைக் கண்டு அஞ்சி, அந்த வடபுலப் பாணன் மதுரையை விட்டு அகன்றான்.

65. வீரனை அருளியது: தக்கன் சிவபெருமானைப் புறக்கணித்து வேள்வி செய்ய முயன்றதற்காக உமையம்மை உள்ளம் வருந்திச் சினங்கொண்டு, அவ் வேள்வியை அழிக்க எண்ணியபோது, சிவபெருமானது நெற்றிக்கண்ணினின்றும் வீரபத்திரக் கடவுள் தோன்றி, தக்கன் வேள்வியை அழித்தார்.

66. வையை நதியை அழைத்தது: தடாதகைப் பிராட்டியார் திருமணவிழாவிற்குச் சிவபெருமானோடு வந்த பூத கணங்களில் ஒருவனாகிய குண்டோதரன் மலை மலையாகக் குவிந்துள்ள சோற்றை ஒருங்கே உண்டு, மிக்க நீர் வேட்கைகொண்டு, மதுரையில் உள்ள நீரெல்லாவற்றையும் பருகிப் போதாது வருந்த, சிவபெருமான், அவன் நீர்வேட்கை தணியுமாறு ஒரு பேராற்றை மதுரைக்கு வரச் செய்தார். அங்ஙனம் வந்த ஆறே வையை எனப் பெயர்பெற்றது.

சொல்-தொடர் விளக்கம்

அ

அ - அந்த
அகம் - உள்ளிடம், உள்ளம், மனம்
அகமலர் - உள்ளமாகிய தாமரை
அகவயின் - உள்ளிடத்தில் (தன்னுள்)
அகல்வோர் - உடனிருக்கும் தகுதியில்லாதவர் (கீழ் மக்கள்)
அகழ - பிளக்க, தோண்ட
அகன் - மனம் (அகம் என்பதன் போலி)
அகன் கடை - அகன்ற இடம்
அகில் - மணமுள்ள ஒரு வகை மரம்; நறுமணத்தின் பொருட்டுப் புகைக்கப் படுவது.
அங்கி - நெருப்பு, தீ
அங்குரம் - முளை
அங்குலி - விரல்
அசனி - இடி
அசைத்த - கட்டிய
அசைவு - சோர்வு
அஞ்சலி - வணக்கம்
அஞ்செழுத்து - 'நமசிவாய' என்னும் திருஐந்தெழுத்துக்கள்
அஞர் - துன்பம்
அடக்கம் - ஒடுங்கியிருத்தல்
அடங்க - முழுவதும்
அடங்கிய - வெளித்தோன்றாது தணிந்த
அடம்பு - ஒரு வகைக் கொடி
அடர்த்தது - கொன்றது
அடர் நிலைப் பார்வை - வாளால் செய்யும் போரில், நெருங்கிநின்று, போர் செய்வதற்குக் குறிவைத்தல்
அடவி - காடு
அடாக் கிளவி - பொருந்தாச் சொல்; தகாத சொல்
அடாது - தகாது
அடியற - அடியோடு கெட
அடுதல் - சமைத்தல்; வருத்துதல்; கொல்லுதல்
அடை கிளைத்த - சேர்ந்து பல்கிய
அடைப்ப - செய்யாமல் தடுப்ப
அடைவு - முறையே
அண்டம் - முட்டை, உலகம்
அண்டர் - இடையர்
அண்ணல் - உயர்ந்தவன் (தலைவன்)
அண்ணாந்த - மேல் நோக்கிய, இறுமாந்த
அண்ணிய - நெருங்கிய
அணக்கும் - மேல் நோக்கி வாய் திறக்கும், தலை தூக்கிப் பார்க்கும்
அணங்க - வாட
அணங்காட்டு முதியோள் - குறி சொல்பவள் ; சாமி யாடுபவள் ; தேவராட்டி.
அணங்கினை - துன்பம் உற்றாய்
அணங்கு - அழகிய பெண் (தலைவி), தெய்வம் ஏறியுள்ளவள், துன்பம்
அணங்கு அயர்ந்து - தெய்வம் உண்டாகச் செய்து
அணைந்த - பொருந்திய
அணைந்து - வாய் திறந்து
அணல் - கீழ்வாய்
அணவி - அளாவி
அணி - அன்மை, சேனைகளின் பிரிவு
அணி மயில் - வாளால் செய்யும் போரில் மயில் போல அழகாகப் பின் வாங்கல்
அதகம் - மருந்து
அதவு அரிசி - அத்தி விதை
அதர் - வழி
அதள் - தோல்
அதிர் உவர் - உவர் நீரையுடைய முழங்கும் கடல்
அதுக்கிய - அழுந்திய
அந்தகன் - யமன்
அந்தர்கள் - அறிவில்லார், குருடர்
அம்பல் - மறைமுகமாகச் சிலர் பேசுதல்
அம்பலம் - மன்றம், பொது இடம் (பொன்னம்பலம்)
அமர் - போர்
அமர்க்கலி - போர் ஒலி; போர் முழக்கம்
அமர்க்களம் - போர்க் களம்
அமர்ந்தன - போர் செய்தன
அமரர் - தேவர் (இறப்பில்லாதவர்)
அமரிசை - அவரோகணம்
அமுதம் - தெய்வ உணவு, சுவை மிக்க உணவு
அமுது - அமுதம் (அமுதம் போன்ற இறைவன்)
அமை - மூங்கில்
அமைதி - அமைவாய்
அமையா - அடங்காத
அமையாமுன் - செய்த அவ்வளவிலேயே (விரைவைக் காட்டும் குறிப்புத் தொடர்)
அயர்தல் - தளர்தல், செய்தல்
அயல்புலம் - அயல் இடம்
அயலும் உம்பரும் - மண்ணும் விண்ணும்
அரக்கர் வெள்ளம் - அசுரர் கூட்டம்
அரக்கு அடுத்த - அரக்கில் அழுந்திய
அரங்கம் - கூத்தாடும் இடம்
அரங்கு - அறை
அரண் - பாது காப்பு
அரத்தம் - செம்மை நிறம்
அரந்தை - துன்பம்
அரம்பை - வாழை
அரமகளிர் - தெய்வப் பெண்கள்
அரவக் குழு - பாம்பின் கூட்டம்

அரி - திருமால், இந்திரன்; சிங்கம், குரங்கு, பன்றி; கண்வரி, வெள்ளை விழியில் அமைந்து கண்களுக்கு அழகு தரும் மெல்லியவாய் உள்ள சிவந்த வரிகள்
அரிகிணை - மருதப் பறை
அரிமான் - சிங்கம்
அரி வினை - இந்திரன் செயல், அரிந்த தொழில் (மலைகளைச் சிறகரிந்தது)
அருக்கன் - சூரியன்
அருகிய கற்பு - குறைந்த கற்பு; கற்பு இன்மை; காணுதற்கு அரியதான கற்பு
அருங் கதி இருப்பு - பெறுதற்கு அரிய வீட்டுலகம் (மோக்ஷம்)
அருட்கண் - இறைவன் திருவுருவில் இறைவியின் பாகமாகிய இடப் பாகத் திலுள்ள கண்
அருட் குறி நிறுத்தி - தன் கருணையைத் தெய்வமாக அமைத்து
அருட் கொடி இரண்டு - அருளுருவாய தெய்வயானையும், வள்ளி நாச்சியாரும்
அருட் பொடி - திரு நீறு
அருத்தி - ஆசை
அருந்தவன் - அரிய தவம் செய்தவன் (பகீரதன்)
அரு நூல் - அரிய நூல்
அரும்பா - வெளிப்படாத, தோன்றாத
அரும்புதல் - தோன்றுதல்
அரு மறைத் தாபதன் - வேதம் வல்ல முனிவர் (சிவகோசரியார்)
அருவருத்து - அருவருப்புற்று, வெறுத்து
அருவி - மலையினின்றும் விழும் நீர்
அரு விடம் - கொடிய நஞ்சு
அருள் - கருணை
அருள் உரு - பராசக்தி
அருள் நதி - அருள் தரும் கங்கையாறு
அல்குல் - இடை, குறுகிய இடம், பக்கம்
அலகிட்டு - துடைப்பத்தால் துப்புரவு செய்து
அலகு - பறவைகளின் மூக்கு, பலகறை
அலகைத் தேர் - பேய்த்தேர்
அலகை நெட்டிரதம் - பேய்த்தேர் (கானல் நீர்)
அலந்த - வருந்திய
அலமர - சுழல
அலர் - மலர்
அலவன் - நண்டு
அவ்வயினை - அதுவும் அப்படியே
அவதரித்து - தோன்றி
அவபிரதம் - யாகத்தின் முடிவில் நீராடுகை
அவயவம் - உறுப்பு
அவி - வேள்வியில் தேவர்களுக்குக் கொடுக்கும் உணவு
அவிந்த - இறந்த
அவைத்தல் - தினை, நெல் முதலிய தானி யங்களைக் குற்றுதல்
அழகு - தன்மை
அழல் - தீ, வேள்வி
அழல்பசி - நெருப்புப் போன்ற பசி; வருத்துகின்ற பசி
அழன்று - புழுங்கி
அழிதல் - பெருகுதல்
அழுக்காறு - பொறாமை
அழுங்கல் - ஆரவாரம் செய்தல், துன்ப முறுதல், வருந்தல்
அழுங்கினர் - வருந்தினர்
அழுங்கினை - வருந்தினாய்
அள்ளல் - சேறு
அள்ளு நீர் - நிறைந்த நீர்
அளக்கர் - கடல்
அளகைக்கு இறை - அளகை என்னும் நகரத்தின் தலைவன் (குபேரன்)
அளவா - நெருங்காத
அளவியல் - வரன் முறை
அளறு - சேறு
அளி - அருள், வண்டு
அளிக்கும் - காக்கும், கொடுக்கும்
அளித்த - பெற்ற, காத்த
அளி பதி - விரும்பிய இடம்
அளி மொழி - அருள் மொழி
அளை - தயிர்; பொந்து
அற்றம் - சமயம்
அறம் பூத்த - இல்லற ஒழுக்கம் நிறைந்த
அறல் - கரு மணல்
அறன் - (அறம் என்பதன் போலி) சிறப் பாக இல்லறத்தைக் குறித்தது
அறிவகன்று - அறிவுக்கு உட்படாமல்
அறிவுறுத்த - அறிவிக்க
அறுகால் - வண்டு
அறுகால் கிளை - வண்டுகளின் ஓசை
அறு குற்றம் - காமம், குரோதம், லோபம், மோகம், மதம், மாச் சரியம், என்பன
அறுதி - உரிமை
அறுமுகப் புதல்வன் - ஆறு திரு முகங்களை யுடைய இளைய பிள்ளையார் (முருகன்)
அறுமை - ஆறு தன்மை; ஆறு அங்கம்; வியாகரணம், சந்தசு, கற்பம், நிருத் தம், சோதிடம், சிட்சை, என்னும் வேதத்திற்குத் துணையான ஆறு உறுப் புக்கள்
அறுவாய் - வரையறை செய்தல்; கார்த்திகை நட்சத்திரம்
அறையும் - கூப்பிடும்
அன்றில் - ஒருவகைப் பறவை; கிரவுஞ்ச பட்சி
அனலம் - நெருப்பு
அனிச்சம் - அனிச்ச மலர்
அனுங்கல் - கெடுதல்

ஆ

ஆ - ஆச்சாமரம்
ஆகமக்கடல் - ஆகம நூல்களின் பெருக்கம்
ஆடகச் சயிலம் - பொன்மலை; மேருமலை
ஆடி - கண்ணாடி
ஆதி சாரணை - முதலில் சார்தல்; வாள் கொண்டு செய்யும் போர்

ஆம்பல் - யானை ; அல்லி மலர்
ஆம்பி - காளான்
ஆமான் - காட்டுப் பசு
ஆயம் - தோழியர் கூட்டம்
ஆயா - ஆராய்ந்து
ஆயிரத்து இரட்டி - இரண்டாயிரம்
ஆயிரம் திவாய் அரவு - ஆயிரம் படங்களையுடைய ஆதிசேடன்
ஆர் - நிறைந்த
ஆரணம் - வேதம்
ஆரம் - முத்து, மாலை, சந்தனமரம்
ஆரல் - ஆரல்மீன்; கார்த்திகை நட்சத்திரம்
ஆரிய ஊமன் - வேற்று நாட்டு ஊமன்
ஆரியப் பதம் - வடமொழிப் பெயர்
ஆல - ஆட, நடிக்க
ஆலயம் - கோயில்
ஆவண வீதி அனையவர் - கடை வீதியை ஒத்த பரத்தையர்
ஆவம் - அம்புக் கூடு
ஆழி - கடல், ஆழமான மடு, சக்கரம்
ஆழிவலவன் - சக்கரப் படையைக் கொண்ட திருமால்
ஆற்றி - உண்டு பண்ணி
ஆறு - வழி
ஆறு அலை எயினர் - வழிப்பறிக்கும் வேடர்
ஆறு திரு எழுத்து - 'குமாராய நம:' என்னும் முருகனைக் குறித்த துதி மொழி; ஷடாக்ஷரம்
ஆனனத் தொட்டல் - வாட் போரில் முகத்தில் அடர்த்தல்
ஆனனம் - முகம்
ஆனு - அமையாத
ஆனேறு - காளை

இ

இ இடை - இதுபொழுது
இகந்து - மறைந்து
இகல் - பகை
இசை உளர் - இசை நரம்புகளைத் தடவுகின்ற
இசைப்பகை - பத்திரன் பகைவனுகிய ஏமநாதன்
இசைப் பாணன் - இசைவல்ல பாணன் (பாண பத்திரன்)
இசை விதி - இசை நூல் முறை
இடக் கீழ் - இடப் பக்கம்
இடக்கை - இடக்கையால் கொட்டும் ஒரு தோற்கருவி
இடங்கர் - முதலை
இடந்து - பெயர்த்து
இடாகினி - இடாகினிப் பேய்கள்
இடி - மா
இடும்பை - துன்பம்
இடை - பொழுது, சமயம்
இடைக்காடன் - சங்கப் புலவருள் ஒருவர்
இடைதல் - வருந்துதல், மனந்தளர்தல்
இடையற - வெற்றிடம் இன்றி, முழுதும்
இணர் - பூங்கொத்து,
இணை முகப் பறை - இரண்டு முகங்களையுடைய ஒரு வகைப் பறை
இணையா - ஒப்பில்லாத
இதண் - பரண்
இதழ் - பூ இதழ்
இதழி - கொன்றை
இதைப் புனம் - புதுக் கொல்லை
இந்தனம் - விறகு
இப்பி - முத்துச் சிப்பி
இபம் - யானை
இம்பர் - இவ்வுலகம்
இமைக்குறும் - ஒளிவீசும்
இமையவர் - வானவர் (இமையாத நாட்டம் பெற்றவர்)
இயங்கினை - நடந்தாய்
இயம் - ஒலி
இரட்ட - ஒலிக்க, உச்சரிக்க (பாடும் பண் தவறி வேறு பண் ஒலித்தல்)
இரண்டு அறி பெயர் - படைப்பு, காப்பு என்ற இரண்டும் அறிந்த நான்முகன், திருமால்
இரதம் - இரசம்; தேர்
இரவி - சூரியன்
இரவி தெறு மணி - சாதுரங்கம் என்னும் மாணிக்கம்
இரு சுடர் - சந்திர சூரியர்
இருட் பகை மண்டிலம் - சூரிய மண்டிலம்
இருத்திய - அமைத்த
இரு திணை - உயர்திணை, அஃறிணை
இரு நிலம் - இவ்வுலகு, அவ்வுலகு
இரு மனம் - இரு வகைப்பட்ட மனம் (ஒரு நெறியில் நில்லாத உள்ளம்)
இரு முனிவர் - இரண்டு முனிவர் (பதஞ்சலி, வியாக்கிரபாதர்)
இருமை - பெருமை
இரு வகை ஏழ் - பதினான்கு
இரு வடிவு - சத்தியும், சிவமும்
இருவி - அரிந்த தினையின் தாள்
இரு வினை - பிறத்தற்குக் காரணமாகிய பசுவினை, பாசவினை என்னும் இரண்டு வினைகள் ; நல்வினை, தீவினை
இருள் - இருட்டு, மயக்கம்
இருள் நாடு - நாக நாடு
இருள் மணி - நீல மணி
இரை - உணவு
இல் - இருக்கை
இல் உறை கல் - அம்மிக் கல்
இல்லம் - வீடு
இலக்கு - குறி
இலங்க - விளங்க
இலை நெடு வேல் - தகட்டு வடிவமான முனையுள்ள நீண்ட வேல்
இவர்தல் - விரும்புதல்
இவறிய - எழுந்த, ஆசைப்பட்ட
இழிச்சிய - இறக்கிய
இழை எனச் செறித்து - ஆபரணமாகப் பூண்டு

இழைக்கும் - அமைக்கும்
இளங் கா - பசிய இளமரச் சோலை
இளங்கோவினர் - இளவரசர்
இளவல் - இளையவன் (தம்பி)
இறடி - கருந்தினை
இறடிஅம் சேவல் - தினைக் காவல்
இறந்து - கடந்து சென்று
இற (இறவு) - இறு மீன்
இறுல் - தேன் கூடு
இறுத்தல் - விடை சொல்லுதல் ; பதிலுரை சொல்லுதல்
இறும்பு - குறுங் காடு
இறை - முன்கை
இறைப்ப - சிந்த
இறையோன் - கடவுள் (எங்கும் நிறைந்தவன்)
இன்னல் - மனக் கோட்டம், துன்பம்
இனம் - வருக்கம், சுற்றம்
இனன் நூல் - சூரியன் செய்த குதிரை இலக்கண நூல்
இனைய - இவை போன்ற

ஈ

ஈத்து - கொடுத்து
ஈட்டம் - கூட்டம்
ஈட்டுதல் - தேடுதல், சேர்த்தல், தொகுத்தல்
ஈமம் - சுடுகாடு
ஈயல் - ஈசல்
ஈர் என் - பதினாறு
ஈர் ஐஞ்ஞூறு - ஓராயிரம்
ஈர்க்குவர் - இழுப்போர்
ஈர்ந் தழை - குளிர்ந்த தழை
ஈன்ற - பெற்ற

உ

உக்கிரன் - உக்கிர பாண்டியன்
உகண்டு - நெளிந்து
உகளும் - புரளும், பெயரும்
உகிர் - நகம்
உகும் நீர் - சிந்தும் நீர் ; வார்த்துக் கொடுக்கும் நீர்
உகைப்ப - பாய
உகையும் - செலுத்தும்
உட்க - அஞ்ச
உட்கை - உள்ளங்கை
உட்கையின் முறித்தல் - வாட் போரில் கைக்குள் அடக்கி முறித்தல்
உட் பகை ஐந்து - சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றம் என்னும் ஐம்புலன்கள் தீய வழியில் செல்லுவதாலாகிய பகை
உடலக் கண்ணன் - உடல் முழுதும் கண்ணையுடையவன் (இந்திரன்)
உடற்றுதல் - வருத்துதல், அழித்தல், போர் புரிதல்
உடன்று - சினந்து
உடு - விண்மீன், நட்சத்திரம்
உடைகுநர் - தளர்பவர்
உடைத்து - அழித்து
உடைந்து - மனம் உடைந்து, வருந்தி, தோற்று, அஞ்சி
உடைப்ப - ஊடுருவிச் செல்ல
உணங்கல் - வற்றல், கருவாடு
உணங்கி - வருந்தி
உணங்கு - வாடு
உணா - உணவு
உணும் - உண்ணும், அனுபவிக்கும்
உததி - கடல்
உந்தி - கொப்பூழ்; தள்ளி
உம்பர் - விண், ஆகாயம், தேவர்
உம்பல் - யானை
உம்மை - மறுமை
உமா - உமையவள்
உமிழ்தல் - வெளிப்படுத்துதல், கக்குதல்
உய்ய - பிழைக்கும்படி
உயர்மகன் - வடுகக் கடவுள் (பைரவர்); பிள்ளை எனல் ஒரு சார் மரபு
உயிர்த்தல் - ஈனுதல், பெறுதல், பெருமூச்சு விடுதல்
உரகர் - நாகர்
உரகன் - பாம்பு (காளிங்கன்)
உரப்ப - ஒலி செய்ய
உரம் - மார்பு, வலிமை
உரிவை - தோல்
உரு - வடிவம்
உருத்தன்ன - உருக் கொண்டால் ஒத்த
உருத்து - சினந்து
உருப் பெறுதல் - வடிவெடுத்தல்
உருவி - கடந்து
உருள் - உருளை, வண்டி
உலகியல் மறந்த கதியினர் - துறவிகள்
உலகு இரண்டு - விண்ணுலகு, மண்ணுலகு
உலண்டு - கூட்டுப் புழு; கோற் புழு
உலந்த கடன் - இறந்தவர்க்குச் செய்யும் கடன், ஈமக் கடன்
உலம் - திரண்ட கல், கல்-தூண்
உலர் - காய்ந்த
உலவா - கெடாத
உலவை - தழை, மரம், காற்று
உலறிய - காய்ந்த
உலைதல் - வருந்துதல்
உவட்டாது - தெவிட்டாது
உவட்டி - மிகுந்து, பெருகி
உவணக் கொடியினர் - திருமால் (கருடனைக் கொடியாக உடையவர்)
உவணம் - கருடன், பருந்து
உவர் - உப்பு, கடல்
உவா மதி - கலைகள் நிறைமதி, பூர்ண சந்திரன்
உழக்கும் - கலக்கும்
உழவக் கணம் - உழவர் கூட்டம்
உழவச் சேடியர் - வயல் வேலை செய்யும் பெண்கள்
உழல்தல் - திரிதல்
உழுவல் நலம் - பல பிறப்புக்களில் தொடர்ந்த அன்பு
உழுவை - புலி
உழை - பஞ்சு ; மான், பெண்மான் ; உழை என்னும் பண்; பக்கம்

உழையர் - ஏவலாளர், பக்கத்திலுள்ளவர்
உள் - உள்ளம்
உள் கவை - உள்ளே பிளவுடைய
உள் குடி - உறவாய குடிமக்கள்
உள்ளம் - மனம்
உள்ளி - நினைந்து
உளச் சுருள் - விரிவின்றிச் சுருங்கிய உள்ளம்
உளறி - அலறி
உளியம் - (உளி - அம்) - நச்சுக் கருவிகள்
உளை - பிடரி மயிர்
உளை கடல் - ஒலிக்கின்ற கடல்
உறுத்துதல் - அழுத்துதல், விரித்தல், சினத்தல்
உறு படை - பெருஞ் சேனை
உறை - மழைத் துளி
உறைக்கும் - துளிக்கும்
உறை கொண்டு - தங்கியிருந்து
உறையுள் - தங்கும் இடம், மாளிகை
உன்ன - நினைக்காது

ஊ

ஊக்கும் - தூண்டும்
ஊதை - பனிக் காற்று
ஊடு - நடு, இடை
ஊர்தி - வாகனம்
ஊரர் - தலைவர்
ஊரி - புல்லுருவி (மரத்தை ஒட்டி வளரும் செடி)
ஊருணி - ஊரார் பருகுதற்குரிய நீர்நிலை
ஊரும் - பரக்கும்
ஊழ்த்த - உதிர்ந்த
ஊழித் தீ - உலக முடிவில் உண்டாகி அழிக்கும் பெரு நெருப்பு
ஊன் - தசை

எ

எக்கல் - எந்த இடத்தில்
எக்கர் - இடுமணல், மணல் மேடு
எங்கையர் - எனது தங்கையர்
எட்டு எட்டு - அறுபத்து நான்கு, அறுபத்து நான்கு திருவிளையாடல்
எடுத்த - நிமிர்த்த
எடுத்து - காட்டி
எடுத்துப் பரப்பிய - விரித்து உரைத்த
எண்ண - ஆராய்ந்து
எண்ணாது - மதியாது
என்தக - கருத்துக்கு ஏற்ப
எண் தோட் செல்வி - எட்டுத் தோள்களையுடைய இறைவி (காளியம்மை)
என் பட - என்னும் ஈடேற
என் வழி தடைந்து - என்னுமல் தடுத்து
எதிர - எதிர்ப்பட
எய்ப்பு - இளைப்பு
எயிற்றியர் - வேட்டுவ மகளிர்
எயிறு - பல், பன்றிக் கொம்பு
எயினர் - வேடர்
எயினர் பாவை - வேடர் குலப் பெண் (வள்ளி நாச்சியார்)
எரி - தீ, வெப்பம்
எரி சுடர் - சூரியன்
எரிந்து - சினந்து
எரியகல் - எரியை உடைய அகல்; அகலில் எரிகின்ற நிப்போல் சிவபெருமான் கையகத்துள்ள தீ
எருத்து - பிடரி
எருவை - கழுகு
எழில் - அழகு
எழிலி - மேகம்
எழு - கணைய மரம், தூண்
எழுகதிர் - எழுகின்ற கதிரவன், உதய சூரியன், மிக்க ஒளி
எழுதி - வரைந்து
எழுதுமின் - கோலம் இடுமின்
எழுமலை - உதயகிரி
எழுமலை பொடித்தவர் - கிரௌஞ்சம் என்னும் மலையைப் பிளந்த முருகக் கடவுள்
எழுவெயில் - இளவெயில்
எள்ளினர் - இகழ்ந்தவர்
எள்ளுணவு - இகழும் உணவு
எறிந்து - கலைத்து, விழுந்து, வெட்டி, அழித்து
எறிபுனம் - தினையறுத்த புனம்
எறிய - சிந்துமாறு
எறியும் - முழக்குகின்ற
எறுழ் - வலிமை

ஏ

ஏந்தி - இறுமாந்து, மேலோங்கி
ஏம் - இன்பம்
ஏமாந்து - விரும்பி
ஏலாத - தகாத
ஏழ் அணி - ஏழு வகையான படை வகுப்பு
ஏழ் இடம் (குதிரையின் ஏழு பிறப்பிடம்) - வேதம், அமிர்து, பிரமன் கண்ணீர், திக்குப்பாலகர், அக்கினி, கோட்டான் முட்டை, கருப்பை, என்னும் ஏழு இடம்
ஏழ் உயர் கரி - ஏழு உறுப்புக்கள் உயர்ந்த யானை : கால் நான்கு, துதிக்கை, வால், பீசம், ஆகிய உறுப்புக்கள் ஏழாலும் சிறந்த யானை
ஏனம் - பன்றி
ஏனல் - தினை

ஐ

ஐங்கணைக் கிழவன் - தாமரை, மா, முல்லை, அசோகு, நீலோற்பலம், ஆகிய ஐந்து பூவையும் தனக்கு அம்பாகக் கொண்ட மன்மதன்
ஐது - அழகு
ஐந்தரு - வானுலகிலுள்ள கற்பகம், அரிசந்தனம், பாரிசாதம், மந்தாரம், சந்தானம், என்ற ஐந்து மரங்கள்

ஐந்தருக் கடவுள் - இந்திரன்
ஐந்திணை - குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை, மருதம், நெய்தல் ஆகிய ஐவகை நிலப் பகுப்பு
ஐந்தினில் - தென்புலத்தார், தெய்வம், விருந்து, ஒக்கல், தான், என்னும் ஐந் திடங்களில்
ஐந்து அடுக்கிய ஆறு ஐந்நூறு - ஐந்தால் பெருக்கிய மூவாயிரம், அதாவது பதினையாயிரம்
ஐந்து அமர் கதுப்பு - கொண்டை, குழல், பனிச்சை, முடி, சுருள், என்ற ஐவகைப் பகுப்பாகிய கூந்தல்
ஐந்தொழில் - படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல்
ஐம்பகை - சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றம், என்னும் ஐம்புலன்கள் தீய வழியில் செல்லுவதாலாகிய பகை
ஐம்பதிற்று இரட்டி ஆறுடன் கழித்த - தொண்ணூற்று நான்கு
ஐம்பது நூறு - ஐயாயிரம்
ஐம்பால் குழல் - ஐந்து பகுப்பாகிய மயிர் முடி (கொண்டை, குழல், பனிச்சை, முடி, சுருள்)
ஐயர் - அந்தணர்
ஐயவி - வெண்சிறுகடுகு
ஐவர் - தருமன், வீமன், அர்ச்சுனன், நகுலன், சகாதேவன், என்பவர்கள்
ஐவாய் - பாம்பு

ஒ

ஒக்கல் - சுற்றம்
ஒசிந்து இடம் அமைத்தல் - வாள் கொண்டு செய்யும் போரில் வளைந்து இடப்புறமாக நின்று அறை கூவல்
ஒட்டு - மரப் பட்டை
ஒடுக்கம் - அடக்கம், அடங்கியிருத்தல்
ஒடுங்கின - வாடின
ஒருக்கி - ஒருங்கு வைத்து
ஒருங்கா - அடங்காத
ஒருங்கும் - எங்கேனும்
ஒருங்குழி - ஓரிடம்
ஒருத்தல் - யானை (அயிராவதம்)
ஒருபது - பத்து
ஒருமை காண்குவர் - சில செய்திகளை ஒன்று சேர்த்து எண்ணி ஐயமுறுவர்
ஒருமையர் - ஒரே தன்மையுடையார்; ஒருமைப் பாடுடையார்
ஒருவ - வீழுமாறு
ஒருவாய்க்கோதை - ஒரு கண் பறை
ஒருவி - நீக்கி, நீங்கி,
ஒழுக்கி - ஒழுகச் செய்து
ஒளிர்வித்து - ஒளி பெறத் தோன்றுவித்து
ஒற்ற - பின்பற்ற
ஒற்றி - ஆராய்ந்து
ஒற்றை ஆழியன் - ஓர் உருளையை யுடைய தேரைக் கொண்டவன் (சூரியன்)
ஒன்றுடன் நில்லா - ஒரு தன்மையில் நில்லாத
ஒன்னலர் - பகைவர்

ஓ

ஓடா - புறங் கொடாத
ஓதிமம் - அன்னம்
ஓம்புதல் - காத்தல்
ஓமை - ஒரு வகை மரம்
ஓரி - நரி
ஓவம் - சித்திரம்; சித்திரப் பாவை
ஓவு - ஒழிவு, இடையறவு

க

கங்குல் - இருள், இரவு
கச்சு - வார்
கஞ்ச நாதம் - வெண்கலத்தால் செய்த தாளக் கருவியின் ஒலி
கஞ்சம் - தாமரை; வெண்கலம்
கட்செவி - பாம்பு
கட்புலம்கொண்ட - கண்ணாரக் கண்டு மகிழ்ந்த
கட ஒலி - யானையின் ஒலி; காட்டில் கேட்கப் பெறும் ஒலி
கடக் குழி - மதம் உண்டாகும் குழிந்த இடம்
கடந்து - வென்று, அப்பாற் பட்டு
கடம் - காடு ; குடம்; மதநீர்
கடமான் - யானை
கடல் - தெய்வம் - கடலாகிய தெய்வம்
கடல் மகள் - கடலாகிய பெண்
கடல்மா - சூரபதுமன்
கடவு - செலுத்துகிற
கடன் - காரணம், வினைப் போகம்
கடன் அறும் யாக்கை - வினைப் போகத்தைத் துய்ப்பதற்குப் புகுந்த உயிர் நீங்கிய யாக்கை; உயிர் நீத்த உடல்; வினைப் பயன் அற்ற உடல்
கடி - காவல், மணம், விலக்குதல்
கடிகை - நாழிகை
கடிதல் - நீக்குதல், போக்குதல், ஓட்டுதல்
கடிதிர் - ஓட்டுவீர்
கடிப்பு - முழவின் வார் ; குறுந் தடி ; சிறு பறையில் கட்டியுள்ள சதங்கைகள்; நரம்புக் கருவியில் ஒலியமைக்கும் நரம்பு
கடு - நஞ்சு
கடுக்களம் - காள கண்டம்; நஞ்சணிந்த மிடறு
கடுக்கை - கொன்றை
கடுங்கண் - கொடுமை
கடுங் கான் - கொடிய காடு
கடுங் குலை - செங்குத்தான கரை
கடுஞ் சுரம் தந்த - கொடிய பாலை நிலத்தில் உண்டான
கடுமான் - சிங்கம் ; விரைந்து செல்லும் குதிரை
கடுவினை - தீவினை
கடைக் கால் - ஊழிக் காலம்
கடைக்கொள் நாள் - இறுதி நாள்
கடைசியர் - உழத்தியர்

கண்கொள - கண் போன்று மலர
கண்டல் - தாழை
கண்டன - செய்தனவாகிய
கண்டி - கண்டமுடையாள், கழுத்தை யுடையவள்
கண்டீரவம் - சிங்கம்
கண்டை - நீ கண்டாய்
கண்ணளி - தயை
கண்ணற - தயையில்லாமல்
கண்ணி - தலையில் சூடும் மாலை
கண்ணிய - கருதிய, பொருந்திய
கண்ணிலர் - ஞானக் கண் இல்லாதவர்
கண்ணிலி - கண்ணோட்டம் இல்லாதவன்
கண்ணின்று - முன்னின்று
கண் நிழல் - கண் ஒளி
கண் படுத்தல் - உறங்குதல், நித்திரை செய்தல்
கண் பனித்து - கண்ணில் நீர் துளித்து
கண் புணர - கண் காண
கணி - வேங்கை மரம்
கணிச்சி - மழு
கணை - திரட்சி, அம்பு
கதம் - கோபம்
கதழ் - விரைவு
கதிர் - ஒளி, சூரியன், கிரணம்
கதிர் உடல் - சூரிய மண்டலம்
கதுப்பு - கூந்தல்
கதுவ - பற்ற
கந்தரம் - கழுத்து
கந்தி - கமுகு மரம்
கந்து - தூண்
கம்பலை - பேரொலி , ஆரவாரம்
கம்மியர் - கொல்லர்
கமஞ் சூல் மழை - நிறைந்த சூலுடைய மேகம்
கயந்தலை - யானைக் கன்று
கயம் - குளம்
கயல் - மீன்
கயவர் - கீழ் மக்கள்
கயற்கொடி - மீனக் கொடி (பாண்டிய ருக்கு உரியது)
கயிரவம் - அல்லி
கரடிகை - ஒருவகை வாத்தியம்
கரணம் - மனம், புத்தி, சித்தம், அகங் காரம், என்னும் உட்கரணம் நான்கு
கரப்ப - மறைத்துக் கொள்ள
கரம் - கை
கராதி - (கர+ஆதி) - கரன் முதலியோர்
கரி - யானை, சான்று
கரிக்கோடு - யானைத் தந்தம்
கரியோர் - சான்றாக உள்ளவர்
கரியோன் - திருமால், கண்ணன்
கரியோன் திருவுறை - கூடல் அழகர் கோயில்
கரு - பசுங்காய்; சினை; கர்ப்பம்
கரு இருந்து - கர்ப்பங் கொண்டு, சூல் கொண்டு
கருங் கடல் - பெருங் கடல்
கருங் கடு - கரிய நஞ்சு
கருங் கயிறு - பெருங் கயிறு ; வலிய கயிறு
கருங் கழி - பெரிய உப்பங் கழி
கருங் கால் - வலிய கால்
கருங் காற் கவண் - வலிய கால் அமைந்த கவண்
கருங் கை - வலிய தும்பிக்கை
கருந் தடி - கரிய தசை
கருந் தேன் - பெருந் தேன்
கரு நடர்-கன்னட நாட்டார் (களப்பிரர்)
கருப்புத் தரளம் - கரும்பின் முத்து
கருப்பை - எலி, காரெலி
கரும் பெயல் - கரிய மேகம் பெய்தல், பெரு மழை
கருமணி - நீலமணி
கருமா - பன்றி
கரு முகில் - கரிய மேகம்
கருமை-கறுப்பு நிறம், பெருமை, வலிமை
கரு வழி - பிறத்தற்கு ஏதுவாய வழி
கருவி - தொகுதி
கருவிளை - நீலோற்பலம்
கரை - எல்லை
கரைக் கொல்லும் - கரையை அழிக்கும்
கரைந்து - உருகி
கல் - மலை, நடுகல், சந்தனக் கல்
கல் இபம் - கல் யானை
கல்குளி மாக்கள் - முத்துக் குளிப்போர்
கல் புடை ஆரம் - கல்லைப் பிளந்து எழுகின்ற சந்தன மரம்
கல்லதர் - கல் வழி
கல்லவடம் - ஒரு வகை வாத்தியம்
கல்லலகு - ஒரு வகை வாத்தியம்
கல்லறை - பாறைக் குழி
கல்லாது உற்ற - அறியாது அங்குள்ள
கல்லை - உண்ணும் கலம், இலைக் கலம் (தொன்னை)
கல்வி அற மா மகள் - கல்வியாய அறம் பெருக்கும் மகள்
கலத்தும் - கலந்து கொள்வோம்
கலதியர் - கலகம் இயற்றுவோர் ; தீக் குணமுடையோர் ; கீழோர்
கலம் - மரக்கலம், கப்பல்
கலர் - கீழ் மக்கள்
கலவை - சந்தனக் குழம்பு
கலன் - கப்பல் (கலம் என்பதன் போலி)
கலன் - ஆபரணம், அணிகலம்
கலி , ஓசை, ஒலி
கலி திரைப் பரவை - ஒலிக்கும் அலையை உடைய கடல்
கலிமான் - கனைக்குங் குதிரை
கலுழ்தல் - அழுதல், வருந்தல்
கலைமகள் - சரசுவதி
கவடு - பெருங் கிளை, கொம்பு
கவர் - பிரிவு, பிரியும் கிளை
கவரி - கவரி மான்
கவரி நாகு - இளைய எருமை
கவலை - சிறு வழி, கவர்த்த வழி
கவளம் - உணவுத் திரள், உருண்டை யாகத் திரட்டிய உணவு
கவறு - சூது
கவனம் - விரைவு
கவிகை - குடை

கவிப் பாடகர் - செய்யுள் இயற்றுதல், பொருள் சொல்லல், பாடுதல், முதலிய வற்றில் வல்ல புலவர்
கவிப் புலவர் - சங்கப் புலவர்
கவிர் - முள் முருங்கை
கவிழ்ந்த - தலைகீழாக முளைத்த
கவின் - அழகு
கவுள் - கன்னம்
கவை - பிளவு, கிளை
கவைஇய - உண்டாகிய, உள்ளே இட்ட
கவைத்த - கிளைத்த
கவைத்தி நா - பிளவுள்ள நாக்கினை உடைய தீ
கவைத்து எழு சொல் - பலவாகப் பேசும் பேச்சு
கவையா - வேறுபடா
கழல் - வீரர்கள் காலில் அணிந்து கொள்ளும் ஒரு வகை அணி
கழி - உப்பங் கழி
கழிதந்து - தோற்று
கழி துற்ற - மிகவும் நெருங்கிய
கழுக்கடை - ஓர் படை, ஈட்டியின் நுனி, சூலம்
கழுகு - பருந்து
கழுது - பேய்
கழுவிய - சாணை தீர்ந்த
கழை - மூங்கில்
கழைக் கரும்பு - இரசதாளிக் கரும்பு
கழை நித்திலம் - மூங்கில் முத்து
கள் - தேன், மது
களம் - கழுத்து
களவு - களாச் செடி, களாமலர்; கள்ளத் தன்மை
களவுடல் - பொய்த்தோற்றமான உடல்
களி - களிப்பு
களிற்றுரி - யானைத் தோல்
களைகடும் - களை எடுக்கும்
களைஞர் - களை பறிப்பவர்
களைந்து - போக்கி
களையாது - நீங்காது
கற் பதுக்கை - கற் பாறை
கற்பம் - கற்ப காலம்; நானூற்று முப்பத் திரண்டு கோடி வருடம் கொண்ட பிரமனது ஒருநாள்; பிரமனுக்கு விதிக் கப்பட்ட வாழ்நாள்
கற்பு - கற்பித்தல்
கற்றதும் - அறிந்ததும்
கறங்குதல் - சுழல்தல், ஒலித்தல், முழங் குதல்
கருது - கரு நிறம் கொள்ளாமல்
கறி - மிளகு
கறுத்தது - கருமையுற்றது
கறுத்து - சினந்து, கருமை பெற்று, மாறு பட்டு
கறை - கறுப்பு, களங்கம், உரல்
கறையடி - யானை
கன்னி - இளம் பெண், அழிவின்மை, உமையம்மை, துர்க்கை
கனகம் - பொன்
கனல் - நெருப்பு
கனற்றும் - சுடும்
கனன்று - கோபித்து
கனை - செறிவு, நெருக்கம்

கா

கா - சோலை
காகதுண்டம் - அகில்
காகளம் - ஊது கொம்பு
காகுளி - பாடும் போது பேய்க் குரல் போன்ற வெறுப்பான ஒலி தோன்று வது
காட்சி செய் நகர் - கண்ணால் பார்த்த அளவிலேயே நலம்தரும் நகர் (சிதம் பரம்)
காட்சியள் - தோற்றத்தாள்
காட்ட - கூட்டுவிக்க
காட்டை - எல்லை ; மிகச் சுருங்கிய கால அளவு, கை நொடிப் பொழுது 64 கொண்டது என்றும், கண்ணிமைப் பொழுது 15 அல்லது 18 கொண்டது என்றும், கூறுவர்
காண்டம் - நீர்
காண்டி - காண்பாய்
காணி - உரிமை
காத்திரம் - யானையின் முன்கால்
காதற்கால் - காதலாகிய காற்று
காப்பு - கங்கணம்
காம்பு - மூங்கில்
காம உததி - காமக் கடல்
காமம் - விருப்பம், இன்ப நுகர்ச்சி
காமம் ஆறு - காமம், குரோதம், லோபம் மோகம், மதம், மார்ச்சரியம், என்னும் ஆறு குற்றம்
காமர் - அழகிய
காமரு - அழகு பொருந்திய
காய் - கோபிக்கிற
காய்த்தென்ன - தோன்றி இருப்பது போல
கார் - கருமை, மேகம்; கார் காலத்தில் விளையக் கூடிய நெற்பயிர், கார் நெல்
கார் இதழ் - கரிய இதழ்
கார் உடல் - கரிய உடல்
கார்ப் புனம் - கரிய தினைப் புனம்
கார் மதம் - கரிய மத நீர்
கார்முகம் - வில்
கார் வான் - கரிய மேகம்
காரான் - எருமைக் கடா
கால் - வாய்க்கால், திருவடிகள், காலம், காற்று
கால்தல் - வெளிப்படுத்துதல், உமிழ்தல்
காலக் கடை - ஊழி முடிவு
காலக் குறி - காலத்தின் இயல்பு
காலம் - காலக் கடவுள்
காலம் கோடா - நாள் தவறாமல்
காவலன் - யமன்
காவல் தரு - காவலையுடைய மரம் (கற்பக மரம்)
காவி அம் களத்தினன் - நீலகண்டன்
காற்படை - கோழி

காற்றி - வெளிப்படுத்தி
கான் யாறு - காட்டாறு
கான்றிடு - கக்கிய
கானம் - இசைப் பாட்டு, நெய்தல் நிலம்
கானல் - உப்பங்கழிப் பக்கத்துள்ள சோலை
கானவன் - வேடுவன்

கி

கிடங்கு - அகழ், ஆழம்
கிடை - வேதம் ஓதும் இடம், பாடசாலை
கிடைக்கும் அளவும் - வந்து சேரும் வரை
கிடைகொண்டு - கிடந்து
கிடைப்பல் - வந்து சேர்வேன்
கிராதன் - வேடன் (கண்ணப்பர்)
கிழி - எழுதுபடம் ; சீலையில் எழுதிய சித்திரப் படம்
கிள்ளி - சோழன்
கிளர் - ஊக்கம், கிளர்ச்சி
கிளவி - சொல், பேச்சு
கிளை - சுற்றம், மூங்கில், கிளைப் பண்
கிளைஞர்கள் - சுற்றத்தார்கள்

கீ

கீண்ட - பிளந்த
கீழ்ந்த - கிழிக்கப்பட்ட
கீறுமுன் - வெளிப்படுதற்கு முன்

கு

குங்குமம் - குங்கும மரம்
குங்குமக் காண்டம் - குங்குமம் கலந்த நீர்
குச்சை - இரத்தினப் பரீட்சை முறைகளில் ஒன்று
குஞ்சரக் கொடி - தெய்வயானை நாச்சியார்
குஞ்சரக் கோதை - தெய்வயானை நாச்சியார்
குஞ்சரம் - யானை
குஞ்சி - மயிர்
குட்டிய - குழறிய
குடக்கு - மேற்கு
குடக் கோச் சேரன் - சேரமான் பெருமாள்
குட கடல் - மேல் கடல்
குடங்கை - உள்ளங்கை
குடத்தியர் - இடைச்சியர்
குடம்பை - கூண்டு
குடிபோய்வித்த - ஓட்டுவித்த
குடிமனையவர் - பொதுமகளிர்
குடிமுதல் - குடிக்கு முதல்வி
குடுமி - உச்சி, நுனி
குடுமியம் பெருந் தழல் - கொழுந்து விட்டு எரியும் வடவைத் தீ
குன்டம் - ஓம குண்டம்
குண்டு - ஆழம்
குண்டு அகழ் - ஆழ்ந்த கடல்
குண்டு நீர் - ஆழ்ந்த நீர்ப் பரப்பு (கடல்)
குணங்கு - பேய்
குணம் - நற்குணம் (சத்துவம், இராசதம், தாமதம், ஆகிய மூன்று குணம்)
குதட்டுதல் - அதுக்குதல், மெல்லுதல்
குதட்டினை - மென்று தின்றனை
குதர்ந்து - அழித்து
குதலை - குழந்தையின் உருத் தெரியாத சொல், மழலைப் பேச்சு
குமிழ் - குமிழ மலர்
குமிழ்த்த - வடிவங்கொண்ட
குமுதம் - அல்லி மலர்
குயிற்றுதல் - செய்தல், அழுத்துதல், இரத்தினம் வைத்து இழைத்தல்
குரங்கம் - மான்
குரம்பை - சிறு குடில்
குரவம் - கடம்ப மலர்
குரவு - கடம்பு
குரவை - ஆடவரும் மகளிரும் இடையிடையே கலந்து கைகோத்து ஆடும் ஒரு வகைக் கூத்து
குரவை வாய் - குரவைப் பாட்டைப் பாடும் வாய்
குரல் - கழுத்து, ஓசை
குரிசில் - தலைவன்
குரு - நிறம்
குருகு - வளையல், பறவை, நாரை
குருகு அமர் பொருப்பு - கிரவுஞ்ச மலை
குருகு பெயர்க் குன்றம் - கிரவுஞ்ச மலை
குருதி - இரத்தம்
குருவி - பறவை (சக்கரவாகம்)
குருவிந்தம் - இரத்தின சாதிகளுள் எட்டு வகைநிறமுடையது; குன்றிமணி,முயல் குருதி, விளாம் பூ, பலாசம் பூ, மஞ்சாடிப் பூ, செவ்வரத்தம் பூ, முள்ளிலவம் பூ, எரிபொன், என்னும் இவை
குருளை - குட்டி
குரைகழல் - ஒலிக்கும் கழல் அணிந்த திருவடி
குரைப்பு - குரைத்தல்
குல உடு - கூட்டமாய விண்மீன்
குலக்கடை - பெரிய வாயில்
குலம் - கோயில்
குலமீன் - உயர்ந்த நட்சத்திரம், அருந்ததி
குலன் - தம் இனம்
குலை - செய் கரை
குவடு - மலை
குவலயத் திருமலர் - அழகிய நீலோற்பல மலர், கருங்குவளை
குவளை - கழு நீர் மலர்
குவால் - குவியல்
குவை - தொகுதி
குழகன் - இளையோன், அழகன், முருகன்
குழமகன் - விளையாடும் வண்டற் பாவை, மரப் பாவை
குழல் - கூந்தல்
குழவி - குழந்தை
குழவி அம் கதிர் - இளஞ் சூரியனது அழகிய கிரணம்

குழவி அம் கிழவோன் - இளமுருகன்
குழவிப் பிறை - இளம் பிறை
குழு - தொகுதி, கூட்டம்
குழை - காதணி ; தழை ; இலை
குழை முகம் - தளிரிடம், குழைகின்ற முகம்
குழைய - வாட
குளம் - நெற்றி
குளமகன் - முருகன்
குளவன் - சரவணப் பொய்கையில் தோன்றிய முருகன்
குளறல் - ஒலித்தல்
குளிக்குநர் - குளித்தெடுப்பவர்
குளிசெய்யும் - நீராட்டும்
குளிர்தல் - ஒலித்தல்
குளிறும் - முழங்கும்
குற்றுழி - சிறிய இடம்
குறவத்துணைவியர் - குறத்தியர்
குறள் - பூதம்
குறி - அடையாளம் (இலக்கணம்)
குறித்தல் - கருதுதல், சொல்லுதல்
குறித்து - சுட்டி
குறிநிலை மயக்கு - மயக்க நிலைக் குறிப்பு
குறிபடைத்து - குறி கொண்டு
குறியா - சொல்ல இயலாத
குறியினர் - குறிப்புடையார்
குறியுடை நல் நாள் - குறித்த நல்ல நாள்
குறுஞ் சொல் - இளஞ் சொல்
குறு நகை - புன் சிரிப்பு
குறுமுனி - அகத்தியன்
குறுமுனி பெறுமறை-அகத்தியன் பெற்ற மந்திரப் பொருளாக உள்ளவன்
குறை - மணல் திடல்
குறைத்தல் - நறுக்குதல்
குறையாது இரட்ட - ஒலி குறையாமல் உச்சரிக்க
குன்றம் - மலை
குன்றி - குன்றி மணி
குனித்தல் - ஆடுதல்

கூ

கூக்குரல் - கூவுகின்ற குரல்
கூகை - கோட்டான்
கூடம் - கோவில் ; யானை கட்டும் இடம்
கூண்ட - செறிந்த, நெருங்கிய
கூண்டு - திரண்டு
கூதளம் - தூதுளையில் ஒரு வகை
கூர் - மிகுதி
கூர்ங்கோடு - கூர்மையான கொம்பு
கூருடைக் காவல் - மிக்க காவல்
கூலம் - கரை
கூவல் - கிணறு, கிணற்று நீர்
கூவிளம் - வில்வம்
கூவை - செடி வகை
கூழை - கூந்தல்; வால்
கூளி - பேய்
கூற்றம் - யமன்
கூற்று - கூறுபாடு
கூறு - பிளவு
கூறு பெயர் - தாய்தந்தையர் இட்ட பெயர்
கூன் - வளைவு

கெ

கெடவரல் - விளையாட்டு
கெழு பரம் - மிக உயர்ந்த
கெழுமி - செய்து
கெழுமிய விழவு - சிறப்பித்த விழா

கே

கேண்மை - நட்பு
கேணி-சிறு குளம்
கேழ் - தன்மை, நிறம், ஒளி
கேள் - சுற்றம்
கேளாச் சிறுசொல் - கேட்கத் தகாத கீழான சொல்

கை

கைக்கிளை - ஏழிசையில் ஒன்று
கை குலைப்ப - கைவிரிந்தது போல் மலர
கைஞ்ஞின்றவன் - ஒழுக்கத்தில் நின்றவன்
கைத்தாய் - செவிலித்தாய்
கைத்திரி - இடக்கை என்னும் தோற் கருவி, உடுக்கை
கைதை - தாழை
கைபார்த்து - சமயம் பார்த்து
கைம் முழம் - முழங்கை
கைமிக்கு - கைகடந்து, மிகவும் மிகுந்து
கையகன்றிடல் - செயலற்றுச் செல்லல்
கையகன்று - நீங்கி
கையடை - அடைக்கலம்
கைவளர் கொழுந்து - போருக்கு முன் செல்லும் தூசிப் படை

கொ

கொக்கரை - வலம்புரிச் சங்கில் ஒரு வகை வாத்தியம்
கொக்கு - மா மரம்
கொங்கு - தேன்
கொட்டை - பொகுட்டு, தாமரைக் கொட்டை
கொட்ப - அலைய, சுழல
கொட்பு - சுற்றுதல், சுழற்சி
கொடி - காக்கை
கொடிக்காய் - கொடியில் காய்க்கும் காய் (சுரைக்காய்)
கொடிச்சியர் - குறத்தியர்
கொடிஞ்சி - தேரின் கைப் பிடி
கொடுமரம் - வில், வளைமரம், ஏணிப்பழு
கொண்டல் - கீழ் காற்று
கொண்டோன் - கணவன்
கொண்மூ - மேகம்
கொப்புள் - கொப்புளம்

கொம்பினர்-பூங்கொம்பு போன்ற மகளிர்
கொய்யுளை - மட்டம் செய்த பிடரிமயிர்
கொல்லிக் கிரி - கொல்லி மலை
கொல்லை - தினைப் புனம்
கொழித்தல் - ஒதுக்குதல்
கொழுஞ்சுடர் - அனற் பிழம்பு போன்ற செம்மேனியை உடைய சிவபெருமான்
கொழுதி - கோதி
கொழுமுனை - கலப்பையின் கொழு நுனி
கொள்ள - (உலகு முழுதும்) பரவ
கொள்ளம் - குழை சேறு
கொள்ளை - களவு ; மிகுதி, நிரட்சி
கொள்ளைமுகம் - பலமுகம்
கொளுவ - பற்ற, கொள்ளச் செய்ய
கொளுவுதல் - பூட்டுதல், சேர்த்தல், பொருத்துதல், தூண்டிவிடுதல்
கொற்றுள் - கல் மண்களில் வேலை செய்யும் ஆள்
கொறிப்ப - கொறித்தலால், சிறிது சிறிதாகப் பொறுக்கி உண்ணுதலால்

கோ

கோட்டம் - கோயில்
கோடகம் - குதிரை
கோடல் - வெண் காந்தள்
கோடி - வளைந்து; வளைவு, மூலை
கோடு - கரை, மரக் கொம்பு, விலங்குகளின் கொம்பு
கோடை - மேல் காற்று; கோடைக் காலம்
கோது - குற்றம்
கோதை - மாலை
கோபம் - இந்திர கோபம் (தம்பலப் பூச்சி)
கோமகன் - அரசன் (அரிமர்த்தன பாண்டியன்)
கோல் - செங்கோல், குறுந் தடி
கோவாங்கு - இது காவாங்கு என்றும் சொல்லப்படும். குரவம்பூ, செங்கல், கொவ்வைக்கனி, இவற்றின் நிறம் போன்றது; படிதம் என்னும் மாணிக்க விசேடம்
கோவியர் - இடைச்சியர்
கோவை - கோவைக் கனி
கோள் - மேகம்
கோளகைக் குடில் - அண்ட கோளகையாய வீடு
கோளினர் - கொள்கையினர், தவறுடையார்
கோளொடு குறித்து - கிரக நிலையை ஆராய்ந்தறிந்து
கோறல் - கொல்லுதல்

ச

சகடம் - வண்டியின் உருளை
சகடு - வண்டி
சகோரம் - சகோரப் பறவை
சங்கம் - சங்கு
சட்டகம் - உடல்
சந்தம் - வேதத்தை ஓதும் இசை
சந்து - சந்தன மரம்
சமயக் கணக்கர் - சமய வாதிகள்
சயமகள் - வெற்றித் திரு (விஜய லக்ஷ்மி)
சயிலம் - மலை
சரண் - திருவடி
சரம் - அம்பு
சரவணம் - நாணல் ; சரவணப் பொய்கை
சருக்கம் - நூற் பிரிவு; வேதம் சொல்லும் முறைகளுள் ஒன்று
சருமம் - தோல்
சல்லரி - ஒரு வகை வாத்தியம், ஒரு வகைப் பறை
சலஞ்சலம் - சலஞ்சலம் என்னும் சங்கு; அதாவது வலம்புரி ஆயிரம் சூழ்ந்த சங்கு
சலபதி - வருணன்
சலியா - அசையாத
சவரர் - வேடர்
சனனப் பீழை - பிறவித் துன்பம்

சா

சாக்கியன் - சாக்கிய நாயனர் (அறுபத்து மூவருள் ஒருவர்)
சாகை - கிளைகள்
சாத்து - வரிசை, வணிகர் கூட்டம்
சாதகம் - பறவை (மழைத் தாரையை உண்ணுவது)
சாதாரி - சாதாரி என்னும் பண்
சாதுரங்கம் - மாணிக்கத்தின் ஒரு வகை
சாய் - கோரை
சாய்ப்பிள்ளை - கோரைப் பாவை
சாயா - கெடாத, சேர்க்காத
சாரல் - மலைப் பக்கம்
சாரிகை - நாகணவாய்ப் புள்
சால்பு - நிறைவு
சாலி - நெற் பயிர்

சி

சிகை - மயிர்முடி, பக்கம், தீக் கொழுந்து
சிஞ்சை - முழக்கம்
சிதலை - கறையான்
சிந்தூரம் - திலகம்
சிரல் - சிச்சிலிப் பறவை, மீன் குத்திக் குருவி
சில்லிடம் - நெருக்கமான இடம்
சில்லோர் - கீழ் மக்கள்
சிலை - வில், மலை, கல், வால்
சிற்றில் - சிறு வீடு
சிறு பிறை - இளம் பிறை
சிறுமதி - பிறைச் சந்திரன்
சிறுவன் - பிள்ளை
சிறை - பக்கம்
சிறைப் புனல் - கரைகட்டிய நீர்நிலை
சின்னம் - உறுப்புக்கள்
சினம் - கோபம்
சினை - கிளை
சினைத்த - கிளைத்த

சீ

சீயம் - சிங்கம்
சீற்றம் - கோபம்
சீறு உணவு இன்பம் - சிறிய உணவாகிய இன்பம்

சு

சுகம் - கிளி
சுட்டி - நெற்றிச் சுட்டி
சுடிகை - உச்சி
சுண்டி - மெலிந்து; விரலால் தெறித்து
சுண்ணம் - பொடி, மணத் தூள்
சுரக்க - மேன் மேல் உண்டாக
சுரம் - பாலை வனம்
சுரிதல் - சுழிதல், மடிப்பு விழுதல்
சுருக்கு - சுருக்கப்பட்டது
சுருங்கை - சுருங்கிய வழி, நீர் முதலியன செல்லுதற்கு நிலத்துள் கரந்து படுத்த வழி, மதகு
சுருப்பு - வண்டு
சுரும்பு - வண்டு
சுரை - சுரைக் குடுக்கை
சுரைக் குடம் - சுரைக்காய்க் குடம்
சுவல் உளை - பிடரி மயிர்
சுள்ளி - சிறிய குச்சுக்கள்
சுற்று ஒழுக்கிய - சுற்றிலும் இறக்கிய
சுறவம் - சுறா மீன்
சுனை - நீர் நிலை, பொய்கை

சூ

சூடகம் - கங்கணம், தோள்வளை
சூடு - நெல் அரி
சூயை - அநசூயை
சூர் - சூரபதுமன்
சூர்ப் பகை உலகு - சூரனுக்குப் பகைவனாகிய முருகனது குறிஞ்சி நிலம்
சூர்ப் பகையினன் - சூரனுக்குப் பகைவனாகிய முருகன்
சூரரக்கன்னியர் - சூரர மகளிர்
சூல் - கர்ப்பம்
சூல் உளைந்து - சூலால் வயிறு வருந்தி
சூழல் - சூழ்ந்துள்ள இடம்
சூள் - சபதம்
சூறை - சுழல் காற்று

செ

செக்கர் - சிவப்பு, செவ்வானம்
செக்கர்த் தீ - செவ்வானமாய தீ
செங் கயல் - இளங் கயல்
செங் கவி - செவ்விய பாட்டு
செங்கோட்டம் - திருச்செங்கோட்டம்
செஞ்சரம் - செவ்விய அம்பு
செஞ்சுடர் - சூரியன்
செடி - தூறு
செந்தீ - கொழுந்து விட்டு எரியும் தீ, ஓமத் தீ
செப்பு - செம்பு, சிமிழ், நீர் வைக்கும் கரகம்
செம்பின் பொருப்பு - தாமிரவருணியை உடைய பொதிய மலை
செம்பு உடல் - தாமிர உடல்
செம்மகள் - இலக்குமி
செம்மணிச் சிலம்பு - மாணிக்க மலை
செம்மல் - பழம்பூ
செம் மலர் - தாமரை
செம் மனம் - செவ்விய மனம்
செம்மாந்து - மனம் மலர்ந்து, இறுமாந்து
செம்மொழி - இன் சொல், நன் மொழி
செய் - வயல்
செரு - போர்
செருக்களம் - போர்க் களம்
செருநர் - பகைவர்
செரு நிலை - போர்க் களம்
செருமுகம் - போர்முகம்
செல்வி - இறைவி (காளி)
செவ்வழி - செவ்வழிப் பண்
செவந்து - செம்மை அடைந்து
செழியன் - பாண்டியன்
செழுங் கார் - நீர் நிறைந்த மேகம்
செறிக - சேர்ந்து வாழ்க
செறிதல் - நெருங்குதல், சேர்தல்
செறு - வயல்
செறுப்ப - முழங்க
சென்னி - சோழன்; உச்சி
சென்னி மாபுரம் - சோழபுரம்

சே

சேக்கை - கூடு
சேக்கொள் - சிவப்பு நிறங் கொண்ட
சேக்கொள் ஆம்பல் - செவ்வல்லி
சேகரம் - தலை, முடி
சேடு - புது வெள்ளம், கலங்கிய நீர்
சேடுஎறியும் - சேறுக்கும்
சேண் - தொலைவு, உயர்ச்சி, ஆகாயம்
சேண் குளம் - ஆகாயமாய குளம்
சேண்மலை - உயர்ந்த மலை (இமயமலை)
சேதா - செந்நிறமுள்ள பசு
சேம நிலை - காவல் நிலை
சேய் - மகன், முருகன்
சேயிதழ் - சிவந்த இதழ்
சேரவறந்த - ஒரு சேரத் தொலைந்த
சேரன் திருத் தளி - மதுரை வட்டத்திலுள்ள ஒரு பழந் திருப்பதி
சேரி - பலரும் சேர்ந்து வாழும் இடம், ஊர்; தெரு; நகரின் புறஞ்சேரி; இழிந்தவர் வசிக்கும் பகுதி (பரத்தையர் சேரி)
சேவல் - காவல், ஆண்
சேவல் கழுகு - சேவலோடு பெண் கழுகும்
சேறி - செல்வாய்

சொ

சொல் தவறு - சொல் சோர்வு

சொல்லா இன்பம் - வெளிப் படச் சொல்லக் கூடாத இன்பம் (சிற்றின் பம்)
சொற்று - சொல்லி
சொன்றி - சோறு

சோ

சோர்தல் - தளர்தல், அவிழ்தல்
சோரி - இரத்தம்

சௌ

சௌகந்திகம் - இரத்தின சாதிகளுள் ஒன்று: இலவம்பூ, முயலின் கண், அசோகின் தளிர், அவிர் பொன், செம் பஞ்சு, ஐவனப் பூ, இவற்றின் நிறம் போன்றது

ஞா

ஞாட்பு - போர்
ஞாலம் - உலகம்
ஞாழல் - புலிநகக் கொன்றை
ஞாளி - நாய்

த

தகர் - கடா
தகளி - அகல்
தகுணித்தம் - ஒரு வகை வாத்தியம்
தசை - புலால், சதை
தட்டி - தவறச் செய்து
தட்டை - மூங்கில்
தடா உடல் உம்பர் - பெரிய உடலின் மேல்
தடிந்தும் - வெட்டியும்
தடைதல் - தடுத்தல்
தண்டம் - தண்டனை, தண்டித்தவன் ; யானை செல்லுகின்ற வழி
தண்டலை - குளிர்ந்த சோலை
தண்டை - காலணி
தண்ணடை - மருத நிலம்
தணத்தல் - விட்டு நீங்குதல், பிரிதல்
தத்தை - கிளி
தந்திரி - நரம்பு
தபுத்தி - மேலெடுத்து
தம்பலம் - வாய்த் தம்பலம், வெற்றிலை பாக்கு
தமர் - சுற்றத்தார்
தமனியம் - பொன்
தமனியப் பராரைச் சயிலம் - மேருமலை
தமியில் - தனியிருந்து
தமியை - தனியாய்
தமிழ்ப் பெயர் - தமிழ் மொழியின் புகழ்
தயங்க - விளங்க
தரக்கு - புலி
தரளம் - முத்து
தரித்தல் - அணிதல், தாங்குதல், வேடம் கொள்ளுதல்
தரு - கற்பகம்

தரு ஐந்து - சுவர்க்க லோகத்துக்கு உரிய அரிசந்தனம், கற்பகம், சந்தானம், பாரிசாதம், மந்தாரம், என்ற ஐந்து தெய்வ மரங்கள்
தருக்கம் - அளவை நூல்
தருமி - ஓர் அந்தணன்
தருவின் கிழவன் - இந்திரன்
தலை - இடம்
தலைநடுக்குறுதல் - அருவருத்தல்
தலைமயங்கும் - கலக்கும்
தலைமாலை - தலைகளாலான மாலை
தலையம் இயக்கி - தலையம் என்னும் கூத்தினை ஆடி
தவம் கற்று - தவம் செய்து
தவல் - குறைதல், வற்றுதல்
தவிர்தி - தவிர்வாய்
தழங்குதல் - ஒலித்தல்
தழல் - நெருப்பு
தழற்குழி - ஓம குண்டம்
தழற்செல்வம் - வேள்வியாகிய செல்வம்
தழீஇ - தழுவி
தழை உடல் - பூரித்த உடம்பு, மகிழ்ச்சியால் பருத்த உடல்
தழைதல் - தளிர்த்தல் , செழித்தல்
தளவு - முல்லை
தளி - கோயில்
தளை - கட்டு, விலங்கு
தறி - தூண்
தறித்த - துண்டு செய்த
தறுகண் - அஞ்சாமை
தன் முதல் தொழில் ஆக்கி - தன் தொழிலை முதன்மைத் தன்மை ஆக்கி
தனம் - பொன்
தனிக் கொடி - ஒப்பற்ற உமையம்மை
தனி முதல் - இறைவன்

தா

தாது - பொடி, மலர்ப் பொடி
தாபதர் - தவஞ்செய்வோர், தவத்தினர்
தாமம் - மாலை
தாமரை நிதி - பதுமநிதி
தாயம் - உரிமையால் கிடைத்த முன்னோர் பொருள்
தார் - பூ மாலை
தாரகை - நட்சத்திரம்
தாரம் - ஏழிசையுள் ஒன்று
தாரி - ஒலி, ஒழுங்கு
தாரை - ஒழுங்கு, கண்கள்
தால் - நாக்கு
தால் உறுத்த - நாவால் ஒலிக்க
தாவா - கெடாது நிலைபெற்ற
தாள் - முயற்சி ; தண்டு
தாளி - அறுகு, கூந்தல்பனை
தாளிப் போந்து - கூந்தல்பனை
தானவர் - அசுரர்

தி

திகைக்கும் - மயங்கும்
திங்கள் - சந்திரன்

திங்கள் வாழ்குலம் - சந்திர குலம்
திடர் - உயர்ச்சி, மேட்டு நிலம், தீவு
திணை ஐந்து - குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை, மருதம், நெய்தல்
திமிர்ந்து - பூசி
தியங்குதல் - மயங்குதல்
திரிகல் - திரிகை (ஏந்திரம்)
திரிந்து - மாறுபட்டு
திருத்தகுநாள் - நன்மை பயக்கும் நாள்
திருந்தலர் - திருந்தாதவர், பகைவர் (தாருகாவனத்து இருடிகள்)
திருந்திழை - திருந்திய அணிகளை உடையவள்
திரு நதி - கங்கையாறு
திரு நுதல் - அழகிய நெற்றி
திருப் பெரு வதுவை - திருமணம்
திருமகள் - இலக்குமி
திருமதி - நிறை மதி
திருமலர் - தாமரை மலர்
திருவம் - செல்வம்
திருவரவு - நல் வரவு
திரை - அலை
திரைத்து - அலை உடையதாகி
திரை விழி - சுருங்கிய கண்
திவலை - துளி
திறல் - வெற்றி
திறை - இறைப் பொருள்

து

துகள் - பொடி
துகளம் - நுட்பமான ஒலி
துகிர் - பவழம்
துகிர்ப் பாவை - பவழப் பாவை
துகில் - ஆடை
துஞ்சல் - கெடுதல்
துஞ்சிய - அடங்கிய
துடி - உடுக்கை, பம்பை, துடிப்பறை (குறிஞ்சி நிலப் பறை)
துடுமென - விரைவாக
துணர் - கொத்து, பூங் கொத்து
துணித்தல் - வெட்டுதல், துண்டு படச் செய்தல்
துணை - மனைவி, இரண்டு
துணை விளக்கு - இரட்டை விளக்கு
துத்தம் - ஏழிசையில் ஒன்று
துத்திரி - ஒரு வாத்தியம்
துதைந்த - நெருங்கிய
தும்பி - வண்டு
தும்புரு கருவி - ஒரு வகை யாழ், தும்புரு என்னும் வீணை
துய்த்து - நுகர்ந்து, தின்று, உண்டு
துயில் - உறக்கம்
துரக்கும் - ஓட்டும், போக்கும்
துரந்து - செலுத்தி, தொடர்ந்து சென்று
துருத்தி - நீரை முகந்து வீசும் கருவி
துலங்கிய - தெளிந்த
துவக்கி - இழுத்துக் கட்டி
துவசம் - கொடி
துவரத் தீர்ந்த - முற்றத் துறந்த
துவட்டும் - துடைக்கும்
துவைத்தல் - ஒலித்தல், முழங்குதல்
துழனி - ஒலி
துள்ளல் - எடுத்தல் ஓசை
துள்ளிய ஞான்று - ஆடிய பொழுது
துள்ளும் - ஒலிக்கும்
துற்றுதல் - நெருங்குதல்
துறக்கம் - சுவர்க்கம், வீட்டுலகம்
துறக்குக - நீங்குக
துறை ஆடுதல் - நீராடுதல்
துன்றிய - நெருங்கிய
துனைவு - விரைவு

தூ

தூக்குமின் - தொங்க விடுமின்
தூங்க - ஒழுக
தூங்கல் - படுத்தல் ஓசை
தூணம் - தூண்
தூதினர் - தூது செல்பவர் (தூது சென்ற கண்ணன்)
தூமம் - புகை
தூய் - தூவி
தூர்ந்து - அடைபட்டு, நெருங்கி
தூவல் - சிறகு
தூவி - சிறகு; சிந்தி
தூற்ற - சொரிய
தூற்றுதல் - தூவுதல், இறைத்தல்; குறை கூறுதல், புறங்கூறுதல், பழித்தல்
தூற்றுமின் - இறைப்பீராக

தெ

தெய்வங் கற்ற அறிவு - தெய்வத்தைக் கொண்டு தெரிந்து கொள்ளும் முயற்சி, வெறியாட்டெடுத்தல் முதலியன
தெய்வம் - ஊழ்
தெரிந்து இட்டு - ஆராய்ந்து அருச்சித்து
தெருட்சி - தெளிவு
தெருமரல் - சுழற்சி
தெருள்பவர் - தெளிபவர்
தெளி சூள் - தெளிந்த ஆணை
தெளிதர - தெளிய
தெற்றல் - இடறல், மாறுபடுதல்
தெறுதல் - அழித்தல்
தென்கால் - தென்றற் காற்று
தென் கீழ்த் திசையோன் - அனற்கடவுள்
தென் திசைக் கோமான் - எமன்
தென் திசைப் பாணன் - பாணபத்திரன்

தே

தேக்கு - தேன் பெருக்கு
தேம் - தேயம், தேசம்
தேர் பத்தினன் - தயரதன்
தேர் வரத்தினர் - தேரில் வருபவர்
தேரான் தெளிவு - 'தேரான் தெளிவும்' என்னும் குறட்பாவின் முதற்குறிப்பு

தேவர் கோமான் - இந்திரன்
தேவன் - இந்திரன்
தேவினர் - தேவர்கள்
தேற - தெளிய
தேன் - நறவு, வண்டு

தை

தைவரல் - தடவுதல்

தொ

தொகை - திரள்
தொங்கல் - மாலை
தொட்டு - தோண்டி
தொடி - வளையல்
தொடுத்து - மாலை கட்டி
தொடை - தொடுத்தல், மாலை
தொண்டகம் - குறிஞ்சிப் பறை
தொய்யில் - சந்தனக் குழம்பு : மகளிர் தனங்களில் சந்தனக் குழம்பால் எழுதும் கோலம்
தொள்ளி - கருஞ்சேறு
தொற்றுதல் - தொடுத்தல், இழுத்துக் கட்டுதல்

தோ

தோகை - வால், மயில், ஆடையின் நுனி
தோட்டி - பெயர்த்தெடுத்து
தோட்டிய - தோண்டிய
தோட்டு அலர் - மலர் இதழால் தொடுத்த மாலை
தோம் - துன்பம், குற்றம்
தோரை - இரத்தம்
தோல்முலை - வற்றிய முலை
தோழம் - கடல்
தோள் வளை - வாகு வலயம் (ஓர் அணி வகை)
தோற்ற - தன் முன் தோற்றுமாறு
தோற்றம் - மாண்பு
தோற்றி - தோன்றி
தோன்றி - காந்தள், செங்காந்தள் மலர்

ந

நகர் - கோவில்
நகுதலை - சிரிக்கின்ற வெண் தலை
நச்சுதல் - விரும்புதல்
நச்சுவிழி - விஷக் கண், விஷம் போன்ற கண்
நஞ்சு - விஷம்
நட்டு - நண்பு செய்து
நடித்த - உலகம் மயங்கக் கூறிய
நடுநாள் - அரையாமம்
நடைத் திரைப் பரவை - எழும் அலைகளையுடைய கடல்
நடைமலை - யானை
நண்ணலர் - சேராதவர்
நணி - நெருங்கி
நந்தி - பெருகி
நந்து - இப்பி
நரகு - நரகம்
நரைத்தலை முதியோள் - நரைத்த மயிரைத் தலையில் கொண்ட முதியோள் (வந்தி)
நல் நயம்- மிகவும் நன்மை
நலம் - அன்பு, இன்பம்
நவ்வி - மான்
நவத்தலை - நவகோணம், ஒன்பது மூலை
நவமணி - புதிய மணி, ஒன்பது மணி
நவிற்ற - சொல்ல
நள் இருள் - செறிந்த இருட்டு
நளிர் - குளிர்ச்சி, பெருமை
நறவருவி - தேன் அருவி
நறவு - தேன், அவியுணவு
நன்று அளிக்கும் - பெரிதும் காக்கின்ற
நன்னர் - நன்மை
நனவு - விழிப்பு
நனி - மிகுதி
நனி உயிர் - சிற்றுயிர்

நா

நா உடன்று - நாக் குழறி
நாசி - பாடும்போது தோன்றும் மூக்கொலி
நாஞ்சில் - கலப்பை
நாட்டி - நாட்டமுடையாள்
நாடலர் - விரும்பாதவர்
நாண் தறி - நாணமாகிய தூண்
நாதம் - ஒலி
நாப்பண் - நடு
நாமம் - அச்சம்
நாரணன் நடித்த - திருமால் கூறிய
நால் நூல் - தொங்குகிற பூணூல்
நால் நூல் மாக்கள் - அந்தணர் (தொங்குகிற பூணூலை உடையவர்)
நாவலந் தண் பொழில் - நாவலந் தீவு, சம்புத் தீவு (பாரத நாடு)
நாவாய் - கப்பல்
நாள் - நல்நாள்
நாள் இழைத்து - வருநாளைக் குறித்துக் கூடல் இழைத்து
நாள் நிறைந்து - நெடுங் காலம்
நாள்பூ - அன்றலர்ந்த மலர்
நாற்றி - தொங்கவிட்டு
நாறுதல் - தோன்றுதல், மணத்தல்
நாறு - நாற்று முடிகள்
நான்மறை- இருக்கு, யசுர், சாமம், அதர்வணம், ஆகிய நான்கு வேதம்
நான்மறைப் பாலன் - (மார்க்கண்டன்) நான்கு வேதங்களில் வல்ல அந்தணச் சிறுவன்
நான்று - தாழ்ந்து
நான்றென்ன - பெய்ததுபோல
நானம் - புழுகு

நி

நிட்களம் - வடிவம் இல்லாமை
நிணம் - கொழுப்பு
நித்தன் - அழிவில்லாதவன்
நித்திலம் - முத்து
நிதி - செல்வம்
நிமலன் - மலம் அற்றவன்
நிரப்பினர் - வறுமையுடையவர்
நிரைத்து - சபை கூட்டி
நிலத் தேவர் - அந்தணர்
நிலம் இரண்டு - மண்ணுலகு, விண்ணுலகு
நிலவு - சந்திரன்
நிலை - நிலைத்திருத்தல், தன்மை
நிலைத்திரு முன்னர் - வீட்டின் முன்
நிலை நீர் - அசைவற்ற நீர்நிலை
நிலை பிரி வழக்கு - நெடுங்காலமாக நல்ல நிலையினின்றும் பிரிந்திருப்பது
நிலையம் - கூத்து
நிற்றி - நிற்கின்றாய்
நிறுத்தி - தடுத்து
நிறுத்திட - நீக்கி ஒன்றுபடுத்தும் பொருட்டு
நிறுத்தும் - இடறச் செய்யும்
நிறை - மனத்தை நிறுத்துதல், மன அடக்கம்
நிறை அழிந்தவள் - நிறை கெட்டவள்
நிறை நீர் - நிறைந்த குணம்
நிறை பாட்டு அயர - வெண் துறைப் பாட்டைப் பாட
நிறை பொருள் அழுந்தல் - எங்கும் நிறைந்த இறைவனோடு ஒன்றுதல்
நிறையினள் - மாட்சிமையுடையாள்

நீ

நீதி - மெய்ம்மை
நீர் - நீர் நிறைந்த கடல், குணம்
நீர்க் கால் - நீரோடும் வாய்க்கால்
நீர்மை - தன்மை
நீர் வடு - நீரின் பிளவு
நீர - நீர்மையுடைய
நீரர மகளிர் - நீரிடத்து வாழும் தெய்வப் பெண்கள்
நீலக் குவடு - நீல மலை
நீலம் - நீலோற்பலம்
நீவி - தடவி
நீளிடை - நீண்ட தூரம்
நீறு - விபூதி, திரு நீற்றுப் பை, அணுக்கள்
நீறுகெழு பரப்பு - புழுதி நிறைந்த நிலப் பரப்பு

நு

நுகர்ந்த - குடித்த, துய்த்த
நுசுப்பு - இடை
நுடங்கும் - அசையும்
நுண் பதம் - சிறு சோறு
நுதல் - நெற்றி
நுதல் நோக்கம் - நெற்றிக் கண்
நுதி - நுனி, கூர்மை
நுளையர் - நெய்தல் நிலத்தவர்
நுனிக்கவின் - ஆராயத்தக்க அழகு
நுனித்த - நுண்மையாய
நுனித்த மேனி - மிக்க வடிவழகு
நுனித்தலை - குடுமித் தலை

நூ

நூபுரம் - காற்சிலம்பு
நூல் - பூணூல்
நூல்வளர்த்த - நாரால் கட்டிய

நெ

நெஞ்சறை - மனமற்றுப் போதல்
நெஞ்சு - மனம், கண்டம்
நெட்டாறு - நெடிய ஒழுங்கு
நெட்டெறி - வேகமாக வீசுகிற
நெடியோன் - திருமால்
நெடுங்காய் - கொன்றைக் காய்
நெடுஞ் சால் - நீண்ட படைச் சால்
நெடும் படை - பெரும் போர்
நெடு மரை - பெரிய மான்
நெய்த்து - நெய் பூசப் பெற்று
நெய்தல் - கடற்கரை நிலம், நெய்தற் பறை, நீலோற்பலம்
நெய்ம்மிதி - நெய்யோடு கலந்து திரட்டப்பட்ட உணவு
நெருங்குபு - நெருங்கி
நெருநல் - நேற்று
நெல் பிடித்து - நெல்லை மூன்றாக வகுத்தெடுத்து
நெறி - வளைவு, நெளிவு, சுருள்
நெறிச் சடை - நெளிந்த சடை
நெறிப்ப - நிமிர

நே

நேடின - தேடின பொருள்
நேமியங்குன்று - சக்கரவாள மலை
நேரி - நேரி மலை

நோ

நோக்கா இயல்பு - பாராட்டாத இயற்கை
நோக்கிய - சினந்த
நோன் தலை - வலிய தலை
நோன்புறு விரதியர் - தவம் செய்யும் உறுதியுடையார்
நோன்மை - வலிமை, அசைவின்மை

ப

பக - பிளக்க
பகடு - யானை, எருது
பகல் - சூரியன்
பகுவாய் - பிளந்த வாய்
பங்கு - வளைவு
பச்சிற - சிறிய இறா மீன்

பசந்து - பசலையுற்று
பசப்பு - மகளிர்க்குப் பிரிவாற்ருமை யால் உண்டாகும் வேறுபாடு, பசலை கொள்ளுதல்
பசு - காமதேனு
பசுக் காவலன் - பசுக்களைக் காப்பவன்; வணிகன் (மூர்த்தி நாயஞர்)
பசுங்கொடி - பசிய கொடி (பசிய கொடி போன்ற உமையம்மை)
பஞ்சவன் - பாண்டியன்
பட்டாங்கு - சிதைவு பட்டது போல
படகம் - ஒருவகைப் பறை
படப்பை - தோட்டம்
படம் - ஆடை
படர்தல் - செல்லுதல், விட்டு நீங்குதல் பரவுதல்
படர் மலை - அகன்ற மலை
படாப் பழி - இல்லாத வசை
படாம் - ஆடை
படி - பகை, அளவு
படிறர் - பொய்யர், வஞ்சகமுள்ளவர்
படிறு - பொய், வஞ்சனை
படுதல் - அகப்படுதல், துன்பமடைதல், அடங்குதல்
படைத்தல் - தோற்றுவித்தல்; சிருஷ்டித் தல்
படைவாள் - கலப்பையின் கூரிய கொழு
பண் கால் உழவர் - பண் பாடும் உழவர்
பண்ணை - விளையாட்டு
பணிப் பகை - பாம்புக்குப் பகையாகிய மயில்
பணிவர - தாழ்தல் உண்டாக
பணை - நீர் நிலை, பறவையுள்ள மரக்கிளை
பணைத்து - பூரித்து, பருத்து
பத்தர் - குடுக்கை, கமண்டலம்
பத்துடை நூறு - ஆயிரம்
பதம் - வேத வாக்கியத்தின் பதங்கள்
பதினெண் கிளவி - பதினெட்டு மொழி
பதுக்கை - குன்று, பாறை
பதுக்கை செய்தல் - மேடாக்குதல்
பதுமன் - பிரமன்
பயந்த - பெற்ற
பயன் உழி - பயன் முற்று மளவும்
பயிலாத் தாரி - பயிலாத பண், ஒலி
பயிற்றுதல் - பழக்குதல், கற்பித்தல்
பரஉயிர் - பிற உயிர்
பரணர் - சங்க காலப் புலவருள் ஒருவர்
பரதவர் - நெய்தல் நிலமக்கள்
பரதவன் - வலைஞன்
பரப்புதல் - எழுப்புதல், பரவச் செய்தல், சஞ்சரித்தல்
பரல் - பருக்கைக் கல்
பரல் முரம்பு - பருக்கைக் கல் மேடு
பராய - வழிபட்ட, வணங்கிய
பராரை - பருத்த அடி
பராவ - வணங்க
பரித் தேர் - குதிரை பூட்டிய தேர்
பரிதல் - விரும்புதல், அன்பு கொள்ளுதல்; அறுதல்
பரிதி - சூரியன், சக்கராயுதம்
பரிபுரம் - காற் சிலம்பு
பரி பெறு தரளம் - மாலைகளில் அறுந்து சிதறுகிற முத்து
பரியுநர் - அன்புள்ளார்
பருக் காடு - பெருங் காடு
பருதி - சூரியன்
பல் தலைப் பாந்தள் - பல தலைகளுள்ள பாம்பு (ஆதிசேடன்)
பலி உறுத்து - பலி கொடுத்து
பலி மணம் - ஊன் மணம்
பவம் - பிறப்பு
பவளத் தொத்து - பவழக் கொத்து
பழங்கண் - துன்பம்
பழங் குறி - முன் நிகழ்ந்த குறிப்பு
பழ நகர் - பழமையான நகரம் (காசியம் பதி)
பழனம் - வயல்
பழிச் சடை - பழியாகிற வேர்
பழிப் புலவு - பழிக்கத் தக்க புலால் நாற்றம்
பழுது அறு தெய்வம் - குற்றமற்ற ஊழ்
பள்ளி - கோயில்
பள்ளி அறை - படுக்கை வீடு
பள்ளிக் கணக்கர் - பள்ளி ஆசிரியர்
பளிங்கு - பளிங்குப் பாறை
பறவை - தேனீ, வண்டு,
பறவை மக்கள் - பறவைக் குஞ்சுகள்
பறித்த - தோண்டிய
பறை - சிறகு
பறைதபு - சிறகில்லாத
பறை தழை பரப்பி - சிறகுகளைத் தழை யாகப் பரப்பி
பறைவர - சிறகடித்து ஓடுங்க
பறைவரத் தழீஇ - சிறகினுள் வருமாறு தழுவி
பன் மணி ஆசனம்- பல மணிகளை வைத்து இழைத்த ஆசனம்
பன்மை செய் - பலவாகச் செய்கிற
பன்னம் - இலை
பனி - குளிர்ச்சி, நடுக்கம்
பனிக் கதிர் - சந்திரன், சந்திர கிரணம்
பனிக் கதிர்க் குலவன் - சந்திர குலத் தலைவன் (மலையத்துவச பாண்டியன்)
பனிச் சிறுமை - பனியால் வாடுதல்
பனிப்ப - நடுங்க, அடித்தலால்
பனிப் பகை - நோயாகிய பகை
பனிப்பு - நடுக்கம்
பனி மலை - இமய மலை
பனுவல் - பாட்டு, நூல்
பனைபரி - பனை மடலால் அமைந்த குதிரை

பா

பாகப் பக்கம் - ஒரு பக்கம்
பாகம் செய்து - பக்கத்தில் அமர்த்தி
பாகல் - பலா
பாங்கர் - பக்கம்
பாசடை பூத்த - பாசிலை மலர்ந்த

பாசம் - கயிறு
பாசறையோர் - பாடி விட்டார்
பாசிலே - பசிய இலை
பாசுடல் - பச்சை நிறமுள்ள உடல்
பாசுடல் உளை பரி ஏழ் - எழு பச்சைக் குதிரை
பாசுபதக் கணை - அர்ச்சுனனுக்குச் சிவன் (பசுபதி) கொடுத்த அம்பு
பாட்டு - வரிப் பாட்டு
பாட்டெடுப்ப - பாட (வாளை இட)
பாடகம் - கால் அணி
பாடல் - பாட்டு, புகழ்
பாடலம் - பாதிரி மலர்
பாடு - பக்கம், உடல்
பாடு செய் கதிர் - மாலையில் மறையும் சூரியன்
பாண்டரங்கம் - வெண்பொடியுள்ள இடம்; திரிபுரம் எரித்த போது வெண்ணீறு அணிந்து சிவபெருமான் ஆடிய கூத்து
பாண்டில் - வட்டம்
பாண்டு - வெண்மை
பாணி - கை
பாந்தள் - பாம்பு (இராகு)
பாந்தளங் கன்னியர் - நாக கன்னியர்
பாய் - பரந்த
பாயல் - படுக்கை
பார் - பூமி, உலகம், உலகத்தில் உள்ளார்
பார்ப்பு - குஞ்சு
பார் முதல் படைத்தவன் - பூமி முதலிய வற்றைப் படைத்த பிரமன்
பாரிடம் - பூதம்; பூதம் போன்ற குண்டோதரன்
பால் முகக் களவு - பாலுள்ள களாச் செடி
பாலை - பாலை நிலம், பாலைப் பண், பாலை நிலத் தெய்வம், காளி
பாவை - பாவைபோன்ற பெண் (தடாதகைப் பிராட்டியார்); வண்டற் பாவை, பதுமை (பொம்மை)
பாழி - வேதம் பாடும் இசை முறைகளில் ஒன்று

பி

பிடவு - ஒரு வகைச் செடி
பிடர் - பிடரி, கழுத்து
பிடி - பெண் யானை
பிணங்கும் - ஊடும்
பிணர் - சருச்சரை (சுரசுரப்பு)
பிணர் மருப்பு - சருச்சரைக் கொம்பு
பிணவு - பெண்
பிணவினர் - பெதும்பைப் பருவப் பெண்கள்
பிணிக்க - கட்ட
பிணிமுகம் - மயில்
பிணிமொழி - கேட்டாரைப் பிணிக்கும் சொல்
பிணிவிசி - சேர்த்து இறுகக் கட்டிய வார்
பிரசம் - தேன்
பிலம் - மலைக் குகை
பிலிற்றிய - துளித்த
பிழியும் - சொரியும்
பிளிறும் - முழங்கும்
பிறக்கிட்டு - புறமுதுகிட்டு
பிறங்க - பெருக
பிறையவன் - பிறையணி பெருமான், சிவன்

பீ

பீடு - பெருமை
பீரம் - பசலை
பீழை - துன்பம்

பு

புகர் - புள்ளி
புகர் மலை - யானை
புகர் முகப் புழைக் கை - யானை
புகல் - ஆதரவு
புகல் விழும் - புகலிடமாக விரும்பத்தக்க
புகை - (குங்குலியப்) புகை
புகை உடல் - புகை போன்ற உடல்
புஞ்சம் - கூட்டம்
புட்கால் பாட்டினர் - தும்புரு நாரதர்
புடவி - உலகம்
புடை - பக்கம்
புடைத்து - அடித்து
புடை மனம் - தீய வழியில் செல்லும் மனம்
புண்ணியக் கணவன் - அறமாய கணவன்
புண்ணியச் சாந்தம் - தூய திரு நீறு
புண்ணியம் - தூய்மை, அறம்
புணர் - சேர்க்கை, முற்றுகை, புதுமை
புணர்த்தின் - இருத்தின்
புணர்ப்பு - மாயம்
புணர் விழி - புதுமையாய கண்கள்
புணரி - அலை, கடல்
புணரா மயக்கம் - பொருந்தாத மயக்கம்
புதவு - கதவு
புதா - நாரை
புது முகம் - பார்க்குந் தோறும் புதிது புதிதாகத் தோன்றும் முகம்
புதைப்ப - மூட
புந்தி - உள்ளம், அறிவு
புயங்கம் - பாம்பு
புயங்கன் - பாம்பு
புயங் கொட்டி - தோள் தட்டி
புயம் - தோள்
புயல் - மேகம், நீர்
புயல் கார் - நீருண்ட மேகம்
புரக்கலை - காப்பாற்ற வல்லையல்லை
புரசை - யானைக் கழுத்திடு கயிறு
புரண்ட - மாறுபட்ட
புரந்தரன் - இந்திரன்
புரந்தரன் புதல்வி - தெய்வயானை
புரவி - குதிரை
புரிந்து - விரும்பி
புரிவளை - முறுக்குள்ள சங்கு

புரியாக் கதம் - உண்டாகாத கோபம்
புரை அறும் அன்பினர் - குற்றமற்ற அன்புடையார்
புல் - பனை மரம்
புல்லப் பான் மகன் - புன்மையுள்ள பாணன்
புல்லம் - அபிநயம், புன்மை, கீழ்மை, தழுவல்
புல்லர் - கீழ் மக்கள்
புல்வாய் - மான்
புல்லிதழ் - புறவிதழ்
புலத்தினர் - இடத்துள்ளார்
புலம் - அறிவு, இடம், நாடு
புலர - வாட
புலவி - வெறுப்பு, சிறு துனி
புலவு - புலால் நாற்றம்
புலன் கொள - தொழில் கொள்ள
புலன் நெறி வழக்கு - ஐம்புல வழியிற் செல்லும் செலவு
புலன் பெற - பரிச உணர்ச்சி உண்டாக, அறிவு பெற
புலிக்கால் முனிவன் - வியாக்கிரபாதர்
புலை - திட்டு
புவனம் - உலகம்
புழை - தொளை
புழைக்கை - தொளைக்கை, தும்பிக்கை
புள் - பறவை
புள்ளி - வேதம் ஓதி விளக்கும் முறைகளில் ஒன்று
புள்ளியல் பொருப்பு - கிரௌஞ்ச மலை
புள்ளியல் மான் - பறவை போல் கால் பூமியில் படாத இயல்புடைய குதிரை
புளினம் - மணற் குன்று
புற் சேக்கை - பனைமரத்தில் அமைத்த கூடு
புற்று அளை - புற்றின் வளை
புறக்கால் - புறவடி
புறகிட்டு - தோற்று
புறத்து - உடலின்
புறம் - முதுகு, உடல்
புறம் பயன் - பின் பயன்
புறம் பறித்து - பறித்துப் புறத்தில் வீசி
புறவு - முல்லை நிலம், புறக்கள்
புறவு பாட்டு - முல்லை நிலப் பாட்டு
புறன் வழங்காது - வெளிவிடாது
புனல் - நீர் (ஆகாய கங்கை)
புனிதக் கலன் - தூய பாத்திரம்
புனை - அணிகலன்
புனைந்த - போர்த்த, அணிந்த
புனைய - மிகுத்துச் சொல்ல

பூ

பூ - பூமி, மலர்
பூசல் துடி - போர்க்குரிய பம்பை
பூட்சி - அணிகலன் ; பூணப் பெறுவன
பூண் - அணிகலன்
பூணை - அலங்காரமுடையை ஆயினை
பூத்தல் - தோன்றுதல், மலர்தல், அணிதல்
பூதம் ஐந்து - நிலம், நீர், தீ, வளி, வான்
பூம் புனம் - பொலிவுள்ள தினைப் புனம்
பூவிலைத் தொழில் மகன் - பூ விற்போன்
பூவை - நாகணவாய்ப்புள்
பூழி - புழுதி
பூழிப் போனகம் - மணற் சோறு

பெ

பெடை - பெட்டை
பெண்ணை - பனை
பெம்மான் - பெருமான்
பெயர்தந்து - நீங்கி
பெருங்கடல் - பாற்கடல்; அண்டங்களைச் சூழ்ந்த பெரும் புறக்கடல்
பெருந் தமிழ்ப் பனுவல் - சிறந்த தமிழ்ப் பாட்டு
பெரும் பதி - சிறந்த ஊர் (திருவாரூர், சிதம்பரம்)
பெரும் பழி - பெரிய குற்றம் (பிரமகத்தி)
பெருமகள் குலம் - நல்ல மகளிர் கூட்டம்

பே

பேச நின்ட - சொல்லத் தொலையாத
பேண - காத்து
பேணுதல் - விரும்புதல்
பேய் - பேயுருவங் கொண்டவர், காரைக்கால் அம்மை
பேரருள் நாள் - பெரிய அருளைச் செய்கின்ற ஊழி
பேரியாழ் - பெரிய யாழ்
பேழ்வாய் - பிளந்த வாய்
பேறு - செல்வம்

பை

பைங் கண் - பசிய கண்
பைங் கூழ் - பயிர்
பைந் துகில் - பசிய ஆடை
பையுள் - துன்பம்

பொ

பொகுட்டு - தாமரைக் கொட்டை
பொங்கர் - சோலை
பொங்கர்க் குலத்தாய் - சோலையாகிய நற்றாய்
பொடி - மணல், பரல்
பொடித்தது - தோன்றியது
பொடித்தல் - துகளாக்குதல்
பொடித்தவர் - பொடிசெய்தவர்
பொடித்து - தோன்றி
பொதி - கட்டு, பிணிப்பு, மூட்டை
பொதிதல்- உள்ளடக்குதல், மறைத்தல்
பொதியப் பொருப்பன் - பாண்டியன்
பொதியம் - பொதிய மலை
பொது - அம்பலம்
பொதும்பர் - சோலை, மரப் பொந்து
பொதுவகம் - சபை
பொதுளிய-நன்றாகத் தளிர்த்த,தழைத்த, நெருங்கிய

பொம்மல் - பூரிப்பு
பொரி - நெற்பொரி
பொரி உடல் மா - சுரசுரப்பான உடலையுடைய மா வடிவமான சூரபதுமன்
பொரிதல் - வெந்து தீய்தல்
பொருட்கான் - பொருட்குச் செல்லும் காட்டு வழி
பொருநை - தண் பொருநை ஆறு
பொருப்பு - மலை
பொருவ - ஒப்ப
பொலந் தார் - பொன்மாலை
பொலம் - பொன்
பொலன் மிளிர் மன்றம் - பொன்னம்பலம்
பொழில் - சோலை, உலகம்
பொள்ளென - விரைவாக
பொற்பு அமர் - அழகமைந்த, சிற்பவிதி அமைந்த
பொற்றை - சிறுமலை
பொறி - தீப் பொறி, புள்ளிகள்
பொறை - பொறுமை
பொன் - அழகு, செம்பொன், கரும் பொன் (இரும்பு)
பொன் உலகு - இந்திர உலகம்
பொன் பெயருடையோன் - இரணியன்
பொன் முகம் - இரும்பாலாகிய (கரும் பொன்) கொழு நுனி
பொன்றிட - கெட

போ

போக்கு அற - தப்பிப் போகாதபடி
போகா விறகு - விலை போகாத விறகுக் கட்டு
போது - மலர்
போந்தனிர் - வந்தீர்
போர்வை - தட்டு
போழ் பட - பிளவு பட
போனகம் - உணவு

ம

மகப் பிழைத்து - கன்றுகளைக் காணாமை யால்
மகப் பேறு - பிள்ளைப் பேறு
மகம் - யாகம்
மகம் முற்றி - யாகத்தை முடித்து
மகரத் தெய்வம் - மகரமாகிய தெய்வம், கடல்-தெய்வம்
மகார் - இளைஞர்
மகிழ்ந்து - செழித்து
மகிழ் நடம் - ஆனந்தத் தாண்டவம்
மகிழ்நர் - மருத நிலத் தலைவர்
மங்குல் - மேகம், ஆகாயம்
மங்குல்வாவி - ஆகாயமாய குளம்
மங்கையர் - இளம் பெண்கள், தேவ மகளிர்
மஞ்சு - இளமை, மேகம்
மஞ்சு அடை குழல் - மேகம் போன்று கரிய கூந்தலாள் (கங்கையாள்)

மட்டு - தேன்
மடக்கி - கொண்டு
மடங்கல் - சிங்கம்
மடவரல் - இளையாள்
மடியும் - தடைபடும்
மடுக்க - உண்ணற்கு
மடைக் குரல் - அதர் தொங்கும் தொளை யுள்ள கழுத்து
மடைப் பள்ளி - சமையல் அறை
மண்டலித்து - வளைந்து கூடி
மண் திரு - பூமிச் செல்வம்
மண் புடைக்கும் - பூமியில் விசைத்து அடிக்கும்
மண அழல் - திருமண வேள்வி
மணக்க - மிகுதியாகத் தோன்ற
மணக் கோல் - மணமுள்ள மலர் அம்பு
மணந்த - செறிந்த
மணந்தோர் - கூடியவர்
மணம் - இன்பம்
மணல் உலகம் - நெய்தல் நிலம்
மணி - சிந்தாமணி
மணி அரி - மாணிக்கப் பரல்
மத்தம் - ஊமத்த மலர்
மத்திமை - பாடும் போது சமனேசை பிறக்கும் நிலை
மத்தியந்தனன் - ஒரு முனிவன்; வியாக் கிரபாத முனிவரின் தந்தை
மதம் - வலிமை
மதர்த்தல் - செருக்குதல், களித்தல்
மதலை - தூண்
மதன் - ஆற்றல்
மதி - சந்திரன்; மாதம்; அறிவு
மதிக் குல மன்னவன் - சந்திரகுலத்து அரசன் (மலயத் துவச பாண்டியன்)
மதிக்கோ - சந்திரனுகிய அரசன்
மதிஞர் - அறிவுடையோர்
மதி புலவன் - மதிக்கும் புலவன்
மதியக் கருத்து - மனக் கருத்து
மதியாகுவன் - அறிவுடையோனுவேன்
மது - தேன்
மதுவம் - தேன்
மந்தரம் - படுத்தலோசை பிறக்கும் நிலை
மந்திரத் திருவேல் - மந்திரம் பொருந்திய அழகிய வேல்
மயக்கம் - தடுமாற்றம்
மயங்காத் தேவர் - வேறுபடாத் தேவர்
மயங்கி - வேறுபட்டு, கலந்து
மயிர் குறை கருவி - கத்தரிகை
மரக்கால் - மரக்கால் என்னும் கூத்து
மரகதப் பாசடை - மரகத மணி போன்ற பச்சிலை
மரகதப் பொருப்பு - பச்சை மலை
மரகதம் - பச்சை இரத்தினம், மரகத மலை
மருட்சி - மயக்கம்
மருத்து - காற்று
மருது - மருதமரம்
மருந்து - அமுதம்
மருமம் - மார்பு

மருமான் - மருமகன், வழித் தோன்றல்
மருள் - மயக்கம்
மருவலர் - பகைவர்
மரு வளர் - மணம் மிகுகின்ற
மருவுதல் - கூடுதல்
மல் - வளமை
மலக்க - அலேக்க
மலயத் தமிழ்க்கால் - தமிழ்க் குன்றமாய பொதியத்தில் தோன்றும் இனிய தென்றற் காற்று
மலயம் - பொதிய மலே
மலர் ஆவறிவு - மலர்ச்சி ஆகின்ற அறிவு
மலே உறை - மலேயில் விழுகின்ற மழைத் துளி
மலேக்கன்னி - மலேமகள் (பார்வதி)
மலேக் குஞ்சரம் - மலேயாகிய யானே
மலேக் கோடு - மலே உச்சி
மலேப்புள் - மழைப் புள் (வானம்பாடி)
மலேயடி - போர் செய்தற்குரிய காலுடைய சேவற்கோழி
மலேயும் - பறிக்கின்ற
மழலேக் கிளவி - நிரம்பா மொழி
மழலே மென் கிளவி - பொருள் விளங்காத மெல்லிய இளம் பருவச் சொல்
மழு - பரசு
மழு இராமன் - பரசு ராமன்
மழைக் கண் திறப்ப - மழை பெய்யும்படி
மள்ளர் - உழவர், வீரர்
மறம் - பகை, துன்பம், வலி
மறலி - எமன்
மறி - கடா, ஆடு, மான், மடங்கி விழும் அலே
மறிக்க - தடுக்க
மறிக் குலத்து உழை - மான் கூட்டத் துள்ள பெண் மான்
மறித்தகர் - ஆட்டுக் கிடாய்
மறித்து - மீளவும்
மறிய - திரிய, விழ, தலே தடுமாற
மறு - குற்றம்
மறுகுதல் - மயங்குதல்
மறுத்த - நீக்கிய
மறு நிலே மைந்தன் - வேறு குடியில் பிறந்த மகன்
மறு புலம் - வேற்றிடம்
மறுமறந்தாங்கு - மறந்து மறுகியாங்கு என மாற்றுக; மறந்து மயங்கியது போல. 'மறு' என்பது மறுகுதல் என்பதன் குறுக்கம் எனக் கொள்க.
மறுவிலர் - தூயோர்
மறை - வேதம்
மறை உகு நீர் - தெய்வ வழிபாட்டின் பொழுது மறையோர் வார்க்கும் நீர்
மறை எழு குரலோன் - வேதம் பிறக்கும் கண்டத்தோன்
மறை நீர் உகுப்ப - வேத நெறிப்படி நீரை வார்க்க
மறை பெரு முதல்- வேதம் பெறுதற்கரிய முதல்வன்
மறையவன் குண்டம் - நான்முகன் யாக குண்டம்
மறையோன் - அந்தணன்
மறைவழி - வேதநெறி
மறைவனம் - வேதாரணியம் (திரு மறைக் காடு)
மன் - நிலே பெற்ற
மன் அற - முழுதும் அற
மன்னவன் - தலேவன்
மனம் தோன்ற - மனம் பதியுமாறு
மனவு - அக்குமணி

மா

மா - கருமை, பெருமை, மா மரம், விலங்கு
மா அடி - விலங்குகளின் அடிச் சுவடு
மா அறம் - பெரிய தருமம்
மாக் கடிப்பு - வலிமிக்க குறுந் தடி
மாக் குயில் - கருங் குயில்
மாசு - குற்றம்
மாசுணம் - பாம்பு
மாண்டு - மாட்சிமைப் பட்டு
மாதவர் - பெருந்தவமுடையவர் (பதஞ்சலி)
மாதவன் - திருமால்
மாதிரக் களிறு - திக்கு யானே
மாதிரம் - திசை
மாது - அழகு
மாதுலன் - மாமன்
மாந்தல் - உண்ணல், தின்றல்
மாந்தர் - மக்கள்
மாமுனி - பெரிய முனிவன் (காசியபன்)
மாமை - பசலே
மாய்க்க - கொல்ல
மாயாது - வாடாது
மால் - மயக்கம்
மாலே - ஒழுங்கு
மாவுடைக் கூற்றம் - சூரபதுமனுக்கு எமன் (முருகன்)
மாழ்குதல் - மனம் வாடுதல், வருந்துதல், மயங்குதல்
மாறிக் குனித்த - கால் மாறி ஆடிய
மானக் கலன் - சிறந்த அணி, ஆபரணம்

மி

மிக வளம் - அதிக விலே
மிச்சில் - எச்சில், உண்டு எஞ்சியது
மிடல் - வலி
மிடறு - கழுத்து
மிடைதல் - நெருங்குதல்
மிலேதல் - சூடுதல்
மிறை - வளேவு; இடக்கை என்னும் பறை

மீ

மீன் பூ - விண் மீன்களாகிய மலர்கள்
மீனும் மீன் - மீனுகிய வான உடுக்கள், நட்சத்திரங்கள்

மு

முக்கண் - மூன்று கண் (சந்திரன், சூரியன், தீ)
முக்கவர்த் திருநதி - திரிவேணி சங்கம்; மூன்று ஆறுகள் ஒன்று சேரும் இடம்
முக் கவை - மூன்று பிரிவுள்ள
முக் குறி - மூன்று சிவ சின்னங்கள் : சடைமுடி, உருத்திராக்க மாலை, திருநீறு
முகடு - உச்சி
முகம் படைத்து - முகம் பெற்று
முகம் புலம்ப - யாழ்முகம் ஒலிப்ப
முகமன் - உபசாரம், உபசாரச் சொற்கள்
முகன் உற - பொருந்த
முகன் கொளின் - முகம் பார்ப்பின்
முகில் - மேகம்
முகிழ் செய்து - தோன்றி
முகிழ்த்த - தோன்றின
முகிழ்நகை - புன் சிரிப்பு
முகிழ்ப்ப - கூப்ப
முகை - அரும்பு
முசு - குரங்கின் பிரிவில் ஒன்று (தேவாங்கு)
முசுக்கலை - ஆண்முசு
முடக்கு - வளைவு
முடங்கல் - வளைவு
முடங்கு அதள் - சுருட்டி வைத்திருந்த தோல்
முடங்குளை - நெருங்கிய பிடரிமயிருடையது, சிங்கம்
முடி நடுநர் - நாற்று முடி நடுவோர்
முடியாப் பதி - முடிவில்லாத பதி
முடைத்தலை - தீய நாற்றம் வீசும் இடம்
முண்டகம் - தாமரை, நீர் முள்ளிச் செடி, தாமரை மொட்டு
முத் தழல் - மூன்று தீ (காருக பத்தியம், ஆகவனீயம், தக்கிணாக்கினி)
முத் தழல் களம் - மூன்று அழலால் ஓங்கிய ஓம குண்டம்
முத்தழற்குடையோன் - வேள்வித் தலைவன்
முதல் - காரணம்
முதல் தொழில் இரண்டு - படைத்தலும் காத்தலும்
முதல் நிலை - முதன்மை
முதற் கவி - திருவள்ளுவ மாலையின் முதற் பாட்டு
முதிரா நாள் - காலமல்லாக் காலம்
முதியவன் - நான்முகன்
முதியோர் - முது பெண்டிர்
முதியோள் - வயது மிக்கவள் (குறி சொல்வோள்)
முதுக் குறை - பேரறிவு
முதுக் கொள - பழமைகொள
முதுநீர் - பழமையான நீர்ப் பரப்பு (கடல்)
மும்முலை ஒருத்தி - தடாதகைப் பிராட்டியார்
முயங்கி - தழுவி, பொருந்தி
முயல் - (போர்) முயற்சி; ஒரு சிறு விலங்கு
முயல் உடல் - கறை உடல், (முயல் வடிவமாகக் கறையைக் கொண்ட உடல்) சந்திரன்
முரசு - ஒருகண் பறை
முரம்பு - கரடு முரடான மேட்டு நிலம்
முரலும் - ஒலிக்கும்
முருகு - மணம்
முருகு இயம் - வெறியாட்டுப் பறை
முருகு உயிர்த்து - மணம் வீசி
முருங்க - சினந்து நடுங்க, அழிய, முறிய
முருந்து - மயில் இறகின் அடிபோன்ற பல்
முல்லையந் திருமகள் - முல்லை நிலமாய பெண்
முல்லையந் திருவினள் - அறக் கற்புடைய திருமகள்
முழக்கி மெய் கவரும்- குரைத்து உண்மை அறியும்
முழுது உணர் ஞானம் - பேரறிவு
முழை - குகை
முளரி - தாமரை மலர்
முளரி நீர் புகுத்திய - தாமரை மலரின் தன்மையைத் தோற்கச் செய்த
முற்றிய - நிறைவேற்றிய, வென்ற
முறிக் கலைச் சுருக்கு - துண்டு செய்த துணியின் சுருக்கு
முறித்த - முறியடித்த
முறித்து - ஒடித்து
முறிமுகம் - தளிர் முகம்
முறை முறை வாய்ப்ப - முறையாக நடக்க
முன்பு - வலிமை
முன் உகு விதி - ஆதிப் பிரமன்
முன்றில் - வெளியிடம், முற்றம்
முன்னி - கருதி, முற்பட்டு
முனகர் - கீழ்மக்கள்
முனி நால்வர் - சநகர், சநந்தனர், சநாதனர், சநற்குமாரர்
முனை - போர் முனை
முனை எறி - பகைமையை வெல்கின்ற
முனைப் படை - கூரிய ஆயுதம்
முனைப்பது - எதிர்ப்பது

மூ

மூதூர் - பழைய ஊர் (மகேந்திரம், வட காசி)
மூரி - வலிமை
மூலநிசாசரர் - தீமைக்குக் காரணமாய அசுரர்
மூலம் - முதன்மை, கிழங்கு
மூவா - முதுமை அடையாத, முந்தாத
மூன்று அழல் - முத்தீ
மூன்று வகை மலர் - கோட்டுப் பூ, கொடிப் பூ, நீர்ப் பூ

மெ

மெய் - உடல், உண்மை
மெய் உறத் தணந்த பொய்யினர் - உண்மை அன்பினர் என்று யாம் கருதும்படி கூடிப் பிரிந்த பொய்யர்
மெய்ப் பொருள் - உண்மைப் பொருள்
மெய் வாய்த்து - உடலில் படிய

மே

மேதி - எருமை
மேதினி - பூமி
மேல் நிலம் - விண்ணுலகம்
மேல் மலை - மேல் திசையிலுள்ள மலை
மேலவர் - தேவர்
மேனி - உடல்

மை

மைதுயர் - குற்றம் தரத் தக்க துன்பம்
மைந்தர் - ஆடவர்
மைம்மலர் - குவளை மலர்
மைம் மலர்க் களத்தன் - குவளைமலர் போன்ற கரிய கண்டத்தன்

மொ

மொக்குள் - குமிழி
மொந்தை - ஒரு கண் பறை
மொய் - மிக்க வலிமை
மொழிக் குறி - சொல்லிய குறி
மொழிக் குறி கூடா - குறிப்பு மொழி; குறிப்பாகச் சொல்வனவற்றைத் தெரிந்து கொள்ள இயலாத

மோ

மோத்தை - கோட்டான்

மௌ

மௌவல் - மல்லிகைப் பூ, வன மல்லிகை அரும்பு

யா

யாணர் - அழகு
யாப்புற்று - (செய்யுள் போல்) உறுதியாகப் பொருந்தி
யாய் - தாய்
யானைமகள் - தெய்வயானை

வ

வட்கு - மழுக்கம்
வட்டணை - கேடகம்
வட்டை - பாலை நிலத்து வழி
வட சொல் மயக்கம் - வட சொல் புணர்ச்சி
வட திரு ஆலவாய் - வட மதுரை
வடந்தை - வாடைக் காற்று
வட புல விஞ்சையர் - வட நாட்டுக் கலைஞன் (ஏமநாதன்)
வடம் - கயிறு, சரடு, ஆலமரம்
வடமீன் - அருந்ததி
வடவனக் காடு - திருவாலங்காடு
வடவை - வட கடலில் உள்ள பெண் குதிரையின்முகம் போன்ற உருவம் கொண்ட நெருப்பு
வடி - மாவடு
வடிக் கண் - கூரிய கண்
வடிவு எட்டு - ஐம் பெரும் பூதம், சோம சூரியர், வேள்வித் தலைவன்
வடு - குற்றம்
வடு இரு மூன்று - காமம், குரோதம், லோபம், மோகம், மதம், மார்ச்சரியம், ஆகிய குற்றங்கள்
வடுத்து - தோன்றி
வண்டொடு மகிழ்ந்து - வண்டுகள் மொய்க்கச் செழித்து
வண்மை - வளப்பம்
வதிபெறும் - தங்கும்
வதிய - தங்க
வயங்குதல் - விளங்குதல்
வயாவு - கருவுற்றோர்க்கு உண்டாம் விருப்பம்
வயிற்று எழு தழல் - பசித் தீ
வயிறுவாய்த்த - பெற்ற
வரத்தியல் குறிப்ப - வரங் கேட்க
வரத்து - வரவு
வரநதி - தேவ கங்கை
வரவு - வருகை
வரிந்த - கட்டிய, கட்டப் பெற்ற
வரிப் புனை பந்து - வரி வரியாக அழகு செய்த பந்து
வரு குறி - வருதற்குரிய அடையாளம்
வருடை - மலையாடு
வருத்தி - வரும்படி செய்து
வரை - மலை ; எல்லை
வரை உலகு - குறிஞ்சி நிலம்
வரைந்த - எழுதிய
வரைப் பகை - மலைகளுக்குப் பகைவன், இந்திரன்
வரையரமகளிர் - மலைவாழ் தெய்வப் பெண்
வரையற - எல்லையில்லாமல்
வரையாக் கற்பு - அளவு படாக் கல்வி
வரையாது - எல்லையில்லாது
வரையுடல் நிறைய - மலைஇடம் எங்கும் நிறைய
வல்லி - கால் விலங்கு
வலம்புரிச் சத்தம் - வலம் புரிச் சங்கின் முழக்கம்
வலன் - வலப் பக்கம்
வலி முகம் - குரங்கு
வவ்வுறு மாக்கள் - பொருள் கவரும் சுற்றத்தார்
வழக்கு - முறைப்படி
வழி முதல் தெய்வம் - குல தெய்வம்

வழுத்துதல் - துதித்தல்
வழுதி - பாண்டியன்
வள் - வளம்; கடிவாளம்
வள் உறை - மிக்க நீர்த்துளி, வலிய உறை
வள்ளம் - மரக்கால், கிண்ணம்
வள்ளி அம் கொழுந்து - வள்ளி நாச்சி யார்
வள்ளியோர் - ஈவோர்
வள்ளுவன் - திருவள்ளுவர்
வள்ளை - வள்ளைக் கொடி
வள்ளையில் கருவி - தோலால் மூடிய அழகுள்ள யாழ்
வளன் - செல்வம்
வளி - காற்று
வளிகுதை - வாயுவாகிய அம்பு
வளிமகன் - வாயுவின் மகன், அநுமன்
வளை - சங்குகள்
வளைக் கிடை கிடைக்கும் - வளைந்து படுத் துறங்கும்
வறள் பால் - உறைந்த பாற் கட்டி
வன்மீன் - முதலை
வன்னி - வன்னி மரம்
வன்னியர் - படைத் தலைவர்

வா

வாக்கி - வார்த்து
வாசகம் - பெருமையும், பெயரும் குறிக் கும் சொற்கள்
வாசவன் - இந்திரன்
வாசவன் மகள் - தெய்வ யானை
வாடா - கெடாத
வாய் அணைத்து - வாயிற் கவ்வி
வாய்ச் சொல் - நற் சொல்
வாய் தோறும் - திக்கெங்கும்
வாய் வலம் - வாயால் பாடும் வன்மை
வாரணம் - கோழி; யானை
வாரித் துறைவன் - நெய்தல் நிலத் தலைவன்
வால் - வெண்மை, தூய்மை
வால் எயிறு - தூய பல்
வால் வளைத் தனம் - சங்க நிதி
வாலுகம் - வெண் மணல்
வாவி - குளம், சுனை
வான் - ஆகாயம், மேகம்
வான் உறை - மழைத் துளி
வான்நிலை - வானில் நிலைத்துள்ள வானம் பாடிப் பறவை
வான் பரி - யாகத்திற்கு விடப்பட்ட சிறந்த குதிரை
வான் பலி - சிறந்த தெய்வ உணவு
வான் வழி - ஆகாய வீதி
வானக் கருவி - தேவ யாழ்
வானக மங்கை - தெய்வயானை

வி

விசித்த - இழுத்துக் கட்டிய
விஞ்சையர் - வித்தியாதரர்
விஞ்சை வந்தருளிய - வித்தையிற் கை வந்த
விட்டு - அவிழ்த்து
விட்டு எழு - மேலோங்கிய
விட மா - விஷத்தை ஒத்த மா மரம் (சூரபதுமன்)
விடலை - பாலை நிலத் தலைவன்
விடன் வினை - கொடியோனது செயல்
விடிமீன் - சுக்கிரன்
விடுத்த - ஈன்ற
விடுவளி - விடும் மூச்சுக் காற்று
விடைக்கு - தூதுக்கு
விடைக் கொடி - இடபக் கொடி
விடையா - வருத்தம் செய்யாத
விடையோன் அருச்சனை - சிவபூசை
விண்டு - பிளந்து
விண்ணம் - மேகம், ஆகாயம்
விதலை - நடுக்கம்
விதி - விதித்தல், முறை, நான்முகன்
விதிக்க - சடங்கு செய்ய
விதித்து - உறுதி செய்து
விதிப்பவன் - நான்முகன்
விதியவன் - எல்லாவற்றையும் விதிக் கின்ற பிரமன்
விதிர் - நடுக்கம் செய்யும்
விதி வரத் திருந்திய - மனு நூலில் கூறிய விதியொடு பொருந்திய
விம்மிய - மலர்ந்த
வியர் - வியர்வை
வில் - ஒளி
வில் வீச - ஒளி விட
விழி - கண்
விழுக்குடி - உயர் குடிப் பிறப்பு
விழுது - கொழுப்பு
விழுமலை - அத்தமன கிரி
விள் அமுது - வெளிப்படும் எச்சில்
விள்ளா - புடைபெயர்ச்சி இல்லா
விளர்த்தி - வெளுக்கச் செய்து
விளர்த்து - வெறுத்து
விளர் நிறீஇ - செவ்வையாக நிறுத்தி
விளர்ப்ப - வெளுக்க, வெண்மை யடைய
விளரி - ஏழ் இசையில் ஒன்று, வேட்கை
விளி மொழி - அழைக்கும் சொல்
விளிவது - இறப்பது
வினை பொருள் - பொருளைத் தேடுகின்ற (பொருள் வினை என மாற்றுக)
வினை - செயல்
வினை உடல் - இருவினை காரணமாக வந்த உடல்

வீ

வீ - மலர்
வீதி - ஒழுங்கு
வீதி குத்திய - ஓடியாடுதல் செய்த
வீயா மருந்து - சாவா மருந்து
வீரன் - வீர பத்திரன்
வீழ் - விழுது
வீழ்தல் - தங்குதல்
வீழுநர் - விரும்பியவர்

வெ

வெங்கார் - காய்ந்த நிலத்தில் முதன் முதலாகப் பாய்ச்சப் படும் நீர்
வெட்சி - வெட்சி மலர்
வெடிகுரல் - வெள்ளோசை
வெடி வால் - வெள்ளையாகவும் புடைப் பாகவும் உள்ள வால்
வெண் குடை - அரசியலுக்குரிய வெள்ளைக் குடை
வெண் சினை - வெள்ளிய முட்டை
வெண் சுடர் - சந்திரன்
வெதுப்புற - சுட
வெதுப்புறுக்க - வெப்பத்தைப் பொருந்த
வெரீஇ - அஞ்சி
வெருகு - பூனை
வெருவி - அஞ்சி
வெள்ளணி விழவு - பிறந்த நாள் விழா
வெள்ளி - சுக்கிரன்
வெள்ளிடை - வெளியிடம்
வெள்ளியம் சிலம்பு - கயிலை மலை
வெறி - மணம், முருகன் ஏறப் பெற்ற வன்
வெறிக் களம் - வெறியாடும் இடம்
வெறி மறி - வெறியாடற்கு உரிய ஆடு
வெறி யாட்டாளன் - தெய்வம் ஏறி ஆடுபவன்
வெறி விழி - வெறித்த கண்கள்
வெறி வீ சந்து - மணமுள்ள பூ நிறைந்த சந்தன மரம்

வே

வேங்கை - வேங்கை மரம்
வேட்டு - விரும்பி
வேட்டுப்பெயர் - வேடர்களைக் குறித்த பெயர்
வேடம் - வேஷம்
வேணி - சடை
வேதியன் - பிரமன்
வேந்தன் - அரசன் (பாண்டியன்)
வேந்து - அரசன்
வேயுளம்பட்டு - மலர்ந்து
வேல் மகன் - வேலன்
வேல் முனை அவிழ் - வேல் நுனி உறையி னின்றும் அவிழ்ந்த
வேலன் - வெறியாட்டாளன்
வேலி - முள் இலவு
வேலை - பொழுது ; அலை
வேள் - காமன்
வேனிற் கிழவன் - காமன்

வை

வைகறை - விடியற் காலம்
வையம் - தேர்
வைய வரை - பூமி எல்லை

செய்யுள் முதற்குறிப்பு அகராதி

5611